

115

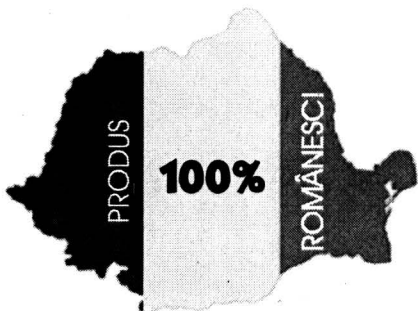
OVIDIU VITAN

PE ȘAPSE IULNIE ÎN AUSTRIALIA

BIBLIOTECA
ALEPH

PE ȘAPSE IULNIE ÎN AUSTRALIA

Citește românește!

*Susține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
în rândul prietenilor tăi!*

HEROIC-FANTASY # FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # FICTION # HORROR

C o l e c Ț i a S c i e n c e - F i c t i o n

115

Ovidiu Vitan
Pe șapse iulnie în Australia

© 2019, Editura PAVCON

© 2019, Ovidiu Vitan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VITAN, OVIDIU

Pe șapse iulnie în Australia / Ovidiu Vitan. -
București: Pavcon, 2019

ISBN 978-606-9057-31-5

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: George Ionescu

Foto copertă: Noitu Love (Unsplash)

Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-9057-31-5

OVIDIU VITAN

Pe șapse iulnie în Australia

Editura PAVCON
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul	#38 RSA – Auro Luck
#2 Secretul emisferei	#39 Războiul Celestinei
#3 Nerecurgerea la Forță
și la amenințarea cu Forță	#40–49 Aripile Albastre
#4 Scornituri spăimântătoare	#50 Sânge, Metal și Speranță
#5 Rangkook	#51 Decadența sufletelor noastre
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca	#52 Povestiri spăimântătoare
#7 În anul 4000 sau
O călătorie la Venus	#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#8 Erezia egumenului Glicherie	#54 Războiul Eleninei
#9 Scurtă istorie a viitorului
aristotelic - IVA 1	#55 Casa din altă viață
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie	#54 Războiul Eleninei
#11 O tragedie cerească	#55 Casa din altă viață
#12 Cetiți-le noaptea	#56 Dinosauria
#13 Marginea curcubeului	#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#14 Incredibila aventură
a cuviosului Achim	#58 Învățătorul
#15 Praf	#59 Noaptea orașului ilustrat
#16 Manuscrisul episcopului
Petronius	#60 Praf 3
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2	#61 Saurianul de metan - IVA 3
#18 Un român în Lună	#62 Artefactul
#19 Oameni pe care i-am cunoscut	#63 Casa fără cărți
#20 Sawtooth	#64 Apophis
#21 Rău de spațiu Omul fără nume	#65 Parlamentul
#22 Progradia	#66 RSA – Hora hoiturilor
#23 A doua Lună a Pământului	#67 Dragonul fără aripi
#24 Dialogul păsărilor	#68 RSA – Judecata de Apoi
#25 Cumulonimbus
deasupra Atlantidei	#69 Avatarii faraonului Tlă
#26 Știință, Filosofie și Religie
în Avatar	#70 RSA – România sub Asediu
#27 Therra	#71 Efectul Metamorphosis
#28 1944 Ein Freak	#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2	#73 Elogiu muncii de partid
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi	#74 Insula pescărușilor
#31 CdT 2 - Cârligul spațial	#75 Aurul beznei
#32 CdT 3 - Poarta mânturii	#76 București, 2058
#33 RSA – Furia fiarelor	#77 Încăpățânarea Timpului
#34 RSA – Marile migrații	#78 Deocamdată... enigme
#35 Olympus Mons	#79 Tunelul de la capătul lumii
#36 RSA – Noaptea lemurienilor	#80 Ultima frontieră
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei	#81- 83 Istoria Literaturii SF
	#84 Orașele caracatițelor
	#85 Europa benzilor desenate 2
	#86 Confesiunile Omului-câine
	#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
	#88 Oameni goi pe străzi
	#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
	#90 RSA - Tg. Jiu '59

Legea pumnului (nr. 7/2023, republicată)

Doamna distinsă, așezată într-un separeu, sorbi din paharul cu apă și îl așeză fără grabă pe masă. Un observator versat i-ar fi ghicit însă o oarecare nervozitate, trădată de tremurul aproape imperceptibil al piciorului drept. Femeia recunoscuse figuri din „lumea bună” (e drept, gândea întotdeauna sintagma aceasta cu ghilimele ironice), salutase câteva cunoștințe, într-un colț îl văzuse pe senatorul Roșcanu, dincolo pe un milionar pe care nu îl cunoștea personal, dar era mai toată ziua în presă, iar la două mese mai încolo șeful poliției Bucureștiului lua cina cu familia.

— Bună seara, doamnă Silvestru, i se adresă patronul localului, un bărbat foarte tânăr, bărbierit cu pasiune și îmbrăcat într-un costum cu nimic mai prejos decât al senatorului.

— Bună seara, îi răspunse femeia, cu glas prietenos.

— Suntem onorați să vă aflați aici pentru a doua oară. Domnul ministru întârzie?

— Trebuie să apară din clipă în clipă. A fost reținut la serviciu.

— Doriți să beți ceva înainte să comandați? Doriți să vă uitați pe meniu până vine dânsul?

— Mulțumesc, îi zâmbi femeia, aștept să vină și soțul meu.

Patronul o privea cu încântare, iar femeia recunoscuse un sentiment sincer, nu era zâmbetul comercial.

— Sunt un mare admirator al soțului dvs.

— Mulțumesc, sunteți prea amabil.

— Chiar e adevărat că acum câțiva ani s-a dus singur să-i aresteze pe cei trei frați Drăgoiu, fără să mai aștepte echipajele de poliție?

— Mă tem că va trebui să-l întrebați pe el, zâmbi femeia.

— Ah, nu vreau să-l deranjez! Vă doresc o seară plăcută, doamnă Silvestru.

— Vă mulțumesc.

Pentru a-și mai omorî timpul, doamna Silvestru se uită la știri pe telefon. Sări fără ezitare peste cele cu luptele eroice ale armatei române în Republica Delicată. Nu găsea nimic eroic sau înălțător în relatările despre „băieții noștri” care, deși sfârtecați de gloanțe sau schije, mai găseau puterea să înfigă drapelul patriei sau să treacă prin baionetă o duzină de dușmani; copiii ăia își pierdeau viața acolo, pe front, iar știrile erau doar advertising la moarte. Uite, asta era mai interesant: președintele inaugura primul zgârie-nori al Bucureștiului. Șchiopăta puțin, avea un tendon nerefăcut, iar echipa de imagine nu reușise să-i acopere perfect vânătaia de sub ochiul stâng, dar, chiar și așa, era impunător, în notă cu zgârie-noriul. Începu să citească despre clădire, dar nu apucă să treacă de primul paragraf.

— Bună, iubito! auzi și chipul i se destinse, iar soțul ei se aplecă să o sărute pe obraz. Îmi pare rău de întârziere, a durat mai mult decât estimasem.

— Nu face nimic, Andrei, surâse ea închizând telefonul. Cel puțin, nu dacă mâncăm în următorul sfert de oră!

— Gând la gând cu bucurie, zâmbi bărbatul așezându-se.

— Ședința pentru spitalul cel nou, așa e?

— M-ai prins! Am semnat cu doi chirurghi grozavi din Elveția, le-a plăcut mult conceptul. În fine, să nu ne mai gândim la asta!

— Cred că ți-e foarte foame.

— Mi-e foame, dar a meritat așteptarea! spuse el privind-o cu dragoste. Acum, hai să comandăm, făcu bărbatul brusc energic, și îți mai fac complimente după aceea!

Soția sa râse încet și începură să răsfoiască meniurile. Se hotărâră repede și tocmai ce comandaseră, când cineva, lângă masa lor, își drese glasul.

— Mulțumim, am comandat deja, nu e... începu ea să spună, însă își dădu seama că nou-venitul nu era un chelner. Brațele absurd de groase și umerii ca de bivol erau mai curând de bouncer de discotecă dintr-un cartier rău famat. Andrei ridică și el ochii și nu reuși să-și mascheze brusca teroare. Înghiți în sec și culoarea îi dispăru din obraji. Roxana era însă îngrijorată: în douăzeci de ani, de când se cunoșteau, îl vedea pentru prima dată speriat.

— Ce ai? Ți-e rău?!

Soțul dădu din cap că nu are nimic, apoi închise meniul.

— Stai, nu se poate, se alarmă ea când începu să înțeleagă ce se întâmpla.

— Ba se poate, spuse încet Andrei. Stai liniștită, e în regulă.

— Cum să fie în regulă?! Suntem la restaurant!

Ministrul se ridică, punându-i delicat degetele peste buze, în semn că nu trebuia să mai spună nimic. Își scoase cravata și sacoul, apoi se îndepărtă doi pași, însoțit de bărbatul solid.

Primul pumn îl năuci.

Parcă fusese pocnit peste ochi cu o cărămidă. Parcă îl lovise locomotiva. Parcă se prăbușise de pe bloc cu fața înainte. Pumnul masiv îi zdrobise nasul și fața și îl aruncase prin aer. Nu mai vedea și auzea nimic, plutea într-o nebuloasă fără formă alcătuită numai din durere. Nu, durere și groază; nu știa ce e cu el, ce i se întâmplă, dacă mai e în picioare sau se prăbușise pe podeaua restaurantului, iar în clipele astea critice avea impresia că e expus, complet vulnerabil, că poate fi izbit din nou, din clipă în clipă, doar că nu știa de unde vine lovitura și dacă vine.

Dar veni.

Un ropot rapid de pumni în față, în ochi, în buze, izbitură după izbitură, o să mor, îmi crapă capul, de data asta mă ucide! Lumea din jur nu mai mânca, doar se uitau, speriați și înghițind în sec, însă fără să intervină. Ministrului îi erau întrerupte și spulberate gândurile cu fiecare lovitură de pumn, gândea în salturi, realizează că era întins pe jos, două mâini groase îl ridicară de pe jos, deci căzuse!, și următoarea lovitură de pumn veni ca un berbec din bronz, direct în stomac.

Își simți toate organele interne strivite, burta i se spărse și tot ce avea în cavitatea abdominală explodează afară...

Ar fi vrut el! Nu, nu-i plesnise nimic; agresorul știa foarte precis unde să lovească pentru a nu produce leziuni interne, ci doar durere și suferință. Nu-i plesnise nimic, în schimb pumnul dat cu sete îi golise pe loc stomacul și vezica urinară. Căzu în genunchi, simțind podeaua ca două lovituri de baros în genunchi, apoi într-o parte,

înecat în vomă și cu pantalonii uzi flească de urină. Un pantof numărul 45 venit ca o rachetă îi produse o explozie de durere în testicule, apoi încă o lovitură și încă una, sau zece?, plutea iar în nimic, torționarul îl îndreptă cu un șut în rinichi, de abia acum reuși să urle prima dată, bărbatul cât un urs îl întoarse cu fața în sus și își coborî pumnul în fața lui, măcelărindu-i chipul cu una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte ghioage... Îl salvă leșinul ca o viitură neagră.

Se trezi pe patul de spital, amețit. La prima vedere era bine, dar când încercă să se miște, îl săgetă o durere urâtă în piept.

— Nu te mișca, stai acolo, îi spuse Roxana, care era lângă el, cu o expresie îngrijorată.

— Coastele?

— Îhî.

— Cum sunt la față?

Roxana îi făcu semn că OK, dar zâmbetul ei chinuit și faptul că nu-i putuse răspunde în cuvinte îl convinseră că nu era bine deloc.

— Trece, șopti el însă. Nu-ți face griji.

— Ah, ce fericită o să fiu când o să renunți la asta!...

— Mă gândesc în fiecare zi să renunț, șopti Andrei.

— Nu! Serios?!

— În ultima vreme e tot mai rău. Nu ți-am zis nicio dată, dar...

— Dar ce? icni femeia, trecută brutal de la bucuria de adineauri la groază.

— S-a adunat... De atâția ani, pumni și picioare și... M-a ajuns din urmă. M-a copleșit. Sunt bărbat în toată firea, dar... uff... am ajuns uneori să plâng singur, ca o fată!

— Doamne, Andrei! Cum adică?

— Nu, stai liniștită, e în regu...

— Ba nu e deloc în regulă! explodează Roxana. Uite ce au făcut din tine! Nenorocitul ăla care te bate nu-și dă seama că te distruge?!

— Nu e nenorocit, Roxana. E o meserie ca oricare alta.

Femeia se așează lângă el pe pat, mângâindu-l, cu multă grijă, pe cap.

— Atunci renunță, îi spuse ea.

— Să știi că mă gândesc cu toată seriozitatea la asta, articulă cu greu Andrei, iar soția sa se luminează puțin la față. Însă nu pentru mult timp, deoarece Andrei continuă: Dar ce fac cu spitalul? Mai avem puțin și începe construcția, ar fi păcat să-l las baltă tocmai acum. Îți dai seama? Servicii medicale pentru oricine de la doctori de lux? Mai ales că dacă merge treaba, probabil o să înceapă toți să facă spitale ca al nostru.

— Știu, iubitele, știu prea bine și sunt mândră că te lupți pentru proiectul ăsta. Dar ce folos, dacă n-o să mai fii bun de nimic din cauza bățăilor?

Andrei Silvestru oftă adânc, dar regretă pe loc, fulgerat de un junghi puternic, care se estompă greu. Încercă să nu geamă, ca să nu-și sperie și mai rău soția, însă aceasta își dăduse seama.

— Știu cât de mult înseamnă spitalul ăsta pentru tine, iubitele. Și funcția asta. Guvernul vostru a făcut cât n-au reușit și n-au vrut alții în jumătate de secol. Sunt soția ta, mă doare și mă apasă să te văd suferind atâta, lună de lună. Dacă nu vei putea să demisionezi, atunci nu demisiona. Cu atât mai mult ești un erou. Dar nu lua nicio hotărâre acum, fă-te bine și te gândești dup-aia.

Andrei închise ochii. Era, într-adevăr, o decizie multe prea grea pentru halul jalnic în care se simțea.

Aveau o glumă fină în colectivul lor: când cineva se întorcea la serviciu după săptămâna de recuperare ce urma Programului, toți colegii se înghesuiau să-l bată pe umăr, pătrunși – absolut întâmplător tocmai atunci – de bucuria neasemuită de a-l revedea.

— Bună dimineța, intră Andrei vijelios. Mă bucur să vă revăd, dar care mă bate pe umăr, îl arestez!

Strângeri de mână, salutări, glumițe. Și un hohot de râs când șeful de cabinet, rotunjorul Scarlat, refuză să dea mâna, care era umflată rău la încheietură.

— Iată unul mai rău ca mine! râse ministrul. Ce ți-a făcut, a călcat pe ea?

— Nu, m-am ferit și m-a nimerit cu pumnul în încheietură.

— Data viitoare mai bine lasă-l să calce pe ea!

În scurt timp însă râsetele încetară și echipa intră în ședința de lucru, pentru ministru prima după o săptămână.

Le ceru un raport general, rugându-i să sară peste formulele oficiale, pentru că citise și el documentele, și să-i înfățișeze cele mai importante evoluții. Ședința continuă normal, deși era ceva ce-l deranja și nu-i era clar ce. Colegii din echipă păreau puțin nervoși sau îngrijorați. Sau nu se refăcuse el complet după prevenție și nu era în cea mai bună formă pentru discuții?

Spre final își primi însă și răspunsul. Scarlat îl informă că se propusese ca monoraiul spre aeroportul de la Adunații-Copăcenii să fie realizat cu Dacia Construct 2021 SRL.

— Dacia Construct?! exclamă ministrul. E o glumă, nu?

— Nu, e o ocazie pe care am prins-o din zbor și de-abia așteptam să te întorci, ca să discutăm. Îți dai seama că nici noi nu am fost încântați la început...

— Normal! Voicilă ăla e cel mai dubios om de afaceri.

— Adevărat, dar firma lui are cele mai moderne utilaje. Dacă lucrăm cu ei, putem reduce termenul de execuție de la 26 de luni la 20 și costurile cu aproape 20%. Nu merită să-l dăm în folosință cu o jumătate de an mai devreme? Adunații a devenit anul trecut aeroportul de lângă București cu cel mai mare trafic, a depășit și Otopeniul, nu mai vorbim de Bragadiru. Se circulă infernal pe autostrada spre Giurgiu, sunt șase benzi pe sens și tot nu ajung; dacă reușim să facem monoraiul, desconggestionăm traficul spre sud.

— În plus, interveni și inginerul Dinu, am avea mai mult timp să ne ocupăm de noul spital.

— Ne-ar prinde foarte bine, încuviință ministrul, însă Dacia Construct?! Ați uitat că Voicilă are legături cu

Rusia? Că a fost condamnat acum 20 ani pentru corupție?

— De atunci, însă, e curat.

— Chiar credeți asta?

Andrei își dădu seama în clipa aia că toți erau deja de acord să colaboreze cu firma omului socotit, în presă, pe vremuri, cel mai corupt afacerist din construcții. Cum era posibil?

— Șase luni, îți dai seama? insistă Aurelian, secretar de stat și prietenul lui din liceu. Nu ne mai vedem capul cu spitalul, ne-ar ajuta enorm și ar rezolva și înghesuiala de pe autostradă.

— Și Programul? întrebă ministrul, foarte atent la reacția lor.

— Facem față, răspunse atât de repede Aurelian încât Andrei își dădu seama că oamenii ăștia discutaseră mult despre problemă cât el se aflase la recuperare. Și acum era singur împotriva lor.

— Cât înseamnă?

— Se prelungește cu două minute.

Ministrul încercă să pară nepăsător, dar vestea îl lovi ca un pumn al călăului. Adică el se gândea să renunțe complet, iar Aurelian propunea, dimpotrivă, prelungirea chinului! Și el nu se putea opune, pentru că ar fi părut laș. Totuși, de ce erau atât de hotărâți pentru o colaborare care în urmă cu o săptămână ar fi părut imposibilă? Afacerea cu Voicilă nu era o colaborare, știa foarte bine că mai curând putea fi descrisă drept complicitate. Statul nu mai făcea afaceri cu businessmeni pătați sau dubioși de ani și

ani. Echipa lui de încredere, cu care realizase atâtea, chiar și când trebuise să se certe ca chiorii, îi ascundea ceva. De unde până unde li se năzărise să lucreze cu Voicilă? Adică nu se întrebau și ei de ce își permitea Voicilă echipamentele alea ultramoderne? În mod clar, aici era ceva ce el nu știa și asta îl afecta direct, pentru că îl strângea cu ușa să accepte și pe mai departe Programul. Ah, dacă ar fi existat o cale de mijloc!

Nu mai spuse nimic, ci schimbă subiectul și se lansară în discuții tehnice cu privire la contractele cu medicii din străinătate care urma să lucreze în spital. Ajunse acasă pe seară, nu atât obosit, cât mai mult îngândurat.

— E grea prima zi, este? îl întrebă Roxana privindu-l cu drag.

— E cea mai grea, dar numai până vin celelalte.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Încă nu, dar dacă nu iau măsuri, se va întâmpla.

— Nu! făcu speriată Roxana. Nu lua măsuri, că înseamnă să rămâi în funcție. Andrei, nu te mai chinui atât! Dă-ți demisia și gata! Sunt toți oameni buni, or să de descurce.

— Am muncit prea mult la proiectul ăsta, Roxana.

— Dar poți să te mai lași zvântat în bătaie?!

Trebuia să recunoască: era într-o situație fără ieșire. Nu mai îndura Programul, dar nici nu voia să nu se mai ocupe de spital. Cine știe, poate, dacă el renunța, făceau și spitalul cu Dacia Construct! Cum să rezolve problema asta?

— Lasă, iubito, o să vedem. Până una-alta, o să ies puțin.

— La ora asta?! E 11...

— Nu am încotro, trebuie să stau de vorbă cu Aurelian și nu pot face asta la serviciu.

Mașina zbură prin tunelul de mare viteză Titan – Pa-jura și ieși la suprafață lângă parcul Bazilescu în puțin peste zece minute. Totuși, nu se grăbi să intre la prietenul său, ci parcă discret vizavi și mai rămase nițel în mașină, să se gândească. În fond, cum să pună problema? Dacă îl întreba despre ce e vorba de fapt, pe undeva îl jigneau, era ca și cum l-ar fi bănuțit că împreună cu restul echipei completează împotriva lui. Or, cu Aurelian era prieten din liceu, făceau concedii împreună, trecuseră prin multe, nu îl putea bănuț de alte interese – fie și numai datorită Programului.

Andrei oftă și își aprinse o țigară. Își aminti de cel mai viral clip al anului 2023, care adunase 1 miliard de vizualizări, pe tot globul, în mai puțin de o săptămână. Era înregistrarea primei ședințe a Programului. Întâmplător sau nu, primul politician care beneficiase de tratament fusese nimeni altul decât Țărălungă, un escroc de mare talie (la propriu și la figurat), un măscărici care reușise să ajungă europarlamentar pe seama delațiunilor, a informațiilor primite de la vechi securiști care încă mai erau pe atunci în servicii, a retoricii patriotarde, cu succes garantat la pătura săracă și needucată a populației. „Sunt singurul patriot adevărat al acestei țărișoare“, afirmase el odată, „mă sacrific cât e ziua de lungă pentru popor!“ Când se dezbătuse în Parlament propunerea de lege, Țărălungă fusese cel mai agresiv oponent al acesteia, acuzând

Partidul Proeuropean că este manipulat de forțe occidentale obscure care vor să distrugă clasa politică a României. „Din cauza lor suntem la un pas să fim excluși din UE, chipurile pentru corupție și pervertirea justiției. Dar nu le e de ajuns doar asta, acum vor să ne extermine și fizic, să fie siguri că nu-i mai amenințăm economic!”

Și venise și ziua în care fusese nevoit chiar să se sacrifice pentru popor, să-și dea jos ochelarii, să-și scoată sacoul și cravata și să se prezinte în fata executorului de prevenție, a călăului, cum erau numiți aceștia, în mod exagerat, în popor. „Nu sunt de acord cu programul acesta inventat cu rea-credință de opoziție”, spusese Țărlungă, „dacă ești cinstit și patriot, se vede, munca ta vorbește pentru tine, însă mă voi supune legii și îl voi aborda ca un bărbat.” Lumea râsese până atunci de vorbele lui nebunești, râsese și când aflate că întâmplător se nimerise să fie primul care beneficiază de noua lege, adoptată după bătălii crâncene în Parlament, ba chiar încă se mai amuza copios văzându-l cum transpira în fața călăului. „Îndur orice pentru România!” strigase atunci Țărlungă. „Sunt patri...”

Zâmbetul se ștersese însă de pe chipul tuturor când europarlamentarul își înghițise cuvintele cu tot cu dinții din față, izbit cu o putere fenomenală de pumnul călăului. Țărlungă se întinsese pe jos cât era de mare și deja dormea dus. Camera zoomase pe pantalonii acestuia, deja uzi, iar pata se lățea cu fiecare clipă. Executorul de prevenție îl ridicase, cu gesturi calme, de profesionist, și îi pistonase un pumn în ochiul drept, care îl trezise din

leșin. Oamenii rămăseseră înmărmuriți, știau ce va urma și totuși nu le venea să creadă, erau șocați de atâta sălbăticie, și mai ales aplicată unui politician celebru. După al treilea pumn, un upercut care îl făcuse să-și clănțane dinții și din cauza căruia rămăsese, după aceea, ani de zile cu un țiuit în cap, Țărălungă începuse să zbiere: „Ajutooor! Frați români, mă omoară! Ajutooor! Nu mai da, mă, nu mai da, sunt europarlamentar!” Bărbatul de stat se târa pe jos, încercând disperat să scape, însă executorul îl urmărea cu ușurință, aplicându-i ba un șpiț în obraz, ba un pumn, de sus, în rinichi, ba ridicându-l și dându-i câte o directă în plină față. „Mă doareee! Ajutooor!” urla fiorosul patriot, însă la ultima rafală de șapte-opt pumni în ochi și în nas leșină, iar pantalonii săi albi se înnobilară, pe lângă pata galbenă, cu una maronie. Majoritatea oamenilor oricum închiseseră televizorul după primul minut, nemaisuportând violența. Neașteptat, reacția lor, inclusiv a celor care inițial salutaseră adoptarea legii, fusese de respingere. Ideea Programului era bună, însă atâta violență depășea orice limită. „Nu se justifică, orice pretinse avantaje ar aduce”, afirmau oamenii.

O săptămână mai îi târziu venise rândul bătrânului Gheorghe Dumitrescu, președintele partidului de guvernământ, socotit creierul din spatele represiunii sângeroase de la manifestația împotriva corupției, din 2020, când forțele de ordine lăsaseră în Piața Victoriei zeci de morți și nenumărați răniți. Acesta avea însă 86 de ani și nu ar fi suportat să fie snopit în bătaie timp de cinci minute, așa că prevenția îi fusese adaptată. În fața poporului

(prevenția fusese gândită de la început să fie administrată inopinat, imprevizibil și în mod public, pentru a nu exista acuzații că este trucată și pentru a fi dublată astfel de umilință, care se constituia într-o garanție suplimentară că beneficiarul nu va mai îndrăzni să coboare ștacheta corectitudinii), bătrânul fragil își scosese ochelarii de vedere. „Nu e nevoie, domnule Dumitrescu”, îi spusese politicoșul executorul. „Vă respectăm etatea.” Bărbatul masiv, pătrat, plesnind de mușchi, se poziționase în spatele bătrânului, se pregătise, apoi îi trăsese un șut în cur, golănește și cu sete. Patriarhul politicii românești fusese săltat de la pământ și apoi căzuse grămadă, încât toată lumea sărise din scaun, crezând că l-a omorât. „Aiurea, soiul rău nu pierde cu una, cu două”, mormăia lumea uitându-se la televizor. „E un ticălos și un criminal, dar nu mă pot uita la așa ceva”, spuneau alții. „În fond, e un bătrân neputincios.” „Dă-l dracu’, că din vina lui au murit oameni nevinovați! Bine-i fac!” Lumea se ambalase la comentarii, însă în acest timp călăul era la muncă și avea o normă, trebuia să-i administreze 15 șuturi în dos lui Dumitrescu și asta și făcea. La final, bătrânul – care, ce-i drept, rezistase fără să țipe – se prăbușise din nou pe ciment, horcăind. Medicii îl înconjuraseră imediat și bătrânul supraviețuise fără sechele fizice.

Următoarea ședință avu cea mai mare audiență din istoria televiziunii românești din toate timpurile. Se uitau și adulții, și adolescenții, și cei care închiseseră televizorul la primele bătăi, și cei pro, și cei contra. Beneficiara directă a Programului era, conform tragerii la sorți, doamna

Sidonia Damaschin, fost prefect al capitalei, deținătoare în trecut de multe funcții în stat, actualmente senator. Persoană lipsită de orice realizări practice, se remarcase prin îndeplinirea severă a sarcinilor de partid, fiind neîntrecută la chichițe administrative care sifonau și mai mulți bani în vistieria partidului, lăsând Bucureștiul și țara și mai sărace decât erau deja. Coincidență, cel mai probabil, urma să fie snopită în bătaie exact în ziua în care la Bruxelles se discuta excluderea României din UE din cauza derapajelor economice, politice și democratice ale conducerii țării. Doamna venise împopoțonată în costum popular, socotind pesemne că avea să atragă mai puține lovituri sau măcar mai blânde. „Nu te poți purta cu o doamnă ca și cu un bărbat solid”, afirmase ea odată la un post de televiziune. „Nu e vorba de frică, ci de bun simț.” „Uimitor cum ați uitat că înainte de alegeri susțineai cauza feminismului!” îi replicase un senator din opoziție. „Parcă militați pentru condiții și îndatoriri egale între bărbați și femei, nu?!”

Activismul ei fusese încununat de succes: executorul, o femeie robustă, după siluetă rudă apropiată cu un tanc T-34, își avântase mâna mult în spate și apoi îi trăsese o palmă care îi întorsese capul până la limita pe care o putea suporta scheletul; se auzise și un trosnet. „Aoleu, a omorât-o din prima!” Nu era adevărat, doamna Damaschin era în viață, deși mai mult ca sigur în sinea ei își dorea să nu fi fost. Când capul îi revenise în poziția inițială, un pumn îi strivise pielea obrazului pe osul pomelului și nu apucă să tragă aer în piept să strige, că primi parcă un

stâlp în plex și căzu horcăind. Executoarea nu o slăbi, dându-i cu pumnii în cap, în față, la ficat, ridicând-o de la sol cu șuturi și, la final, încununând opera cu o lovitură de arte marțiale care o lăsase pe doamnă întinsă pe jos într-o poziție nefirească, cu poalele în cap și lenjeria intimă la vedere. În țară, lumea anterior miloasă izbucnise în aplauze. „Așa-i trebuie, 'tu-i mama ei de zdreanță! Na, să mai fure și acum!”

De atunci, ședințele din cadrul Programului deveniseră noua formă de divertisment a românilor. Miniștrii aruncați peste umăr, cu mișcări de judo, și căzuți cu șoldul de ciment, primarii cu nasul spart și sânge până în chiloți, parlamentarii care nu mai puteau dormi noaptea cu lunile din cauza terorii, după ce fața le fusese sfărtecă de zeci de pumni, ajunseseră să fie acea satisfacție pe care guvernările de până acum le-o refuzaseră, scăpând mereu nepedepsite pentru incompetență, abuzuri, furt organizat și chiar crimă. Iar Programul Național de Prevenție nu se reducea la politicieni. Erau vizați și funcționarii de la stat, indiferent de nivelul ierarhic și de domeniu. Directorii din regii, șefii de spitale, boșii de la drumuri, toți se bucurau de atenția executorilor o dată pe lună (de unde și previzibilele glume). Desigur, aceștia aveau un nivel de prevenție redus. De pildă, directorul căilor ferate, care suferea de o afecțiune cardiacă, era urecheat (e drept, extrem de amplu!) și tras de firele de păr de pe tâmpile, iar șefa transportului în comun din capitală era trasă de păr, palmuită și îmbrâncită în zid preț de numai 60 de secunde. În scurt timp, singurii care mai considerau Pro-

gramul imoral sau prea violent pentru a fi urmărit erau cei vizați și familiile lor.

Dar nu pentru asta exista Programul Național de Prevenție. Satisfacția populației constituia unul dintre efectele previzibile, însă scopul era mult mai serios și practic. Lumea uitase acest lucru, orbită de politicienii ruși cu bătaia sub ochii lor. De aceea, atunci când, la câțiva ani după introducerea Programului – când deja uitase toată lumea că nu de mult se pusese problema excluderii țării din UE și NATO, din fericire neconcretizată –, ministerul finanțelor anunțase că economia, până atunci în cădere liberă, crescuse cu 6,4% față de anul precedent, oamenii fuseseră stupefiați. De unde până unde?! se întrebaseră ei. Guvernanții ăștia erau de rahat și înainte, cum de țara avea creștere economică record în Europa, când ei mâncau bătaie pe bandă rulantă?

Și atunci își amintiseră, sau înțeleseseră, adevărata idee a Programului, scopul său real. Atunci își dăduseră seama de ce Țarălungă ieșise din politică după prima bătaie, de ce demisiile curgeau lanț în ministere, în regii, în firmele de stat și că, de fapt, clasa politică se mai primenise. Pentru că scopul întregii idei era responsabilizarea politicienilor și a funcționarilor din aparatul de stat pentru faptele lor. Înainte nu puteau fi trași la răspundere și de aceea, la adăpostul legilor, puteau face, respectiv nu face, orice fără să suporte consecințele, iar în felul acesta populația sărăcise și mai rău, boomul economic fusese anulat, iar țara era în pericol să fie abandonată de UE. De când fusese introdus Programul, însă, politicienii nu mai aveau

curaj să nu se țină de cuvânt. Sigur, mulți încercaseră, prin felurite stratageme, dar când, la bilanț, se dovedea că nu-și ținuseră cuvântul dat în campania electorală, plătiseră cu sânge, cu dinți, cu smocuri de păr. Un punct neîndeplinit aducea cu sine prelungirea cu un minut a snopirii lunare. Legăturile de orice fel cu mafia, cu cercuri compromise, cu persoane suspecte sporeau durata și intensitatea bătăii. Când aveau de ales între un contract cu o firmă a unui om de afaceri care pasămite era cumnatul verișoarei politicianului care o organiza și o companie curată, puteau alege, desigur, prima variantă. Dar călăii le rupeau oasele și mai rău, iar a doua oară politicienii manifestau o respectare maniacală a legii.

Astfel, funcțiile în stat începuseră să fie ocupate numai de oameni cinstiți – sau măcar care nu mai aveau curaj și interes să fie necinstiți. Să nu uităm că îndeplinirea promisiunilor aducea, pe de altă parte, scurtarea bătăilor. Era un sistem de pedeapsă și recompensă care eliminase neisprăviții nefolositori sau nocivi din politică și administrație și instaurase domnia eficienței și a seriozității.

Uneori, e drept, în funcții se strecurau foști boxeri sau luptători de arte marțiale, care mizau pe faptul că vor putea îndura mai ușor bătaia. Ei însă primeau bătăute mult mai generoase decât ale celorlalți și până la urmă trăgeau concluzia, de obicei la reanimare, că nu merită deranjul.

În câțiva ani, nimeni nu mai voia să intre în afaceri dubioase sau să acționeze împotriva intereselor statului, ale populației. Corupția se subțiasse atât de mult, încât devenise o curiozitate, iar România urcase până pe locul 2 în

Europa, după Finlanda. Economia luase avânt, între investitori străini era o adevărată competiție pentru a aduce bani în țară, transporturile ajunseseră să fie date ca exemplu în Europa și în lume. Pe spinarea tăbăcită a politicienilor onești, în 2029 România depășise numărul de kilometri de autostradă al Italiei, o țară cu 25% mai întinsă. Transportul în comun în orașe, precis și complet electric, făcuse ca oamenii să mai renunțe la mașinile personale și să bage banii în călătorii, case sau educația copiilor. Unsprezece orașe din țară aveau acum metrou, iar șoseaua de centură a capitalei, pe două niveluri, fusese asemănată cu o binemeritată coroană pe fruntea Bucureștiului.

Și să nu mai vorbim de sistemul de sănătate, care începuse să fie copiat și de alte țări! După ce medicul care distrusese sănătatea din țară cât fusese primar și ministru, furând atât de mult încât spitalele deveniseră capcane ale morții, revenise în politică direct pe post de premier și la una dintre ședințe, în mod neprevăzut, fusese omorât în bătaie în prezența copiilor și a soției (singurul caz de deces din cadrul Programului), brusc sistemul de sănătate se îndreptase și acum veneau aici pentru a se trata pacienți din toată Europa.

Iar genialul concept al Programului avea multe alte efecte. Printre acestea, oamenii învățaseră să voteze pentru politicieni cinstiți și nu ar mai fi conceput să-și pună ștampila pe numele corupților. Din acest motiv, escrocii, mafia administrativă, organizațiile infracționale își pierduseră susținerea, iar membrii acestora fugeau din țară în state mai permissive, în vreme ce influența lor toxică asupra României scădea vertiginos.

În același timp, politicienii care conduceau acum țara erau nu numai apreciați și îndrăgiți, dar aproape venerați. În fond, erau bătuți nevinovați, se constituiau în adevărați martiri ai democrației. Un jurnalist celebru afirmase chiar că, datorită Programului Național de Prevenție, în fine, politica nu mai era curvă. Poate exagerase, însă politicienii nu mai erau priviți cu ură, ca până atunci, deoarece se comportau ca niște persoane investite în funcție pentru țară, nu pentru ei înșiși. Iar executorii de prevenție, deși temuți, se bucurau de respect, era o meserie onorabilă. Cineva trebuia să facă și munca murdară, grea. Ei erau aleși foarte atent, instruiți și li se oferea inclusiv pregătire medicală, pentru a putea aplica prevenția fără să provoace leziuni grave sau ireversibile.

În plus, Programul devenise cea mai bună marfă de export a României și brandul ei de țară, fiind catalogat ca revoluționar, disruptiv și, pentru unii jignitor, cea mai bună idee venită vreodată unor români. El entuziasmase oamenii din lumea întreagă și dăduse apă la moara cuvintelor unei generații întregi de scriitori și jurnaliști...

Andrei oftă, stinse țigara și își făcu curaj să iasă. Trebuia neapărat să afle de ce colegii săi, oameni cinstiți și care făcuseră atâta pentru țara lor, brusc acceptau să lucreze cu afaceriști dubioși și să mănânce și mai multă bătaie decât până acum. Aici era altceva, un motiv care îi scăpa...

Când să iasă din mașină, observă că ușa casei lui Aurelian se deschide și îl văzu pe acesta alături de un bărbat pe care nu îl identifică. Cei doi își strânsesă mâna și băr-

batul ieși, destul de grăbit. Andrei se făcu mic în scaun, pentru că necunoscutul se îndrepta chiar spre el. Dar nu îl văzu și se urcă într-o mașină parcată în apropiere. Fusesse însă suficient ca Andrei să-l recunoască. Era un maior, îi scăpa numele, decorat pentru fapte de vitejie pe frontul din Republica Delicăță.

OK, la varianta asta chiar nu se gândise! În definitiv, însă, era destul de logic. Stârpirea corupției însemna că sistemul amenința să se întindă și în alte țări, iar cele care trăiau din corupție nu putea permite așa ceva. Oare să fie mâna prietenului de la Răsărit? Dar cum putea afecta acesta Programul? Mai încercaseră și alții, mai ales români, să se drogheze pentru a îndura cu ușurință bătaia, însă fuseseră introduse controale toxicologice severe, iar cei care încălcaseră legea erau și acum prin închisori. În tot cazul, dacă era mâna Rusiei și nu a unui simplu infractor român, situația era chiar și mai gravă. Nu mai era corupție, era trădare.

România se luptase ani de zile, de la apariția Programului, cu problemele interne, ceea ce dăduse naștere unui stat mai puternic, deci cu mai multă credibilitate și chiar greutate pe plan extern. Era acum cu adevărat un factor de stabilitate, iar agresiunea rusească o ocolise. Totuși, Republica Delicăță (așa cum mai fusese poreclit, din cauza situației explozive, dar și a inițialelor regiunilor care îl alcătuiau, statul separatist care se rupsese de Ucraina și Republica Moldova și se umfla în zona Donețk – Lugansk – Crimeea – Transnistria) se afla foarte aproape de România. Militarii români luptau, în cadrul

NATO, în regiune, devenită pe alocuri un nou Vietnam. Iar interesul puterii de la Răsărit era să acapareze cât mai mult teritoriu, România necoruptă fiind pentru ei, dimpotrivă, un factor de nestabilitate. Dacă se hotărâseră să termine cu țara care introdusese Programul?

Întrebările lui Andrei se transformară în furie. Ieși din mașină și sună la poartă.

— Andrei? Ce-i cu tine la ora asta?!

— Iartă-mă că te deranjez, îi spuse ministrul, încercând să-și ascundă furia. Putem vorbi puțin?

— Sigur, poftim. S-a întâmplat ceva?

— Încă nu știu... Hai în bibliotecă, nu-i mai deranja pe Emilia și pe copii.

Așezați pe fotolii, cu paharele în mână, discuția de complezență nu dură mult și Andrei intră în miezul problemei.

— Ai venit să mă întrebi de afacerea cu Voicilă, așa e?

— Nu puteam să vorbesc asta cu tine la guvern, Relule. Dar nu puteam nici să nu te întreb deloc.

Andrei se ridică, se duse la bibliotecă și căută, plimbându-și degetele pe cotoarele cărților, până găsi ce voia. Era „Idiotul”, de Dostoievski.

— Autorul tău preferat, zâmbi destul de fals Aurelian.

— Păi și ție îți place.

— Da, enorm. Nu ziceam noi mereu să nu-i socotim dușmani pe ruși?

— Corect. Dar nici pe mine nu mă socoti așa! se răsti puțin Silvestru arătându-i titlul.

— Andrei, ce legătură are Dostoievski cu Voicilă?

— Nu știu. Dar poate știe dom' maior, cum îl cheamă? Aurelian dădu să nege, însă își dădu seama că nu putea fi o coincidență. Strânse din buze, goli paharul și se ridică și el.

— M-ai spionat?!

— Am stat în mașină, vizavi, pentru că nu știam cum să pun problema ca să nu te simți prost. L-am văzut pe maior absolut întâmplător. Și acum mă gândesc că preferam să fii prost, decât trădător.

— Deci tu crezi că am trădat?!

— Cred ce o să-mi spui tu, Relu. Iar tu o să-mi spui exact despre ce e vorba, pentru că sunt din ce în ce mai furios. Nu e de ajuns că ați complotat cât timp am lipsit de la minister, acum prietenul meu cel mai bun lucrează cu rușii!

— Bine. Stai jos, o să-ți spun despre ce e vorba. Știi de ce a venit la mine maiorul?

— Spune-mi tu.

— Domnul maior a venit la mine ca să mă ajute, pentru că sunt într-o situație disperată.

— De asta fii sigur!

— Nu. E o problemă pe care nu am avut curaj să ți-o mărturisesc. Dar sunt strâns cu ușa, iar acum te mai proptești și tu în ea. Andrei... Am o problemă. Nu mai rezist la bătaie.

Ministrul nu spuse nimic, ci, cu o mișcare a mâinii, îl invită să continue.

— Nu te miri? Nu mă întrebi de ce? Nu? Bine. Gândește-te așa. În țara asta, oamenii care fac bine sunt pe-

depsiți. Oamenii care muncesc iau în fiecare lună o bătaie soră cu...

— Dar știam amândoi de la început că așa o să fie!

— Da. Și credeam că vom face față. Andrei, eu nu mai fac față. Sunt deprimat, am coșmaruri în fiecare noapte, sunt o epavă. Nu sunt împotriva Programului, crede-mă, dar îmi dau seama că a devenit contraproductiv. A fost excepțional la vremea lui, dar acum e depășit și se întoarce împotriva noastră. A ajuns un medicament care, deoarece boala a trecut, deja îți face mai mult rău decât bine. La naiba, suntem pe locul doi în lume la anticorupție și avem 8% creștere economică! Ce mai vrei de-acum, locul întâi neapărat? Creștere de 20%? Autostrăzi în fiecare sat?! Andrei, ascultă-mă. Programul a salvat țara, dar acum nu mai e bun. E îndreptat împotriva corupților și infractorilor din conducerea țării și administrație, *dar aceștia, practic, nu mai există!* Acum, bătaia o încasăm noi, nevinovați. Bătaia era o garanție că nu furăm, acum însă este o pedeapsă nemeritată. Ne face să nu mai putem munci eficient. Ne face să fim mai slabi. Iar o conducere slabă, indiferent de motiv, înseamnă o țară slabă.

— Dar dacă renunțăm la el, renunțăm la puterea noastră.

— Nu! Asta-i frumusețea, că nu renunțăm la Program!

Aurelian moșmondi într-un sertar din birou și puse pe masă un recipient alb din plastic, din care scoase o seringă.

— Doar îl... îl facem mai suportabil, spuse el cu vocea tremurată.

— Droguri?! ricană Andrei. Hai să fim serioși...

— Nu. Nu sunt droguri. Aici este curaj. Tărie de caracter. Vitejie.

De abia în clipa aceea Andrei înțelese despre ce era vorba. Holbă ochii și se repezi la prietenul său, apucându-l de revere.

— Tu ești nebun?!

— Da, Andrei! Sunt nebun de durere și nu o mai suport! Bătaia nu mă lasă să-mi trăiesc viața și să-mi fac meseria, idiotule! Și nu pricep cum p**** mă-sii tu nu ești afectat! Toți am ajuns niște epave, numai tu ești neatins, parcă nici nu ești rupt cu bătaia lună de lună! De ce, fir-ai al dracului de nebun, tu suporti?!

— Ba nici eu nu mai suport și chiar voiam să-mi dau demisia!

Se lăsă o lungă tăcere. Își dădură drumul și se prăbușiră pe fotolii. Andrei îi făcu semn să toarne băutură din abundență.

— E analgezic retardant, nu-i așa? întrebă obosit Andrei. Cu ajutorul maiorului, furați retardant de la soldați și vi-l injectați ca să nu simțiți durerea, este?

— Ba o simți, mormăi Aurelian. Doar că nu o simți toată deodată. În loc de o explozie de durere de câteva secunde, se disipează ca o durere surdă de dinți, care te sâcăie câteva zile.

— Da, știu cum funcționează. Și știu foarte bine că soldaților noștri li se injectează și de aceea sunt viteji în război. Și mai știu ceva: că ei habar n-au de asta!

— Normal, ar dezerta, s-ar răscula dacă ar ști că așa-zisele injecții cu adrenalină sunt, de fapt, retardant. E

drept, băieții au început să vorbească, unii au studii, nu prea mai înghit povestea cu adrenalina. Dar până una-alta este secret de stat. Dacă ar afla și alte țări, am fi terminați. Însă gândește-te, substanța asta ne poate ajuta și pe noi. În fond, și noi suntem pe un front, chiar dacă nu în război. Și așa cum pe ei îi ajută să nu simtă durerea, ca să poată încheia misiunile, la fel și nouă ne ușurează mintea ca să ne facem treaba pentru care am fost investiți în funcție. Cum ar fi să nu mai mănânci bătaie în fiecare lună? Nu ai avea randament mai bun? Nu te-ai bucura și tu de viață? Dacă nu iau retardant, nu mai suport două minute în plus de pedeapsă corporală, deci nu putem încheia contractul cu Voicilă, deci o să muncim în plus 6 luni. Andrei, suntem politicieni cinstiți, nu fentăm Programul ca să furăm fonduri, ci ca să facem economie de timp. Plus că nu vei mai fi nevoit să-ți dai demisia. Munca asta e viața ta, de ce să renunți la ea pentru o practică învechită? La naiba, retardantul îți rezolvă toate problemele! Ce zici, frate?

Andrei închisese ochii și asculta, bând ca să-și stingă furia. După ce prietenul și subordonatul său își încheie pledoaria, deschise ochii, lăsă paharul și se ridică.

— Nu sunt de acord cu asta. Dar vreau să găesc o cale de a te salva. Îți înțeleg durerea, și eu sufăr din cauza asta. Lasă-mă să găesc o modalitate de a ne salva pe amândoi, dar și Programul. Vorbim mâine dimineată la minister.

Se urcase în mașină, dar nu mergea spre casă. Conducea cu viteză nebunească, de parcă spera ca goana mașinii să-i stingă flăcările care-i cuprinseseră mintea. Se dusese la Aurelian cu o dilemă în suflet, intenționând să scape de ea, și plecase de acolo cu una și mai grea. În fond, dacă accepta propunerea prietenului său, își rezolva toate problemele. Era o soluție elegantă, prin care putea evita demisia, dar și bătaia. Numai că...

Dacă dispare suferința, dispare și miza. Așa apare corupția: când nu mai suferi, când nu mai plătești pentru ce faci. Politicienii se învață și azi acceptă colaborarea cu un corupt, mâine îi vor face un serviciu unui prieten la o licitație, poimâine poate vor accepta oferta unei firme cu servicii proaste, dar mită bună. Corupția nu mai are putere pentru că nu mai are susținere politică pentru că politicienilor le e frică de bătaie. Dacă n-or să mai aibă frică, se vor dedulci la un jeep, o vilă la munte, o excursie în Maldive pe banii șmecherului căruia îi facilitează contractul cu statul. Corupția nu se naște matură, ea crește în timp, puțin de la tine, care ești cinstit și hai că nu faci cine știe ce ilegalitate, puțin de la cutare, care e de treabă dar are datorii mari la bancă, încă puțin de la cineva care se jură că o va face doar o dată... Și așa se ajunge iar de unde s-a plecat, cu guvernul muncind pentru bunăstarea lui și a acoliților, dar pe spinarea oamenilor. Pe vremea când guvernul putea face orice fără să suporte consecințele, nu existau autostrăzi, spitale, programe de sprijinire a economiei, pentru un simplu act pierdeai mult timp și nervi. Când s-a introdus bătaia, au apărut și autostrăzi, și spi-

tale, brusc administrația a devenit prietenoasă cu omul de pe stradă. Funcționarul scârbit de la ghișeu nu mai îndrăznește să te plimbe pentru o semnătură, pentru că după aia încasa și mai multă ciomăgeală, iar șeful lui, ca să nu ia o bătaie soră cu moartea, își pune mintea la contribuție ca să simplifice obținerea de documente. Pe măsură ce funcționarii încasau mai mulți pumni, dispăreau ștampilele, adeverințele, dosarele cu șină...

Problema cu dilemele, își spuse, nu e că nu știi ce variantă să alegi, ci că de fapt ai ales din prima clipă o variantă, dar nu o poți accepta; aia te chinuie. Își asumă concluzia și se înfipse în frână, mașina derapând isteric și rotindu-se de două ori, înainte să se oprească pe marginea drumului...

— Sunt gata, spuse hotărât Andrei Silvestru.

Pumnul noduros al executorului se înfipse cu 7 metri pe secundă în nasul ministrului, provocând un adevărat măcel. Stropi de sânge și mucozități țâșniră prin aer în timp ce cartilajul era strivit; dar ministrul reuși să nu cadă. „E foarte bine”, gândi Andrei. „Bucureștiul are nevoie de spitalul ăla și bătaia e doar un alt lucru care trebuie făcut, ca și strângerea de fonduri sau cadastrul pentru clădire!” O lovitură în ficat, urmată de alta în rinichi. Se coșcovise la prima, pentru ca la următoarea să se aplece pe spate. Noduri osoase de matahală îi izbiră coastele de-abia refăcute și în clipa aceea Andrei își dădu seama, surprins,

că vinovăția îl chinuia mai rău decât bătaia. Loviturile erau parcă atenuate, estompate de cazna sufletească, de mușcăturile vinovăției... Un upercut îl ridică puțin de la sol, iar un pumn greu îi accidentă plexul solar, dar nu căzu, pentru că două directe de dreapta îi striviră iarăși nasul deja mutilat.

Andrei se ținea încă pe picioare, deși se clătina periculos. Prin minte îi fulgeră imaginea lui Aurelian, scos cu cătușe la mâini din minister, împreună cu inginerul Dinu. „Am făcut ceea ce era corect să fac și totuși, vinovăția mă chinuie mai rău decât bătaia. Fir-ar să fie de treabă! Politica, chiar și când e făcută de oameni cinstiți, tot curvă e!”

În albul aproape tăios al culoarelor, atât de aseptice încât părea otrăvitor. Zâgșa nu se oprea, pășea cu îndârjire înainte, în pofida mersului ei greoi, muncit, înainta punându-și singură frână cu piciorul strâmb, care la fiecare pas țâșnea în cu totul altă direcție decât cea de mers, dar tot la fiecare pas restul corpului reușea să-l supună și Zâgșa mergea, cu dificultate, înainte.

— Cum ți se pare până acum? i-am auzit vocea stridentă, ca de polizor.

— Kaddona avea dreptate, e uimitor...

— Doar uimitor?! Stai să vezi acum! râse cu răutate Zâgșa. Hai, intră!

La prima vedere, era un cabinet de gramatică. Asta mi-au evocat foile mari de hârtie pe care

erau scrise substantive sau verbe, monitoarele pe care se derulau liste de cuvinte, dicționarele puse stivă pe toate birourile. Cercetători sobri, în halate albe imaculate, depuneau o activitate pe care nu reușeam să o înțeleg. De pildă, lângă mine, un domn cu ochelari cu lentile groase, genul profesor comunist, depunea cu grijă, cu penseta, pe suprafața unui acvariu niște obiecte sub forma unor cuvinte.

— Te întrebi, tinere, vorbi acesta, aproape în șoaptă, în timp ce își continua lucrul și ca și cum ne-am fi cunoscut foarte bine, dacă nu m-am smintit de mă joc cu bărcuțele la etatea mea.

Nu știam ce să-i răspund, m-am uitat la Zăgșa, care râdea în barbă (la propriu, avea păr pe bărbie) și îmi făcu semn să-l ascult pe profesor.

— Numai că nu sunt bărcuțe! exclamă deodată bărbatul, grav, întorcându-se către mine. Sunt cuvinte. Nu sunt obiecte în formă de cuvinte, cum sigur ai crezut, ci chiar cuvinte-cuvinte!

M-am uitat pe luciul calm al acvariului: obiectele care pluteau la suprafață, parcă abia atingeau apa, păreau făcute din sticlă, transparente, delicate, inimaginabil de subțiri, și aveau forma literelor din care erau compuse cuvintele. Apoi ghidul meu mă pofti să mă uit în profunzimea clară a acvariului. Uimit, am distins pe fundul apei alte cuvinte.

— De ce s-au scufundat? l-am întrebat.

— Cuvintele la figurat sunt mai grele, au un strat suplimentar de sens, și de aceea se duc la fund. De pildă, uite cuvântul MINĂ, care are mai multe sensuri: galerie, dispozitiv exploziv, chip, sursă, tub cu tuș, monedă

antică... Când l-am băgat în acvariu, s-a dus la fund ca toporul! Cele simple însă, fără alte conotații, plutesc la suprafață ca un credincios curat deasupra lacului de smoală. Acum, privește ce o să fac cu ele.

Bărbatul pescui, cu o mică plasă, cuvântul DE de la suprafața apei și îl plasă cu grijă în ceea ce părea a fi un minicuptor. După care scoase dintr-o eprubetă cuvântul CU și îl puse peste DE, le presă punând peste ele o mică greutate, închise cuptorul și îl aprinse. Sub apăsarea greutății și a flăcărilor mistuitoare, cele două mici cuvinte din sticlă începură să fiarbă și să se conto-pească, încet-încet.

— Nu te mai uita, râse profesorul, e o operațiune de durată! Probabil ani de zile. Vezi dumneata, în română se spune „fericit de ceva”. Însă dacă putem determina oamenii să spună, traducând prost din limba engleză, „fericit cu ceva”, atunci „cu” va căpăta o sarcină semantică suplimentară care îl va împovăra și-l va trage la fund indiferent în ce altă construcție va fi utilizat, antrenând o deteriorare în lanț a limbii.

— Ingenios, dar... pentru ce?

— Cum pentru ce? Distinsa doamnă Zâgșa nu ți-a zis unde ești?

— Nu...

— Tinere, scopul meu este de a îngreuna, chinui, mutila cuvintele; pe unele chiar le fac prea greu de folosit, pentru a fi abandonate. Practic le fac obeze și sper să moară de inimă, sau le duc la sală, să capete disproporționat masă musculară până vor fi prea grele să mai înoate și se vor îneca. Pentru că, să știi și tu, aici este Laboratorul de Tortura Cuvintelor.

Zâgşa şi profesorul râdeau încântaţi de figura mea stupefiată, iar hârca mă invită să văd şi restul laboratorului. Într-un loc se manipula cu instrumente subţiri, delicate, participiul trecut BROKEN, din engleză, în timp ce mai multe microfoane înregistrau operaţiunea. Femeia în halat alb, cu ecuson pe care scria LOGOTORȚIONAR, suda de cuvânt, cu migală, alte câteva litere.

— Ştii şi tu că verbul to break are doar cinci forme, îmi spuse fără să se uite la mine şi de parcă era o conversaţie începută mai de mult. Break, broke, broken, breaks, breaking. Poftim, ia căştile şi ascultă forma de participiu BROKEN.

— O ştiu foarte bine, am protestat, dar femeia insistă, aşa că m-am conformat. Nu am auzit pronunţia cuvântului, aşa cum mă aşteptam, ci un sunet slab, plăcut, asemănător cu o respiraţie calmă. Am ridicat din umeri către cercetătoare.

— Dar dacă lipim la participiu alte litere şi creăm o nouă formă, perversă, forţată, anume BROKENNED, atunci... Hai, ascultă!

Am tresărit. În căşti se auzea un muget de durere, ca al unui om care are o cocoaşă uriaşă în spate şi e obligat să o care, suferind dureri atroce la fiecare pas. Am aruncat căştile cât colo.

— Exact! râse femeia. Când sunt torturate, le doare! Ce ne spune nouă asta?

— Că sunteţi demenţi?!

— Că pasămite cuvintele sunt vii, au viaţă, au suflet.

La următorul banc de lucru, un domn masiv îmi arată cuvântul CONSECINȚE.

— Ce zici, cuvântul „consecințe” în sine e pozitiv sau negativ?

— Mai curând negativ, am intrat eu în joc, mai mult pentru că voiam să văd până unde mergea nebunia diabolică a viitorilor stăpâni ai lumii.

— Corect. E un cuvânt puternic, evocator, mustind de promisiunea unor urmări. E un cuvânt care impune respect și chiar teamă. Daaaar, ce zici de el dacă...

Cu o brutalitate pe care nu o mai văzusem până acum în laborator, bărbatul înfipse în cuvânt o daltă ca a dentiștilor și, forțându-se, smulse litera I și se întoarse satisfăcut către mine.

— CONSECNȚE, spuse el savurând cuvântul. Nu mai e amenințător, nu mai impune respect; l-am mutilat și acum e jalnic, greșit, știrb. Văd după chipul tău că ești impresionat, însă asta nu e nimic! Uite alt exemplu, unul de care sunt foarte mândru. „Memă” e una dintre cele mai amuzante voroave, este? mă bătu el pe umăr. Iar „nenorocire”, una sinistră. Ce se întâmplă însă dacă le combinăm?

— Cum adică să le combini, Mengele?! nu m-am putut abține.

Bărbatul, vizibil satisfăcut, puse pe bancul de lucru o cușcă metalică, nu mai mare decât un pachet de țigări, înăuntrul căreia vibra energetic cuvântul MEMOROCIRE.

— Am luat ceva plăcut, distractiv, și l-am altoit pe o vocabulă funestă, iar rezultatul este un monstru lexical! Căruia îi voi da drumul în vocabular și-l voi asmuți asupra domeniului semantic, pe care îl va sfâșia!

Cred că eram prea zguduit ca să mai pot zice ceva. Zâgșa mă bătu și ea pe umăr, cu falsă solidaritate, și mă pofti să mergem în sala cu trofee. Pe drum trecurăm printr-o sală în care mai mulți cercetători, dacă li se putea spune așa, injectau aer în cuvinte. Zâgșa zâmbi.

- Ce este cuvântul? îmi spuse ea cu ton didactic. O unitate primordială a vocabularului formată din asocierea unui sens cu un complex sonor. Eroicii lucrători din această secție însă creează complexe sonore lipsite, golite de sens, și le eliberează în vocabular.

- Cuvinte-zombi? am întrebat-o.

- Te-am ales pentru că te pricepi, horcăi hârca. Și fac și altele torționariiăștia minunați: mutilează sensul cuvintelor ori le altoiesc sensuri subliminale respingătoare sau chiar...

Zâgșa deschise o ușă groasă, ca de seif, pătrunzând în sala trofeelor.

- Uite aici! mă împinse Zâgșa către o vitrină în care era expusă fraza „M-A RUGAT SĂ MĂ ADRESEZ”, iar dedesubt o explicație: „El m-a rugat să mă adresez lui”.

- Ce ți se pare în neregulă cu fraza asta? mă întrebă ea.

- Nu e nimic în neregulă, am ridicat din umeri, obosit.

- Minți! se răsti Zâgșa. Este o frază greșită, șchioapă! Gândește-te, nu lipsește ceva? Nu ar fi trebuit să fie altfel? Ia citește pe partea asta, spuse ea și mă trase de mână în spatele vitrinei, unde pe o plăcuță comemorativă, neagră, scria „M-A RUGAT SĂ I MĂ ADRESEZ”.

- Acum înțelegi?! Simți lipsa aceea? Fraza „M-a rugat să mă adresez” parcă e greșită, parcă nu pică bine cuvintele, lipsește ceva nenumit. Sigur, poți zice și „M-a rugat să mă adresez lui”, dar chiar și așa sună puțin nefiresc. Și asta pentru că înainte se spunea „M-a rugat să i mă adresez”, însă noi am reușit să schilodim fraza și să eliminăm acel dativ nenorocit, iar acum limba română suferă!

— Cred că mi se face rău, am spus, simțind o amețeală care mă făcu să mă sprijin de primul lucru aflat lângă mine.

— Atenție la vitrină! se agită Zâgșa. Aici ținem cuvântul TUMOARE! Vezi tu, forma lui corectă a fost TUMORĂ, însă l-am schingiuit până când a rămas forma aceasta, acceptată acum mai mult decât cea inițială.

— Dar pentru ce, oameni nebuni ce sunteți?!

— E simplu: „tumoră” nu evoca nimic, însă „tumoare” poate fi despărțit, și chiar este în mod subliminal, în „tu” + „moare”. Astfel, cuvântul e și mai grav, iar efectul este dublu, o dată asupra celor care îl spun, scriu sau aud și o dată asupra cuvântului în sine. Uite aici, cu instrumentul ăsta poți decela nivelul de toxicitate semantică din orice cuvânt. Pune senzorul pe TUMOARE. Așa... Acum, uită-te pe afișaj!

— Doamne Dumnezeule! am exclamat. A dat acul peste cap! E atât de toxic, încât chiar și

Straniul mecanism al morții

„Am mai primit o zi!”

Era primul gând care îl învăluia de fiecare dată când se trezea din cea mai mare aventură, din ultima vreme, a vieții lui, somnul. Zilele se bifau toate la fel fără întâmplări neprevăzute, fără emoție, ca o șosea într-un câmp gol; când se așeza însă în pat și închidea ochii, se pomena la încrucișarea unui mănunchi de șosele suspendate cu nenumărate bifurcații, fără să știe unde avea să-l ducă drumul ales: uneori visa că e din nou în grădina lui, mân-

când un măr cu aromă amețitoare și uitându-se la piscurile Pietrei Craiului; alteori îl fugărea o umbră amenințătoare care înfuleca blocurile, casele, străzile; într-o noapte, cu siguranță, avea să atingă linia orizontului și să nu se mai întoarcă niciodată.

Astăzi însă primise, din nou, încă o zi. Se ridică din pat cu greu, cu durerea de mijloc care din tortionar ajunsese, cumva, un prieten vechi, dificil, cu caracter îndoielnic, dar care, de-a lungul timpului, rămăsese lângă el, se obișnuiseră unul cu celălalt și fără el s-ar fi simțit și mai singur decât era deja. Făcu duș, apoi, vag înviorat, se îmbracă și se privi în oglindă.

— Te ții bine, băiete, își spuse cu glas tare, apoi zâmbi și își și răspunse:

— Da, dar nu mai am 99 de ani!

Cu pași grei, parcă nesiguri, ieși din cabină și își făcu plimbarea de dimineață până la puntea de comandă. Deși era inutil, ajuns acolo, primul lucru la care se uită, fără interes, doar din obișnuință, era afișajul mare care îi arăta cifra aceea roșie, blestemul care totodată îi era liniște:

2

Cifra era neschimbată de aproape patru decenii. Când nava decolase de pe Pământ către țării, afișajul indica un număr din două cifre. Își amintea că – fiind cel mai tânăr și lipsit de experiență – îl întrebase pe Sigurdsson, șeful echipei tehnice, ce era cu afișajul.

— Arată numărul de persoane de la bord. Sincer, îl găsesc sinistru, îi spusese neașteptat acela. E ca și cum cineva se așteaptă că numărul să scadă. Sau să crească! Vezi

tu, puștiule, e o misiune de zece ani. Compania nu spune deschis, că nu are cum, dar adevărul e că se poate prelungi. Poate dura 15, poate dura 30 de ani.

— Vreți să ziceți că ne sugerează să ne... înmulțim?

— De ce nu, Simion? (Islandezul îi pronunța numele englezește, „Symioun“, ceea ce pe junele astronaut îl amuza.) Dacă avem viață de familie, e posibil să mai uităm că suntem pierduți la mama naibii în spațiu, într-o colivie zburătoare, și să ne suportăm mai bine unii pe alții. Iar tu ești tânăr, ești arătos, la bord sunt nouă femei, multe tinere... De ce râzi, ai și pus ochii pe cineva?

Puștiul îi indicase cu o mișcare din cap medicul navei, o fâșneată minionă și drăcoasă, la vreo 30 de ani.

— Bravo, ai gusturi, puștiule!

— Am... dar nu s-ar uita niciodată la mine una ca ea. E din lumea bună, șefă de promoție, cică a fost măritată cu un căpitan de navă. Eu sunt un amărât de tehnician, practic un instalator...

— Dar ești tânăr. Și văd că ți-ai făcut și lecțiile, deci ai o șansă în plus, râsesse Sigurdsson.

Trecuseră anii, nava sărea ca o lăcustă cosmică prin hiperspațiu în căutarea unor forme de viață. Civilizația pământeană începuse să cucerească spațiul cosmic, navele și sondele parcurseseră distanțe inimaginabile și totuși nu localizaseră nicăieri nici măcar o bacterie, ca să nu mai vorbim de viață inteligentă. Nimeni nu își putea explica de ce și începuseră să creadă că poate totuși erau singuri în univers, iar misiunea era pierdere de timp din viața lor. Tocmai discutau între ei dacă nu cumva era mai bine

să încheie mai devreme misiunea, căpitanul, ca reprezentant al companiei cu care aveau contractul extrem de bănos, opunându-se categoric, când, după unul dintre salturile în hiperspațiu, își dăduseră seama că nu mai aveau nici cea mai vagă idee unde se aflau. Unii trăseseră concluzia că erau pierduți pe vecie; alții se adânciseră în studiu și calcule, cu speranța disperată în suflet că într-o zi vor vedea din nou o pădure foșnind în viscol sau o plajă mângâiată de valuri sau înghesuiala dintr-un oraș zgomotos de pe Terra.

În ceea ce o privea pe doctoriță, avuseseră dreptate amândoi. Întâi el: doctorița nu-i răspunsese la avansuri și se cuplase, poate în virtutea obiceiului, cu căpitanul, un bărbat intimidant, veteran al spațiului. Apoi trecuseră aproape douăzeci de ani, căpitanul murise, iar doctorița, conform previziunii lui Sigurdsson, se combinase, până la urmă, cu Simion. Ea tocmai împlinise vârsta aia rotundă și temută, însă arăta încă foarte bine; el sărise puțin de 40 și era nu numai cel mai tânăr de la bord, dar practic era *singurul tânăr* de la bord.

După un timp, doctorița se stinsese și ea – ironic, din cauza unei boli. Sigurdsson își luase viața de mult. În perioada aceea, membrii echipajului piereau pe capete. Ba un cancer, ba o sinucidere, ba un accident care de fapt era tot o sinucidere. Cifra de pe afișaj scădea aproape în fiecare an. Penultimul membru al echipajului își dăduse obștescul sfârșit în ziua în care Simion împlinea 61 de ani, așa încât după aceea își petrecuse singur cuc ultimele aproape patru decenii, în negura spațiului cosmic, la o depărtare iremediabilă de Pământ.

Simion oftă și, târșâindu-și picioarele, cu dureri în genunchii centenari, se îndrepta către panoul de comandă, pentru a milioana verificare a poziției navei. Știa că șansele scad zdrobitor cu fiecare zi, cu fiecare an, cu fiecare deceniu, însă gustul unui măr aromat din grădina sa, gust pe care îl visa uneori, îl făcea să verifice totuși în fiecare zi unde se afla, în speranța că se va putea întoarce acasă. Dacă mai trăia numai câteva săptămâni pe Pământ, între oameni, ar fi murit fericit că viața nu i-a trecut pentru nimic, nu i-a fost aruncată la gunoi de greșeală de a se urca, pentru bani, la bordul navei, pe care o simțea dureros că o crimă comisă la tinerețe și ispășita cu o viață întreagă, nesfârșit delunga, în închisoare. Se uită pe monitoare; bineînțeles că situația nu se schimbase, era încă pierdut în deșertul astral.

O atenționare sonoră îl surprinse. Nu o mai auzise niciodată și se întrebă ce semnifică, dar o tresărire roșiatică deasupra capului îi dădu răspunsul.

3

Stai, ce?!

Nu-i venea să creadă ochilor, dar afișajul, până atunci cel mai inutil lucru de pe navă, îi arată că la bordul navei mai era cineva.

4

5

Una dintre uși fâșâi ușor, deschizându-se cu o încetineală exasperantă. În câteva clipe cineva care nu ar fi trebuit să fie acolo avea să intre în sala de comandă. Simion se uită înspre rastele – nu mai avea, la vârsta lui, nicio șansă să ajungă acolo înainte că invadatorii să intre...

— Bună ziua! auzi bătrânul o voce senină de pe culoar. Nu vă temeți! Am venit cu cele mai bune intenții!

Necunoscutul vorbea în româna cea mai curată. Să-i fi găsit pământenii? Erau salvați?! Simion își spuse că ar fi trebuit să se bucure, era cea mai plauzibilă variantă că fuseseră găsiți de ai lor, și cu toate astea era îngrozit.

După câteva clipe, apărură trei tineri foarte, foarte înalți. De fapt, neuman de înalți; aveau peste doi metri și jumătate. Ochii le sclipeau, iar îmbrăcămintea le era și mai uimitoare decât ei înșiși: păreau descinși de la un carnaval, înfășurați într-un penaj în culori țipătoare. Deși intimidau prin înălțime și nelinișteau prin hainele exuberante, nepotrivite cu sala cu design funcțional, totuși chipurile le erau zâmbitoare și deschise.

— Vă salutăm din partea Directorului Universului! spuse același bărbat. Suntem la fel de uimiți ca și dvs., eram într-o misiune de patrulare în scop științific și ne-am permis să ne materializăm la bordul navei dvs. pentru că nu am mai văzut așa ceva de foarte mult timp. Suntem curioși, atâta tot. Vă simțiți bine?

Simion încă tăcea, prudent, trăgând cu ochiul la raste-lul cu arme, apoi vorbi nesigur:

— Sunteți de pe Pământ?

— Mă tem că nu, spuse bărbatul foarte înalt. Venim din complexul stelar central. Din ce colț al universului ați ajuns aici?!

Pământeanul citise prea mult SF în tinerețe și deprin-sese prea bine protocolul călătoriilor cosmice ca să le spună unde era Terra. Preferă să fie evaziv:

— M-am rătăcit în univers în urmă cu mult, mult timp. Îmi caut drumul spre casă...

— Atunci aveți noroc! Dacă doriți, vă putem lua cu noi la complexul stelar central, unde oamenii de știință pot încerca să vă ajute să vă găsiți lumea. Și apoi, e o șansă uimitoare să îl cunoașteți pe Directorul Universului, spuse tânărul cu încredere. Este un om blând și îi plac foarte mult lumile necunoscute, civilizațiile noi, or nu am mai întâlnit așa ceva de foarte, foarte mult timp. Desigur, ne cerem scuze, nu înseamnă că veți putea sta mult de vorbă cu el. Veți avea însă ocazia să-i spuneți câteva cuvinte despre lumea dvs. și chiar dreptul să-i puneți o întrebare.

— Una?... întrebă Simion, căruia îi renăștea speranța în suflet.

— O singură întrebare, încuviință cel de-al treilea. Este Directorul Universului, e inimaginabil de ocupat...

Încă nu era sigur de intențiile lor, încă simțea pericolul mârâind neliniștitor de undeva de dincolo de ușa aceea, însă în același timp era singura șansă pe care o primea după atâtea zeci și zeci de ani de adâncire în rătăcire...

— O să vin cu dvs., se hotărî Simion.

Cel care vorbise primul pocni din degete și se aflau acum undeva în aer liber, dar pășeau pe o întindere ca de marmură. Când ridică privirea, Simion înțelese că totuși nu erau în aer liber, ci într-o sală de dimensiuni de neimaginat. Părea o biserică sau un templu, cu decorațiuni sofisticate și la fel de țipătoare ca și hainele tinerilor și al cărei tavan se afla, după estimarea ochilor bătrâni ai lui

Simion, la mai bine de un kilometru înălțime, dacă nu doi, iar sub acesta, în magnifica sală, zburătăceau sau plănau, cu efect liniștitor, maiestuoase miriade de păsări, gaze și vietăți necunoscute cu aripi.

— Să ne grăbim, îl îndemnă unul dintre ei. Știu că vă e greu, dar vă vom trata după aceea. O să plecați de aici în pasul ștregarului!

Simion știa foarte bine că uriașul prietenos utiliza vreun sistem de traducere și nu spusese cu adevărat „în pasul ștregarului” și că nu vorbea în română. Nu avea cum, peste șapte mari și țări și roiuri de galaxii...

Gândurile i se învălmășeau în minte, trezite la viață cu adevărat pentru prima dată după zeci de ani. „O singură întrebare”, spusese interlocutorul său. Bineînțeles, avea să-l roage să-i spună unde este Pământul... Sau nu, și mai bine, cum să ajungă pe Pământ. Sau să-l întrebe pur și simplu dacă îl poate expedia acasă cu tot cu navă? De fapt, ce cunoștințe aveau, în general? Erau în mod evident mult, mult mai înaintați decât oamenii, de pildă, iată, stăpâneau teleportarea.

Strânse din dinți, că atunci când se confruntă cu o problemă care îi depășea pregătirea. Era foarte bun în meseria lui, dar nu avea studii științifice, era un simplu muncitor, fie el și pe o navă spațială. Care erau marile întrebări ale științei? se autochestiona. Ale omenirii? Care e cea mai mică particulă subatomică? Poate fi eradicat cancerul? De ce nu am găsit, cel puțin până acum, viața în univers? Cum a apărut universul? Există Dumnezeu?!

Cu fiecare pas, își dădea seama tot mai dureros că e complet nepregătit. Urma să fie față în față cu Directorul

Universului, cu probabil cea mai puternică ființă din cosmos, din cea mai avansată civilizație, și avea privilegiul de a putea primi răspunsul la o întrebare colosală a omenirii – iar el nu știa ce să-l întrebe. Care o fi cea mai bună întrebare? Cea mai arzătoare problema? Genunchii îl chinuiau, durerea îi încețoșă gândurile, fu pe punctul de a cădea, dar una dintre gazde îl ajută să se redreseze. Ah, dacă ar fi fost cu 20 de...

„Asta e! Bolile. De fapt, bătrânețea. Sau nu, însăși viața!”

— Am ajuns, i se adresă cu blândețe unul dintre ei. Simion ridică privirea și constată mirat că era în fața Directorului Universului. Acesta nu era atât de bătrân cât s-ar fi așteptat Simion și nici nu purta hainele țipătoare ale celor care îl aduseseră aici.

— Bine ai venit, călătorule! i se adresă afabil Directorul Universului. Nu cred că aparții niciuneia dintre civilizațiile cunoscute, deci probabil vii de foarte, foarte departe. Și totuși, erai la bordul unei nave cu tehnologie învechită... Cum ai reușit să ajungi aici?

— Sunt onorat să vă cunosc! spuse stins pământeanul. Am pornit de pe planeta Pământ, într-o misiune care avea ca scop descoperirea vieții în spațiu. Din cauza unei defecțiuni tehnice, ne-am rătăcit, astfel încât nu știu nici eu cum am ajuns aici.

— Și ați găsit alte ființe?

— Nu, până acum, domnule director.

— Ciudat... Explorați de mult spațiul?

— De vreo două sute de ani.

— Ei, poate din cauza asta, răsă liniștitor oficialul cosmosului. Stai liniștit, inginerii noștri îți vor găsi lumea și

te vom ajuta să te întorci acasă. Până atunci, ești oaspetele nostru, poți sta cât dorești! Îmi pare că bine că te-am cunoscut, eu o să mă retrag acum, pentru că am foarte multă treabă. Dorești să mă întrebi ceva?

Simion înghiți în sec; acum era acum. Avea șansa să se salveze, să onoreze viața irosită a echipajului său și totodată ocazia să propulseze civilizația umană poate cu mii de ani în viitor.

— Domnule director... începu Simion.

Munții Piatra Craiului păreau palma bătrână, cu încheieturi noduroase, a lui Dumnezeu întinsă, protector, peste lume. La poalele lor, Simion se simțea, întotdeauna, în siguranță. Se așeză mai bine în șezlong, mângâiat de adierea plăcută, răcoritoare, care înfioră firele de iarbă din grădină. Ca de fiecare dată când se află aici, bucuria care îi umplea sufletul îi era umbrită de regretul visceral pentru cea mai mare parte a vieții sale pierdută în hăul cosmic dintr-o defecțiune stupidă, pentru care de altfel nu mai avea cine să răspundă; din cauza vitezei navei, pe Pământ trecuse mult mai mult timp, iar toți cei care lucrau la companie muriseră între timp, însăși compania dispărând. El însuși încă nu se obișnuise pe deplin cu lumea în care se întorsese, era în satul său natal, însă peisajul munților pe care îi cunoștea de, iată, 102 ani era pângărit parcă de dungă cenușie a estacadei de transport rapid interorașe, iar Brașovul se întinsese mult, peste dea-

luri și munți, în locul unde înainte erau cabanele Șapte Crai sau Plaiul Foi rididându-se acum blocuri cu 20 de etaje...

— Domnule Tudor!

Se întoarse un pic mirat către curtea vecinului din stânga; nu părea vocea acestuia. Se lămuri și de ce: dincolo de gard nu era vecinul, ci doi apicultori, care se vede că aveau grijă de stupii acestuia.

— Bună ziua, făcu el, zâmbind către cele două căpățâni mari din plasa ale costumelor de protecție.

— Bună ziua! Ce mai faceți?

— Mulțumesc, bine...

— Aveți salutări de la Directorul Universului!

Simion nu înțelegea la ce se referă apicultorii. „Oare să fi început să uit? La vârsta mea nu ar fi de mirare... Sau poate nu am prins glumă”, gândi el.

— Mulțumesc, îl salut și eu!

Apicultorii schimbă o privire rapidă.

— Deci vă amintiți?

— Ce anume?

— De Directorul Universului.

— Mă tem că nu, le spuse el ridicând din umeri. Știți probabil că am lipsit mult timp de pe Pământ...

Apoi unul dintre cei doi bărbați îi puse o întrebare pe care o mai auzise nenumărate ori în ultimii doi ani:

— Domnule Tudor, cum ați ajuns înapoi pe Terra?

— Am avut noroc, pur și simplu.

— Și nu ați întâlnit nicio civilizație în spațiu?

— Din păcate, nu, oftă el. Pentru asta și plecaserăm în spațiu, ca să...

Unul dintre oamenii de după gard făcu un semn... și deodată, ca și cum ar fi primit o palmă din senin, Simion își aminti. *Totul.*

— Doamne, Dumnezeu! șopti el, tresărind.

— Acum vă amintiți?

— Da! Doamne, da!

— Dorești să mă întrebi ceva?

— Domnule director, aș avea o mie de întrebări, dar una în mod special: cât de mult puteți prelungi viața oamenilor?

Se lăsă tăcere. Simion nu se așteptase la asta: Directorul Universului, sub cupolă amețitor de înaltă, se uită la el surprins!

— Ce vreți să spuneți? întrebă oficialul.

— N-nu se poate prelungi viața?...

— Sigur că nu... Cel puțin, noi nu am încercat.

Era rândul pământeanului să fie uimit, însă acesta era doar începutul. Pentru că Directorul Universului adăugă următoarele cuvinte:

— Pentru că nu ar avea sens. *Cum să prelungești ceva ce nu se termină niciodată?*

Se lăsă din nou tăcerea, iar Simion se clătină pe picioare, unul dintre tineri prinzându-l repede, cu multă grijă.

— Dvs. ați atins deci nemurirea? întrebă bătrânul astronaut.

— Ce vreți să spuneți?!

— Sunteți o civilizație de nemuritori?

— „Nemuritori”?... Toate civilizațiile sunt de... „nemuritori”. A dvs. nu?

— Nu! Noi trăim undeva la 80, foarte rar 100 și ceva de ani.

În încăperea gigantică se făcuse parcă frig. Oamenii înalți se uitau unii la alții, fără cuvinte.

— Asta este ceva nou, spuse oficialul mângâindu-și bărbia. Nu am mai întâlnit așa ceva niciodată. Veniți cu mine, vă rog.

Desigur, nu trebuia să vină efectiv. Se trezi într-o încăpere de dimensiuni normale și se așează pe un fotoliu; tinerii care îl aduseseră nu mai erau cu el. Directorul se plimba încolo și-ncăce prin cameră, iar alte două persoane îi urmăreau, așezate de asemenea, dar fremătând de neliniște.

— De ce trăiți atât de puțin? S-a întâmplat ceva? îl întrebă șeful lumii.

— Altădată oamenii trăiau și mai puțin, îi răspunse Simion agitat, pe de o parte puțin umilit de situație, pe de altă sufletul îi era animat de o exuberantă care îl făcea să se simtă din nou tânăr.

— Câți ani are civilizația dvs.? întrebă directorul.

— Câteva mii de ani, cred.

— Și în tot acest timp oamenii au murit?

— Da.

— Ce ciudat! Deci oamenii care s-au născut în primele zeci de mii de ani nu mai sunt în viață? Nu vă cunoașteți străbunii?!

— Doamne, nu! Maximum două generații anterioare, rar trei...

— Nu-mi vine să cred, murmură una dintre celalalte persoane, o femeie care pământeanului îi evoca o profesoară. Practic, toată civilizația domnului e moartă. Nu înțeleg cum de supraviețuiește așa, la limită, atârând în permanență de două-trei generații... Totuși, de ce se întâmpla acest fenomen complet neobișnuit?

Pe Simion îl pufni râsul, un râs amar și trist.

— Dacă am fi știut, nu am mai fi murit...

— Dacă îmi permiteți o întrebare, i se adresă a treia persoană, un bărbat rotofei, care părea cea mai în vârstă dintre gazdele sale. Dacă trăiți doar 80 de ani, cum aveți timp să faceți tot ce se face într-o viață?!

— Pentru noi, 80 de ani e chiar mult. După un 70 de ani te aștepti să mori în orice clipă. Deși foarte mulți mor mult mai devreme, tineri, chiar copii.

— Dar nu înțeleg cum mai puteți trăi când știți foarte bine, toți, că veți muri...

— Trăim toată viața cu spectrul morții deasupra capului, ridică Simion din umerii bătrâni, dar, până se întâmplă, încercăm să trăim.

— Aia nu e viața! șopti profesoara și Simion văzu că aceasta avea lacrimi în ochi.

— Dar la dvs. cum e? îndrăzni el să-l întrebe pe director.

— Noi ne naștem... și apoi trăim pentru totdeauna. Ideea de a ști că vei muri, și încă fulgerător de repede, mi se pare îngrozitor de crudă! spuse acesta și din glasul său răzbătea durerea cea mai sinceră.

Din conversația cu cei trei nemuritori, Simion mai află că primul om apăruse în urmă cu puțin peste un milion de ani, creat din țărâna, lacrimi și iubire de Dumnezeu. Noțiunea de decrepitudine a trupului și minții îi înfiora pe cei trei, iar ideea de boală, care la ei nu există, îi zgudui de-a dreptul. Cât despre faptul că pământanii se nașteau ca să moară, părea că nu reușiseră încă să-l cuprindă.

Oamenii de aici nici măcar nu țineau evidenta vârstei; din moment ce viața lor nu se termină, nu avea niciun sens. Există numerotarea anilor, în funcție de care se orientau, însă ar fi fost absurd să răspundă, să zicem, „Am 846.752 de ani” sau „Când aveam 59.037 de ani...”. Unii își dedicau viața unor pasiuni, cum ar fi studiul; mulți făceau și câte 50-60 de facultăți. Alții munceau pe șantier câteva milenii, pentru ca apoi, dacă aveau vreo înclinație, să se dedice literaturii (cel mai mare scriitor era autorul a 83.000 de romane), după care, pentru variație, timp de alte câteva milenii deveneau, de pildă, chelneri în baruri de striptease. Nu puțini începeau să-și caute străbunii, începând cu primii oameni, care aveau aproape 10.000 de veacuri; numai că de obicei renunțau după câteva sute de generații. Nu că n-ar fi avut timp; când ai eternitatea la dispoziție, timpul nu mai e o piedică. Dar devenea plictisitor.

Moartea unui om, care de fiecare dată îi cutremură, era un eveniment extrem rar și datorat, fără excepție, unor accidente, crime sau războaie. Cu timpul, învățaseră să prevină primele două, astfel încât ultima încetare din viață (ei îi spuneau discontinuitate vitală) se întâmplase

cu foarte mult timp în urmă. La războaie renunțaseră, retezarea vieții unui om fiind o noțiune extrem de brutală pentru ei indiferent de motiv. Faptul că știau că se pot ucide între ei funcționa asemenea descurajării nucleare din timpul Războiului Rece de pe Pământ: războiul era prea îngrozitor că să se folosească de el.

— Moartea, cum o denumiți voi, nu este o preocupare pentru noi. E adevărat, se vorbește despre asta, a produs pagini înălțătoare în literatură, însă, mai ales de când am redus spre zero probabilitatea, nu mai este atât de interesantă. Scriitorii noștri de SF au imaginat lumi unde oamenii mor programat sau trăiesc numai câteva milenii; dar altfel ideea de a muri pentru că te degradezi fizic este doar un basm, un mit... Nimeni nu ar crede așa ceva...

În timp ce directorul și profesoara vorbeau, al treilea nemuritor răsfoia niște cărți. Se pare că până la urma găsise ceea ce cauta, pentru își dresese vocea, iar directorul se întrerupsese. Domnul în vârstă îl rugă să i se adreseze în particular și ieșiră din încăpere în stilul lor caracteristic – dispărând brusc.

— Dacă îmi permiteți, i se adresă femeii Simion, care era chinuit de o mie de întrebări,

mă gândesc că numărul dvs. trebuie să fie inimaginabil de mare. În timp probabil nu veți mai avea loc pe planetele natale, va trebui să vă extindeți în spațiu... Dar dacă nu muriți, ci numărul dvs. crește, nu există pericolul să umpleți *tot* spațiul cosmic?!

— Ne-am gândit și noi la asta, însă suntem foarte departe de acel moment. Cine știe, poate asta e și motivul pentru

care universul e aparent inutil de mare. Spuneți-mi, vă rog, încerc să înțeleg la rândul meu, practic dvs. trăiți știind că toată familia dvs. e moartă, toți strămoșii?

— Sunt binecuvântați oamenii care își cunosc măcar a treia generație, anterioară sau ulterioară, încuviință Simion. De obicei ne învârtim în spațiul a vreo două generații.

— Nu e drept! șopti profesoara. De ce vi s-a mai dat viață, dacă vi se ia atât de repede?...

— Nu suntem nemuritori, că dvs., oftă pământeanul.

— Hm! „Nemuritori“! Ce concept ciudat. Nu are nici-un sens...

Ceilalți doi bărbați reapărură la fel de brusc. Directorul Universului se așeză lângă bătrânul pământean și îi puse o mână pe umăr.

— Dragul meu Simion, nu mai pot sta, am *foarte* multă treabă. Am dat ordin oamenilor de știință să-ți identifice planetă. Te vom trimite înapoi, la bordul navei tale. Doamnă, luați loc, i se adresă el femeii, care îl privi mirată.

— Nu ne mutăm în Sala Înaltă, cum prevede protocolul? întrebă aceasta mirată.

— Nu, ne vom lua rămas bun de aici. Dragul meu pământean, mă consider privilegiat să fi făcut cunoștință. Îți doresc tot binele din lume și inima îmi e tristă pentru voi. Te rog să mă crezi, suntem cu toții îndurerați. Această risipă neconținută de suflete ne întristează și aș vrea să vă putem arăta prețuirea noastră.

Directorul Universului avea lacrimi în ochi și îl privea cu căldură pe pământean. Acesta dădu să spună ceva, însă interlocutorul său îl opri.

— Pe de altă parte, oftă directorul, există o problemă. Nu știu dacă faptul că viața voastră este înspăimântător de scurtă, că muriți fulgerător după naștere, este un blestem, o defecțiune sau o pedeapsă. Însă condiția voastră, crudă și nedreaptă, ne-a strecurat spaima în suflet. Și nu mă refer numai la ideea, până acum de neconceput, că există oameni creați special ca să moară. Ci mai ales îmi e frică, recunosc asta, că nu cumva, cine știe cum, să nu ne molipsim și noi de moarte. Dacă de acum suntem deja în pericol, pentru că ai ajuns în lumea noastră? Mă doare sufletul pentru voi, dar nici nu îmi pot pune în primejdie semenii. Din câte milioane de civilizații cunoaștem, toate sunt, cum zici tu, nemuritoare. Absolut toate!

— Dar moartea nu se ia, încercă pământeanul.

— Dacă nu știți de ce muriți, de unde știți dacă nu se ia? Uite, domnul cercetător, aici de față, tocmai mi-a arătat o legendă străveche, din vremea primilor oameni. Conform acesteia, există un tărâm secret, peste mări și țări, dincolo de cel mai îndepărtat orizont, în care oamenii nu sunt eterni. Ei sunt obligați să își trăiască viața, care la noi înseamnă milioane și miliarde de ani, într-o scăpărare, deoarece au fost blestemați de o zeitate nemulțumită. Or mă tem, dragul meu, că e vorba chiar despre voi. Una dintre cele mai înfricoșătoare legende este, de fapt, adevărată. O legendă oribilă s-a transformat într-un adevăr care risca să ne clatine civilizația.

De aceea, este ultima dată când lumile noastre vor veni în contact. Cu părere de rău, vei fi surghiunit înapoi pe Pământ și vom face în așa fel încât să nu părăsiți niciodată

regiunea aceea a lumii. În același timp, nu veți mai lua legătura niciodată cu vreo civilizație extraterestră. Nu e vina voastră, poate, pentru moarte, dar nimeni din universul ăsta uriaș și frumos nu poate risca anihilarea pentru nimic. Nu vom încerca să vă dăruim nemurirea, pentru că mă tem să nu ne dați la schimb moartea.

Mai mult decât atât, faptul că lumea voastră există devine secret de stat. În afară de noi, cei din această încăpere, nu va mai afla nimeni de planeta muritorilor.

— Domnule director, interveni femeia, dar nu putem să facem totuși ceva pentru oaspetele nostru? Măcar să-i prelungim puțin viața, de pildă...

— Mă tem că nu, doamnă. Nu trebuie să lăsăm nicio urmă care i-ar putea aduce din nou, într-o zi, aici. Separarea trebuie să fie completă, etanșă.

— Domnule dire...

Cuvintele pământeanului se topiră când Directorul Universului pocni din degete, iar Simion se trezi pe nava sa, în fața monitoarelor, fără nici cea mai vagă amintire a întâlnirii cu ființe din altă lume și a faptului că tocmai își îndeplinisese misiunea și apoi fusese ostracizat pe vecie, împreună cu toți pământenii.

Vedea Piatra Craiului neclar, prin cleștarul lacrimilor. Cei doi vizitatori, care în spatele gardului păreau să aibă dimensiuni umane pentru că probabil stătuseră în genunchi, însă acum, așezați pe iarba lângă el, își arătau sta-

tura uriașă, își scosese ră căștile care le ascunseseră capetele voluminoase și îl priveau parcă rușinați. Nu erau aceiași vizitatori ai navei sale, îi erau necunoscuți după figură.

— De ce mi-ați amintit lucrurile astea?! protestă slab Simion. Îmi era mai bine când sufeream doar pentru că mi-am irosit viața în închisoarea aia nenorocită! Și apoi, din câte țin minte, Directorul Universului a decretat că întrerupe orice legătură cu lumea mea. Ce s-a întâmplat, s-a răzgândit?

— Mă tem că nu venim din partea lui. Mai mult, nimeni de acasă nu știe că ne aflăm aici. Și ne închipuim că este dificil pentru dvs., dar există un motiv foarte serios pentru care am venit. Avem nevoie de ajutorul dvs.

— Dragii mei, eu sunt la sfârșit de drum, iar voi aveți toată viața înainte. Și când zic *toată*, o zic în cu totul alt sens decât aici, la noi... Cum aș putea să vă ajut eu?!

— Dvs. știți deja că noi trăim veșnic, ați fost și în lumea noastră. Și nu vreau să par lipsit de sensibilitate, dar la vârsta aceasta sunteți în mod cert aproape de momentul final. Veniți cu noi în lumea noastră și lăsați-ne să vă studiem! O să reconstituim acolo mediul dvs. de aici, o să vă simțiți ca acasă. Ajutați-ne să înțelegem de ce mor oamenii, pentru că vrem neapărat să aflăm cum se întâmpla acest fenomen zguduitor. De ce ar exista ființe care se nasc ca apoi să moară? Este o cruzime a sorții, lipsită de sens...

— Și ne oferiți la schimb nemurirea?

— Este posibil, dacă aflăm straniul mecanism al morții; însă nu recomandăm viața veșnică.

— Poftim?

— O să vă spun un lucru care poate vi se va părea absurd și greu de înțeles. Noi reprezentăm o facțiune căreia nemurirea i se pare un blestem. Sigur, viața e frumoasă, dar până la urmă devine plictisitoare, ba chiar o povară. *Noi vrem să putem muri.* Vrem să trăim numai cât dorim noi. Dacă vrem să ne încheiem existența într-o zi, ar trebui să o putem face.

— Adică să vă sinucideți? oftă bătrânul.

— Nu. Ideea asta ne este mai mult decât respingătoare! În plus, sistemele de prevenire a accidentelor au ajuns la un nivel tehnologic la care ne e aproape imposibil să facem asta. De aceea, ar fi mai simplu să murim natural.

— Directorul Universului v-a prezentat doar partea idilică a situației, prelua celălalt. Știm ce ați discutat pentru că v-am ascultat ilegal convorbirea. E frumos și e normal să nu mori niciodată, ne dăm seama că pentru voi pare fericirea supremă. Dar cum vi s-ar părea să fii sclav o eternitate? Sau urât? Sau cu minte puțină? Sau, și mai rău, ticălos?! Suntem nemuritori, dar nu suntem perfecți. Și la noi există oameni nefericiți, oameni răi, oameni urâți... Nemurirea vă pare, fără îndoială, un dar minunat, așa cum moartea vi se pare un blestem și lipsită de sens. Dar viața eternă vi se pare că are sens?! Vedeți dvs., noi credem că înțelegeți greșit moartea. Nici nu știți ce dar minunat aveți! Moartea este o eliberare, aproape o soluție elegantă. Din moment ce moartea e o certitudine, ceva ce știi că oricum va veni, de ce vă e frică de ea, de ce o priviți ca pe un lucru îngrozitor? Mai bine încercați să vă folosiți

de ea... De pildă, am înțeles că la voi exista fenomenul numit boala. Mai ales cancerul... De ce chinuiți bolnavii de cancer cu tratamente dureroase și otrăvitoare și nu îi ucideți? Oricum oamenii aceia vor muri, și asta inclusiv dacă nu aveau cancer. Nu e ca și cum ar fi trăit veșnic!

— Da, dar anii ăia, puțini câți sunt, pentru noi sunt co-pleșitor de prețioși. Ceea ce pentru voi pare o secundă pentru noi pentru noi e tot ce avem.

— Și nu trăiți toată viața cu spaimă că deodată vi se va lua totul?

— Nu, cât timp trăim, e ca și cum am trăi la nesfârșit. Prezentul e atât de puternic, de intens, că e ca și cum am avea viața veșnică. Prezentul este în fiecare clipă, deci într-un fel nu are final. Moartea este întotdeauna undeva în viitor, deci nu în prezent. Practic pe noi ne ucide viitorul, pentru că ne mănâncă prezentul. Poate de aceea putem trăi fără să ne paralizeze ideea că într-o zi vom muri.

Bătrânul închise ochii și stătu așa un minut întreg, cu mintea străbătută de o furtună de gânduri.

— Deci, cu alte cuvinte, voi vreți ca eu să vă ofer moartea?

— Da!

— Vreți să distrug civilizații întregi?

— Dar nu le distrugeți, le eliberați! Le scăpați din chin-gile nemiloase ale nemuririi.

— Ceea ce pentru voi e o eliberare pentru noi e crimă.

— Și ceea ce pentru voi e un ideal pentru noi e o povară!

Simion gândi că poate, după o viață irosită absolut degeaba în spațiu, i se oferea șansa să facă un bine, poate chiar să devină un erou. Dacă le putea da acestor oameni ceea ce își doreau, dacă îi putea elibera de jugul vieții fără sfârșit, avea să fie socotit pentru vecie un erou și poate, în semn de recunoștință, aceștia aveau să le ofere pământenilor nemurirea. În acest fel, putea oferi tuturor din univers ceea ce își doreau cel mai mult: semenilor săi, viața veșnică, celorlalți, viața opțională. Fericirea a două lumi complet diferite stătea acum în decizia unui bătrânel cu trupul slăbit, aflat la un pas de neființă.

Doar că nemurirea pământenilor ar fi fost plătită cu un holocaust dincolo. Și de aceea pe Pământ probabil avea să fie socotit cel mai mare criminal din istoria universului. Decizia lui generoasă va fi socotită în timp o eutanasiie galactică, o hecatomba stelară, iar el ar fi fost cel care a împrăștiat ciuma morții în cosmos...

— Chiar dacă nu mai am mult de trăit, vorbi în cele din urmă bătrânul, gândul că aș putea fi aducătorul morții în univers mă înspăimântă mult prea tare, după cum la fel de tare mă arde și ideea de a fura oamenilor viața fără de moarte. Așa că decizia mea este... să mă faceți să uit totul.

— O să vă respectăm hotărârea, spuse încet unul dintre ei și făcu gestul acela pe care îl făcuse și Directorul Universului la despărțire. Simion stătea la el în cameră, așezat la marginea patului, cu picioarele în papuci. Lumina filtrată de perdea era liniștitoare și se simțea protejat. Dar... ce voia să facă? Voia să se întindă în pat sau să se ridice?... Din cauza durerii de mijloc, preferă să tragă concluzia că tocmai se așezase.

Se încruntă. Ceva era diferit în cameră, dar nu putea să-și dea seama ce. Totul era la locul lui și totuși ceva era altfel. Ar fi putut jura că biroul era mai vechi, iar ușa, puțin mai spre dreapta. În plus, avea și senzația nedefinită că e urmărit. Ce se întâmplă cu el?... „Eh, vârsta”, își spusese Simion. Cu asta nu putea lupta. „În definitiv”, oftă el, „cel mai important lucru este că, deși nu știu de ce, am mai primit o zi!”

ulterioare mi-au dat însă, cu acea inflexibilitate dureroasă a lucrurilor neînsuflete, aceleași rezultate, iar aceleași rezultate însemna, desigur, aceeași concluzie. Și anume, ceilalți se înșelau, iar eu aveam dreptate să consider că făcusem cea mai importantă descoperire științifică din matematică, poate de la introducerea lui zero încoace.

$$2 + 2 = 4$$

$$2 + 2 = 4$$

$$2 + 2 = 4$$

$$2 + 2 = 4$$

$$2 + 2 = 4$$

$$2 + 2 = 4$$

Părea un simplu calcul aritmetic, pe care îl poate face orice copilăș de 7 ani. Putea fi o adunare pe care un bărbat o făcea în timp ce vorbea și râdea la telefon cu aleasa inimii. Era un automatism al brutarului care număra pâinile de pe două palete. Era în mod cert o adunare pe care o făcea orice cioban

cu trei clase dintr-un sat din munți când voia să afle câți miei avea în cele două țăr-curii. Garantat era un calcul pe care computerele din întreaga lume îl făceau de miliarde de ori pe zi, în fiecare zi. Dar, pe lângă toate astea, era mult mai mult decât atât. Adunarea aceasta banală, atât de banală încât o putem face din obișnuință fără să fim foarte atenți la ea, era, în același timp, dacă ecuațiile și observațiile mele nu mă înșelau, un organism matematic.

Exact. O ființă. O creatură vie - e adevărat, nu în sensul în care ne gândim de obicei când spunem vie sau creatură sau ființă. În primul rând, nu era o ființă materială. $2 + 2 = 4$ nu avea un trup fizic, ci era o ființă abstractă, imaterială. Într-un fel, era o fantomă aritmetică. Erau niște cifre care pluteau în neant, dar puse una lângă alta se zăvorau într-un soi de organism care exista și funcționa și se manifesta, fără să-l vedem, fără să-l percepem fizic.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât începeam să înțeleg mai bine ce ființă perfectă era $2 + 2 = 4$. Este imposibil ca $2 + 2$ să poată da altceva decât 4. Dacă îl faci de un miliard de ori, de un miliard de ori va rezulta 4. Nu 3, nu 5, nu 4,0001, nu 65.709. Este o respirație perfectă, care ține în viață $2 + 2 = 4$ pentru eternitate. Practic este o ființă nemuritoare, pentru că adunarea $2 + 2 = 4$ se face în permanență și din asta trăiește; dacă ar da 5, ar muri, dacă ar da orice altceva, oricât de infim diferit, ar muri. Dar adunarea e concepută să nu aibă joc, toleranță sau eroare; piesele se îmbină perfect și rezultatul e stabil și definitiv. Practic $2 + 2 = 4$ e nemuritor!

Oare însă $2 + 2 = 4$ știa că noi existăm? Era conștient de viața oamenilor? La o adică, am fi putut comunica cu $2 + 2 = 4$? Și dacă da, ar fi fost o conversație cu propoziții simple dar logice, sau un schimb de ecuații? Cum am putea înțelege însă din ecuații dacă $2 + 2 = 4$ ne place sau ne urăște? Cum s-o zice „du-te-n p**** m*-****” în cifre?!

Tremurând de emoție, l-am sunat pe Guido; am simțit încă de la primele cuvinte că și el era la fel de entuziasmat, deși avea o concepție diferită de a mea.

— E viu pe naiba! exclamă el. Din câte vedem noi, nu se multiplică, cel puțin nu în sensul la care ne gândim noi, și nu evoluează. Și nu consumă energie și nu excretează nimic, deci folosește tot ce consumă, ceea ce îl face o ființă perfectă, o divinitate...

— Nu deveni mistic! l-am luat în râs. Poate tocmai faptul că operațiunea asta are loc peste tot în univers, tot timpul, de miliarde de ani, e o formă de reproducere. Și atunci e o simplă ființă.

— Nu e! Gândește-te la viruși. Nici ei nu sunt ființe vii propriu-zis, și totuși se comportă ca niște ființe vii: se reproduc, evoluează, au... În fine, nu contează prea mult cum îi spunem! Mai interesant mi se pare acum să înțelegem cum a apărut; poate așa o să pricepem ulterior și ce anume este.

— Aici nu am niciun dubiu, Guido: $2 + 2 = 4$ nu a fost asamblat de cineva la un moment dat, că nici nu avea cine, ci a apărut odată cu universul. $2 + 2 = 4$ e de o vârstă cu existența, cu spațiul cosmic. Face parte din țesătura existenței și a apărut odată cu Big Bangul. Când primele patru particule, din miliardele și miliardele și miliardele de par-

ticule create după aceea, au început să existe, atunci s-a născut $2 + 2 = 4$ și de atunci continua să „trăiască”, i-am accentuat eu ultimul cuvânt.

— Acum, hai să-ți mai zic ceva, Rigoberto. Chestia aia nu e vie, dar e drept că prezintă caracteristici specifice ființelor. Organism matematic, i-ai zis tu. Eu însă am încercat un experiment. Din ce știm până acum, se pare că suntem înconjurați de o puzderie de așa-zise organisme matematice, un ecosistem întreg, în care ne îmbăiem, pe care le respirăm, le trăim, sunt peste tot mai ceva ca microbii, mai adânc decât bacteriile, mai intime în noi și în funcționarea noastră decât acarienii care se înmulțesc pe fața noastră. Sunt ele un pericol pentru oameni? Ne influențează? Nu știm încă, așa că am luat $2 + 2 = 4$ și l-am despărțit în elementele constitutive...

— Doamne, Guido, ai făcut vivisecție pe cifre!

— Nu e vivisecție dacă nu sunt vii! În tot cazul, după aceea le-am pus la loc, ca să zic așa, și $2 + 2$ făcea tot 4. Or o ființă, dacă o diseci, nu o mai poți aduce din nou la viață. Asta sugerează că totuși nu ar fi un organism aritmetic, ci un mecanism aritmetic.

Am tăcut amândoi, cu telefonul la ureche. Mă uitam la tubul catodic îngust, în care fila scintilația primordială, și admiram modul fantomatic în care $2 + 2 = 4$ scăpăra la nesfârșit, indiferent la închrâncenarea și curiozitatea noastră de a o

Seceriș de stele

„Ziua în care a dispărut sărăcia!” „Sărăcia e, de acum înainte, doar un cuvânt de tristă amintire din cărțile de istorie”, „Este apogeul civilizației noastre”. Știrile zilei erau dominate de titluri entuziaste, optimiste, satisfăcute. Dorphio zâmbi și el; își amintea de copilăria sa cenușie, de lipsuri, de foame, de fetele mereu încrâncenate ale adulților din jurul său. Încet-încet, situația se schimbase, ambițiosul plan economic cu care fuseseră pisați la cap zi de zi se dovedea a fi fost, până la urmă, cea mai bună idee, iar generația de politicieni care o pusese în practică, întâmpinată inițial cu neîncredere, devenea înfăptuitoarea unui vis al omenirii până atunci mereu eluziv.

Ieșise în pauză de prânz, pe terasa de lângă clădirea de birouri, înconjurat de verdeață bogată care învăluia cu prietenie parcă clădirile noi, sclipind de curățenie și în care sticlă răsfrângea florile din jur și le dădea profunzime în ochii și în sufletul oamenilor care o străbăteau.

Admirând viziunea de care nu se mai satura, aștepta chelnerul în timp ce își sorbea cafeaua. Îi plăcea s-o bea la prânz, nu dimineață, când avea oricum energie, pentru că îi prelungea starea de vigoare și seara încă mai avea putere să scrie. În ultimele săptămâni scrisese furibund, îndreptând întreg romanul către deznodământul spectaculos. În ritmul ăsta, putea trimite cartea la editura în mai puțin de o lună, pentru a debuta în fine în volum și a vedea dacă promisiunile sale, apreciate de critici în po-

vestirile din reviste literare, aveau să-și găsească maturizarea în roman.

Exact când chelnerul îi puse pe masă farfuriile, lui Dorphio îi sună telefonul. Era, constată mirat, fratele său, aflat pe partea cealaltă a globului, în Anguadoria. Tocmai tocmai vorbise cu el în urmă cu numai două zile; se întâmplase ceva?

— Dorph, nu am timp, vorbim diseară mai pe larg, voiam doar să-ți spun că te sun diseară cu o veste incredibilă... Bine?

— Ăăăă.. păi zi-mi acum...

— Nu, lasă, diseară, se opuse misterios Laugys. Până atunci, te pupăm toți trei!

— Care toți trei?!

Nedumerirea lui Dorphio se pierdu în tăcerea fratelui său.

— Laugys! Mă auzi?

— Normal.

Îi mai luă încă o clipă până să-i pice fisa.

— Doamne, Laugys! Vrei să zici că Arana e...

— În două luni!

— Păi zi așa! Auzi, mă sună el diseară... Felicitări! Mă bucur enorm pentru voi!

Discuția mai dură câteva minute, nu-i păsa că mâncarea se răcea. Închise în cele din urmă și, cu un zâmbet larg pe față, se aplecă asupra prânzului. Cine să știe însă că ziua mai avea o surpriză plăcută pentru el?

Pentru că din clădire ieșea Odana. Și venea către terasă, cu mersul ei puțin legănat, de actriță de cinema care

pășește tot timpul pe covorul roșu. Nu o făcea din trufie, nu o făcea ca să-și pună în valoare picioarele subțiri, din când în când dezvelite ușor de adierea de vânt; pur și simplu așa era ea. Dar oare... venea spre el? Sau urma să se așeze la o altă masă? Sau doar era în trecere, poate mergea mai departe?

Distanța dintre ei se micșora cu fiecare pas grațios al tinerei care îi aprinsese sufletul de atâta timp și aceasta chiar îi zâmbi. „Vine la mine!” se înfioră Dorphin. „Cum ar fi să stea cu mine la masă?! Asta e șansa mea!” Zâmbi și el, încercând să nu pară totuși deplasat de entuziasmat, deși ziua îi dăruise prea multe vești bune ca să stea sobru. Odana salută pe altcineva, undeva în spatele lui Dorphio, deși continuă să meargă; „Și totuși dacă nu vine la mine?!”

Înainte să-și primească răspunsul, fluxul de particule pornit de foarte, foarte departe, din altă galaxie, traversa planetă ca un glonț care spulberă un ou. Într-o fracțiune de clipă îi pulveriză pe Dorphio și pe Odana, care nici măcar nu apucară să se întrebe de ce, întreaga terasă, orașul cu zgârie-nori și grădini suspendate, toată Fygaria, continentul lor, continentul Anguadoria și întreg globul planetar. După câteva clipe, civilizația planetei mai era doar o amintire a nimănui.

Depart, peste hăul cosmic, în altă galaxie, pe planetă numită de locuitorii ei Pământ, un convoi de camioane și

mașini militare străbătea, prin noapte, culmea unui mic deal lăsând în urmă un siaj de praf și apropiindu-se de capitală, cu viteza cailor care trăgeau vehiculele. În camionul din centru, într-o cușcă metalică, profesorul Duca se uită printre gratii la orașul care, datorită micului deal pe care se aflau, începea să i se dezvăluie, la mai bine de douăzeci de ani de când fusese aici ultima dată.

Lucrurile se schimbaseră mult însă, constata Duca. Acum, orașul mai însemna noaptea un singur lucru: turnul împăratului, care țâșnea la doi kilometri către cer, singură clădire luminată din capitală, ca și, de altfel, din întreaga țară și de pe întreg Pământul. În jurul său, orașul nesfârșit era scufundat în cea mai neagră beznă, în ciuda faptului că forfotea de oameni, de viață, iar străzile căzute în paragină și clădirile neîngrijite plesneau de numărul celor veniți aici pentru a fi mai aproape de principala sursă de hrană.

Convoiul își începu coborârea către capitala, iar gravitația îi imprima viteza și soldaților o oarecare voioșie, care profesorului îi rănea inima. Veniseră în crucea nopții în satul în care se stabilise, îl aretaseră, îi dăduseră foc la casă, nu știa ce se întâmplase cu familia lui, iar acum îl duceau către capitala, din motive necunoscute, indiferenți la drama lui, și cu toate astea chiuiau și se bucurau ca niște copii tâmpiți deoarece căpătaseră puțină viteza la vale. Viața era frumoasă când erai soldat imperial, își spuse Duca. Desigur, nici ei nu beneficiau de curent electric, și ei se deplasau în camioane cărora li se scosese motorul, inutil acum, în lipsa combustibilului. Dar măcar

dormeau în cazărmi, îngrămădiți, împreună cu familiile, însă având luxul de a nu îngheța iarnă, deoarece detașamentele de despădurire măcar le furnizau lemne pentru foc.

Trecuseră de primele case, de la periferie, când începu să răsunе vaietul alarmei de bucurie. I se făcu pielea de găină, auzise de atâta amar de ori alarma de bucurie, în ultima vreme în fiecare zi și noapte uneori, și totuși nu se putea abține să nu-l cuprindă groază. Știa foarte bine ce înseamnă fiecare alarmă de bucurie și acest lucru, deși inofensiv pentru ei, îi împietrea sufletul.

Camioanele treceau printre casele improvizate dărăpănate, din care umbre în mare parte scheletice ieșeau în pâlcuri. Erau adulți, bătrâni și copii tăcuți, treziți din somnul prea scurt (ultima alarma fusese în urmă cu trei ore), obligați, conform legii, să coboare din pat sau să înceteze orice activitate și să celebreze de fiecare dată alarma de bucurie.

Pe măsură ce convoiul înainta, mulțimea era tot mai deasă. Erau adormiți, cu ochii cârpiți, obidiți că legea îi obliga să iasă tremurând în aerul destul de rece al nopții, cu urechile rănite de lamentarea neîntreruptă a semnalului sonor. Dar acesta, în fine, încetă și atunci mesagerii locali, ei înșiși treziți din somn, începură să bubuie în tobe și să incanteze formula care încheia întotdeauna alarma de bucurie:

— Măritul Împărat anunță cu bucurie și cu durere că secerișul de stele a îmbogățit panteonul astral cu încă o lume. Să plângem pentru holdele cosite și să ne bucurăm

pentru viața noastră și slava Măritului Împărat și campaniei sale!

— Slavă Măritului Împărat și campaniei sale! se auzi corul obosit și dezlânat al oamenilor.

La lumina torțelor, Duca văzu că unii ridicau pumnii către turnul împăratului. Alții, mai curajoși sau mai măcinați de neputință, scui-pau în direcția convoiului. Fără îndoială, era tot ce puteau face; oamenii erau prea slăbiți de deceniile lungi de lipsuri, iar armata imperială, de bărbați solizi, bine hrăniți, ferecați în platoșe și înarmați cu săbii grele și chiar cu arme de foc, inspiră prea multă frică. Ultima revoltă avusese loc nici nu mai știa când și în niciun caz lumea oprimată nu avea să atace un convoi oarecare ca să elibereze un oarecare. „Deși, dacă ar ști cu ce mă ocupam înainte, probabil ar trebui să răstoarne camioanele și să se lupte cu mâinile goale cu soldații ca să mă elibereze... sau chiar să mă ucidă”, se cutremură Duca, sperând că arestarea sa, chiar dacă inexplicabilă, nu avea legătură cu acel lucru pe care îl dorea uitat.

Convoiul se opri brusc, cu nechezaturi și înjurături, iar cușca în care era Duca se zgâlțâi serios. Bărbatul tresări și nu-și dădea seama dacă e cuprins de speranță sau de o frică și mai mare. Soldații se agitau, în timp ce la zece pași de ei, pe marginea drumului, oamenii îi priveau cu dușmănie.

— ...prăbușit peste un tunel. Nu vedem nicio persoană ostilă, e doar un accident, îl auzi deodată Duca pe unul dintre subofițeri. Lumea sapa tuneluri sub oraș ca să stea la căldura iarna și normal că se mai prăbușesc casele pen-

tru ei. Dar raportează că sunt victime, au căzut două case mari și...

— Nu suntem misiune de salvare! Misiunea e să transportăm prizonierul cât mai repede. Găsește-mi rapid o rută alternativă!

Deși alarma trecuse, oamenii, cel puțin în dreptul convoiului, încă nu intraseră în casă, uitându-se cu ură și curiozitate. Din rândul lor se desprinsese o bătrână, mică, subțire, cu părul alb și lung, îmbrăcată într-o cămașă de noapte subțire și ponosită. Ca o stafie, pluti parcă preț de câțiva pași și apoi scuipă camionul.

— Treci înapoi, mamaie! se auziră voci îngrijorate din spatele ei. Vezi că te arestează! Nu te gândi că ești în vârstă, ăștia n-au mamă, n-au tată!

— N-au decât să mă aresteze! Mi-am trăit viața și a fost și frumoasă, înainte să se apuce sceleratul ăsta de dezstelar! Ne-a nenorocit pe toți! Jos tiranul, jos criminalul!

Rumoarea crescuse, dar nimeni nu îndrăznea să ridice glasul împreună cu bătrâna.

— De ce distrugeți cerul, nenorociților?! De ce ne țineți în mizerie ca să spargeți țăriile?! Vreau să iasă împăratul și să ne-o spună, măcar să știm!

— Treci înapoi, mamaie!

— Nu! Să mă aresteze, să mă spânzure chiar, nu-mi mai pasă! Nu mai putem trăi așa!

Ducă auzi un bufnet greu. Era comandantul, care sărise din cabina camionului. Urmărit de doi soldați de elită, blindați cu armuri și ducând la cingătoare paloșe grele, ofițerul se opri în fața bătrânei.

— Asta nu e credința, păgânilor, criminalilor! strigă femeia. Lăsați stelele în pace și dați-ne viața noastră dinainte! Nu mi-e frică de voi, n-aveți decât să mă ridicați, eu tot vreau ca împăratul să ne spună de ce face nenorocirea asta!

— Conform decretului 14 al măritului împărat datat ieri, tună comandantul, persoanele care contestă politica măritului împărat sau care solicită justificări ale campaniei măritului împărat vor fi pedepsite cu moartea. Executarea!

Până să apuce să se miște cineva, soldații de elită, că două năluci, ajunseră lângă bătrâna, iar paloșele dansară scurt, în șuierături și scânteieri mate, și înainte ca lumea să înțeleagă ce se întâmplă, bucăți fără sens din trupul bătrânei zăceau pe asfalt, palpitând încă în sânge și praf.

Când lumea își mai reveni din stupoare, soldații erau deja înapoi în camion. Ducă privea în stare de șoc. Era prima dată că vedea o execuție. Oamenii începură să hui-
duie, să înjure și să arunce cu pietre.

— Hai odată, idioților! se auzi comandantul și în scurt timp convoiul se puse în mișcare, greoi, sub o ploaie de pietre și sudalme.

— *Moarte împăratului!* mai auzi Duca, uimit, pe când convoiul dădea colțul conform noii rute.

Caii alergau din răspuțeri, biciuiți cu sălbăticie de soldați, năvălind în noapte ca o fantomă din oțel, depășind șiruri de cocioabe, apoi, pe măsură ce înaintau în oraș către palat, trecând printre case mai mari, vile, foste magazine, ticsite acum de oameni zdrențăroși, chiar blocuri.

De câteva ori convoiul trecu de-a dreptul prin case mai mici, fără să soldaților să le pese; comandantul le poruncise să întreacă în viteză zvonurile despre revoltă antiimperială, deoarece în urma lor oamenii ieșeau din case, cu ciomege, topoare, torțe, și se uneau în grupuri tot mai mari care porneau spre palat.

Zgâlțâit în cușca sa din fier, Duca avea din ce în ce mai puține dubii cu privire la motivul pentru care fusese arestat. Era acum un simplu fermier, stătea cu soția, cei doi fii și familiile acestora într-un sat, unde nu știa nimeni cu ce se ocupase înainte. Atâta agitație pentru un fermier bătrân nu avea sens. Însă pentru un om de știință care îl putea ajuta pe împărat în planurile acestuia nebunești, avea tot sensul din lume.

Împăratul nu fusese întotdeauna așa. Se urcase pe tron înainte de majorat și era cunoscut ca un tânăr foarte inteligent, studios, credincios, absolut de teologie. El relaxase politica aspră a tatălui său și, în ciuda pregătirii teologice, încurajase știință, sprijinise cucerirea spațiului. Sub domnia sa, navele spațiale (o noțiune ridicolă azi, când civilizația decăzuse tehnologic în Evul Mediu) atinseseră trei dintre celelalte planete ale sistemului solar și se discuta chiar despre o călătorie către cea mai apropiată galaxie. La acel moment, cu sistemul solar parțial colonizat, cu planuri grandioase pe termen lung, cu bisericile pline, domnia împăratului nu mai era contestată, ba chiar oamenii îl prețuiau, împlinire la care tatăl său nici nu ar fi putut spera. Și deodată pornise la război împotriva a două state vecine.

„De ce a pornit războiul?!“ se întrebau oamenii nedumeriți. „Nu ne lipsea nimic, nu aveam niciun dușman. Parcă voia să ajungem în stele, de ce ne ucidem acum cu vecinii?“ Împăratul nu le răspunsese direct, însă, într-o cuvântare dramatică, le comunicase că avea un vis glorios și pentru acel vis glorios avea un plan îndrăzneț. „Am nevoie să fiți alături de mine pentru a mă sprijini să-mi împlinesc acest vis. Ceea ce voi face eu nu a mai făcut nimeni, niciodată. Este visul meu, e adevărat, și poate vi se va părea ciudat la început, însă de împlinirea lui vă veți bucura cu toții, până la cel mai umil și neînsemnat om din imperiul meu. De altfel, când îmi voi atinge țelul, nici nu vor mai exista oameni neînsemnați! Vă iubesc pe toți și vă invit să fiți alături de mine în cea mai ambițioasă realizare a omenirii!“

Cucerise destul de repede statele învecinate, susținut entuziast de populația, e drept, nedumerită, apoi își întinsese imperiul în tot continentul și, în zece ani, acesta se întindea peste întreaga lume. Numai că nedumerirea oamenilor nu dispăruse, ba dimpotrivă, în loc de răspunsuri, oamenii se treziseră însă cu și mai multe întrebări. Iar într-o zi, pe turnul imperial apăruse turela morții. „La ce ne trebuie monstruozitatea aia, că nu mai avem niciun dușman?“ erau și mai uimiți oamenii. „Cu cine se bate împăratul?“

Aflaseră atunci când turelă fusese încărcată și trăsese prima dată. Descărcarea de energie pârjolise jumătate de palat și mai multe cartiere din jur, dar la final împăratul anunțase transfigurat de emoție ca izbândiseră, că arma-

minune reușise să oblitereze o planetă locuită dintr-un alt colț al galaxiei.

Oamenii deja fuseseră de-a dreptul stupefiați. „De ce distrugem civilizații care nici măcar nu sunt ostile?!” Victoria îi dăduse însă aripi împăratului. Sondele spațiale, observatoarele astronomice, oamenii de știință aveau acum că unică tinta descoperirea și anihilarea civilizațiilor din galaxie. Nimeni nu putea înțelege de ce și cu atât mai mult atunci când arma, perfecționată între timp, începuse să solicite foarte multă energie, iar împăratul renunța, treptat, la utilizarea energiei de orice fel în alte scopuri decât pentru turela morții. Într-o zi oamenii rămaseră fără transportul public, în altă zi fără încălzirea locuințelor, după câțiva ani becurile, computerele, telefoanele și televizoarele deveniră inutile, furnizarea de electricitate fiind sistată până la noi ordine.

Populația începuse să conteste deschis politica absurdă a împăratului, care era considerat nebun, avid de putere, scelerat. La rândul ei, conducerea începuse, la rândul ei, să strângă șurubul libertăților politice. Și toate acestea în timp ce nimeni nu putea înțelege de ce fusese înhămată omenirea la distrugerea ființelor inteligente din univers. Împăratul era credincios și blând, ce se întâmplase cu el? Să fi fost, pasămite, prefăcut și ăsta să fi fost adevărat lui fire? Sau aflase împăratul despre o amenințare din partea uneia dintre celalalte civilizații? Oare suferise o traumă secretă în copilărie și înnebunise? Nimeni nu știa absolut nimic. Cu cât reușea să șteargă mai multe lumi de pe harta cerului, cu atât împăratul devenea mai lacom să

anihileze și mai multe și cu atât populația trăia mai prost. Oameni care altădată lucrau în clădiri de birouri, la costum, învârtind finanțe și startupuri IT, acum se încăierau cu alți inși zdrențăroși pentru o coajă de pâine tare cu care să-și hrănească familia. Când s-au gândit să se revolte, a fost prea târziu. Răscoală a hrănit cu sânge caldarâmul, iar lumea nu a mai îndrăznit să ridice capul.

Problemă însă era că, dacă mai continua mult așa, împăratul risca să-și omoare de foame și frig toți supușii pământeni înainte să apuce să cucerească cerul. Împăratul ajunsese cel mai urât om din lume, chiar dacă avea și susținători feroce, inclusiv în rândul populației care suferea de inaniție. Susținătorii împăratului aveau încă încredere în el și afirmau că măritul are sigur un plan și tot ce face face pentru ei. Dacă acțiunile lui păreau nebunești, era numai pentru că oamenii erau prea simpli ca să-i înțeleagă planurile grandioase. „Măritul o face pentru noi!”, susțineau ei. „Bine, dar de ce?! De ce ne înfometează ca să ucidă lumi din hăurile cerului?!” „O să aflăm într-o zi!” Era o speranță care însă pentru ceilalți se ofilise încă din primii ani; și, cel mai deznadajduitor, înțeleseseră că era posibil chiar să nu afle niciodată motivul din spatele furiei spatiocide a împăratului.

La început, ghidându-se după indicațiile observatoarelor astronomice, găseau și spulberau câte o civilizație pe săptămână cu ajutorul fluxurilor tahionice, iar de fiecare dată răsună în toată împărăția alarma de bucurie. Oamenii erau obligați să întrerupă orice ar fi făcut, să iasă în stradă și să celebreze victoria măritului. Cu timpul,

identificarea lumilor ascunse printre stele se perfecționase, turelă bifa și câte 1.000 de lumi odată, alarmele răsunau din ce în ce mai des, iar în ultimii ani devenise epuizant, oamenii erau siliți să iasă în ger, în viscol, în canicula, în furtună și de douăzeci de ori pe zi uneori, când recolta de lumi avea spor. Desigur, universul fiind infinit, treaba împăratului era nesfârșită, iar acest lucru îl apăsă și îl făcea și mai furios. În lipsa de alte soluții, măritul apelasă chiar și la vrăji, vraci și ghicitoare pentru a găsi civilizațiile ascunse în văgăunele cosmosului, dar nici asda nu era mulțumit. Populația însă avea propriile nemulțumiri, iar întrebarea care revenea cel mai des pe buzele oamenilor și nu le părăsea niciodată mintea era „de ce?!“.

Când convoiul în plină goană mai avea puțin până la poarta palatului, unul dintre căi se prăbuși mort de epuizare, rămânând atârnat în haturi și târându-și copitele prin praf.

— Nu vă opriți! strigă comandantul. Ne așteaptă împăratul!

Odată intrați în incinta uriașă care forfotea de soldați, profesorul fu scos din cușcă și târât prin nesfârșite culoare până în sala de consiliu de război, unde îl forțară să îngenuncheze. Acolo, Duca văzu, pentru prima dată după nespus de multă vreme, lumină electrică, monitoare, calculatoare. Împăratul era cu spatele la el și vorbea cu mai mulți oameni deodată.

— Răsculații converg spre palat din toată capitală, raporta un ofițer.

— Trei sedii imperiale au fost devastate!

— Sondele sunt luate cu asalt, soldații de pază nu mai fac față mult timp!

— Vreau să desfășurați forțele armate, cu arme de foc. Să li se dea toate armele de foc disponibile! poruncea calm conducătorul imperiului.

— Mărite împărat, permiteți să raportez, dronele arată că vin spre palat posibil două milioane de oameni, iar alte patru au pornit dinspre localitățile din jur! Sugerez cu respect să suplimentăm forțele armate!

— Le ordon să facă față! Dacă situația se schimbă, avem turelă.

— Turelă, mărite? întrebă, după o pauză generală de câteva secunde, unul dintre ofițeri, de sub platoșa de medalii.

— Dați ordin să înceapă repositionarea. Dacă e nevoie, o folosim împotriva mulțimii. Dar, până atunci, armata să facă ordine.

— Cu tot respectul, mărite, descărcarea turelei va distruge Pământul cu totul...

— Între timp o recalibrați. În mod normal durează câteva zile; aveți 24 de ore. Nu va mai uitați așa la mine! Dacă răsculații intra în palat, planul meu eșuează, iar asta nu pot permite. Acum, turelă e cel mai important lucru. Executarea!

În cele din urmă, împăratul veni până aproape de Duca.

— Așa vă purtați cu oaspetele nostru?! tună conducătorul și îi întinse mâna bărbatului slab, cu haine ponosite și ghetе scâlciate. Vă rog, domnule profesor! Așa, ridicați-vă. Sunteți un om de știință distins și invitatul meu personal.

Ducă rămase în picioare, încercând să nu-l privească pe măritul drept în ochi. Trebuia să recunoască faptul că împăratul era impunător, prin atitudine și hotărâre, încât părea mai înalt decât era de fapt, ajutat fără îndoială și de costumul militar de ceremonie, cu tușe de combinezon de astronaut.

— Știați că suntem de aceeași vârstă? Cel mai probabil am fost la facultate în același timp. Sigur, eu la teologie, dvs. la fizică. Haideți, liniștiți-vă, aici sunteți în siguranță și nu vă va lipsi nimic. Ar fi multe de spus, dar, după cum sunt convins că v-ați dat seama, suntem presați de timp. Oamenii s-au răsculat și încearcă să intre în palat. Sunt câteva milioane și, sincer, nu cred că zidurile vor rezista la asaltul lor prea mult timp. Așa că, domnule profesor, am nevoie de ajutorul dvs.

Ducă nu îndrăzni să-i răspundă, profitând și de faptul că împăratul se adresa rapid ofițerilor, ci încercă disperat să găsească o modalitate de abordare a problemei care să eludeze cât mai mult subiectul de care se temea, cu sufletul tot mai strâns, că îl interesa pe împărat.

— Mă interesează studiile dvs. cu privire la stocarea spațiu-timpului, îl plesni verbal împăratul. Mă puteți ajuta?

— Mărite împărat, e foarte mult de atunci, am uitat totul...

Ducă tăcu, pentru că împăratul pufni nervos.

— Nu-mi place că începeți direct cu o minciună, domnule profesor. Și nu am timp să vă conving discutând.

Conducătorul făcu un semn din cap cuiva și o ușă se deschise, iar Duca tresări. În încăpere erau introduși soția

sa, cei doi fiii, soțiile și copiii lor, subnutriți și foarte spe-
riați.

— Domnule profesor, continuă pe un ton politicos împăratul, v-am adus familia la palat. Nu vă faceți griji pentru ei, vor trăi aici ca în paradis. Și priviți, vă rog, sunt bine păziți.

Cele zece persoane zdrențăroase, care păreau o pată de mizerie între atâția ofițeri și demnitari bine hrăniți, erau încadrate de patru zdrahoni înarmați cu topoare masive, sever ascuțite și fără îndoială nepractice într-o luptă, dar care la o adică, mânuite de brațele musculoase ale militarilor, puteau despica un om în două. Vederea tășurilor lipite de pielea subțire a copiilor îi făcea rău lui Duca.

— Ce dorește măritul împărat să fac? Îmi cer scuze, încerc să înțeleg planul măritului împărat ca să știu cum să ajut.

— Vreau să puneți în funcțiune mașina de stocare a spațiu-timpului, la care lucrați înainte.

— Mărite, dacă îmi permiteți, studiul meu a fost un eșec și oricum nu am mai intrat într-un laborator de peste 30 de ani...

— E în regulă, oamenii de știință de la academia imperială au parcurs paginile scrise de dvs., v-au reluat experiențele, au refăcut studiul și se afla la un pas de a descoperi ceea ce dvs., cu tehnologia învechită de atunci, nu ați putut descoperi. Dar avem nevoie de geniul dvs. pentru a desăvârși opera. Știu că vă vine greu, că sunteți obosit, însă am nevoie de puterea dvs. de sacrificiu, și asta repede. *Acum.*

— Pentru dezstelare? de-abia reuși să îngame Duca și nici nu știu dacă împăratul îl auzise, mai ales că măritul, asaltat de ofițeri, se întoarce către aceștia și le spuse să nu-l deranjeze nimeni câteva minute nici dacă intră răsculații în palat.

— Evident că pentru asta!, reveni la el conducătorul imperiului. Domnule profesor, reducem numărul lumilor locuite la o rată de 1.500 pe zi, la cea mai recentă estimare. Am bifat deja mai multe zeci de milioane, însă nu e de ajuns. Universul e dincolo de imaginație de vast, lumile astea sunt ca o iarbă pe care cu cât o cosești mai mult, cu atât mai bogată crește la loc. Cu cât distrugem mai multe, cu atât descoperim și mai multe noi. Eu, pe de altă parte, sunt deja bătrân, nu mai am mult timp la dispoziție. De aceea, trebuie să schimb strategia. Nu mai am timp să alerg fluturii unul câte unul, îmi trebuie o plasă uriașă, să prind mai multe deodată. Iar aici mă puteți ajuta dvs.

— Mărite, o să fac orice ca să-mi salvez familia, însă... îmi porunciți să ucid toate ființele inteligente din univers?!

— Nu priviți problemă atât de îngust! Nu ucidem, ci facem curat. Și odată ce planul meu va fi atins, o să să înțelegeți că facem curat pentru voi.

— Mărite, vă implor, nu mă puneți să aleg! Sunt un biet om bătrân, nu pot căra povara asta!

Conducătorul se încruntă și făcu un semn din cap. Duca se întoarce, așteptând în orice clipă în carne lama grea a unui paloș... Dar nu, era și mai rău. Înainte să apuce să zică ceva, doi dintre zdrahoni îl traseră din rând pe

micul Alexandru, de numai 7 ani, și lamele uriașe din oțel fâsairă scurt prin aer, o apăsare fierbinte îi întunecă judecata lui Duca și totul se făcu negru.

Își reveni din palmele, scurte dar nu serioase, pe care i le aplică cineva. Toți erau în aceeași poziție și profesorul își dădu deama că trecuseră doar câteva clipe. Nepotul, cu ochii holbați de groază, era gol până la brâu, iar cămașa stătea pe jos, lângă el, retezată în fâșii. Dar copilul era neatins.

— A doua oară nepotul n-o să mai aibă șansa asta! se răsti împăratul. Chiar vrei să ai familia ta pe conștiință?!

— N-nu, nu, mărite împărat! Dar să am pe conștiință tot universul?!

— Dragul meu, ceva tot trebuie să ai pe conștiință. Nu poți să trăiești o viață întreagă complet nevinovat. Însă povara o să-ți dispară de pe umeri când vei vedea ce vom fi realizat împreună.

— Ce, mărite?! Iertați-mi îndrăzneala...

— Nu am timp să-ți expun acum ideea mea, dar îți promit, eu personal, că este o idee de geniu. Și că viața noastră, a dvs., a familiei dvs., a tuturor oamenilor de pe Pământ va fi cu totul alta și vom trece în altă dimensiune a existenței, una perfectă, fără griji, fără temeri! Ce ziceți?

Profesorul Duca se uită la familia lui, înspăimântată între topoarele lucioase de pe care ostenii nu catadicsiseră să șteargă petele brune, și la împărat, care îl privea cu o lumină extatica în ochii adânci. Cum poate un om să aleagă între familie și univers?! Cum să spulberi miliarde și miliarde de oameni ca să salvezi zece? Dar, pe de altă

parte, ai tăi sunt tot universul tău, nu-i poți lăsa să moară. Cum să pui în balanță miliarde de necunoscuți cu zece apropiați care cântăresc cât miliardele la un loc? Nu era o decizie pentru un simplu om. Era o decizie de împărat, iar împăratul o luase deja; acum el era chemat doar să-și salveze familia. Nu era vina lui! El doar își salva persoanele dragi nevinovate.

Dar asta însemna să rămână în istorie ca sceleratul care a măcelărit oamenii din tot universul. Și asta nu putea face. De fapt, nu putea face nici una, nici cealaltă. Nu putea decât să stea acolo, în genunchi, în lacrimi, cu capul plesnindu-i, fără să mai spună absolut nimic.

Auzul îi fu zgâriat de o nouă șuieratură. Sări în picioare și se holba la brațul drept al soției sale. Femeia stătea în picioare, crispată toată și uimită, și se uită și ea la brațul ei, întins pe podeaua de marmură. Unul dintre soldați dădu un șut mâinii, care îl lovi pe Duca drept în figură, apoi căzu cu un pleoscăit oribil. Toată familia începu să urle și să implore mila, dar conducătorul turbase.

— Luați copilul din mijloc, auzi Duca tunând cu furie vocea împăratului, și tăiați-l în bucăți mici, încet! Și nu vreau să moară decât la final!

— Fii blestemat, om nebun! zbieră și Duca și se năpusti spre împărat...

Mulțimea se împingea în porțile și zidurile palatului imperial, tot mai mare, tot mai densă, tot mai furioasă.

Valurile de oameni disperați se întindeau pe o lungime de câțiva kilometri și veneau și mai mulți. „De ce?! De ce?!” scandau ei sloganul instantaneu al revoltei. „Moarte tiranului!” „Nu mai vrem dezstelare!” „Ne vrem viața înapoi!” Armata făcuse mai multe incursiuni între răsculați, armele de foc cosind la ei cu zecile, cu sutele, cu miile, dar erau atât de mulți încât nici nu se simțea, iar soldații erau până la urma prinși și sfâșiați de mulțimea furioasă. Erau zorii celei de a treia zi a revoltei. Turelă se înclină către pământ, câte un milimetru în fiecare minut, în timp ce operatorii munceau disperați la recalibrare.

— Nu o să avem timp să-i slăbim intensitatea! gemu inginerul-șef.

— S-o slăbiți! îl palmui un general în vârstă, și el scos din minți.

— Nu avem timp, înțelegeți! Dacă o pornim așa, o să facă o gaură până în centrul Pământului și o să erupă magmă cu o temperatură de 1.200 de grade, care o să topească totul, în primul rând palatul!

— Idiotule, tu ai văzut ce e afară?! Sunt zece milioane de răsculați acolo, au spart deja zidurile în două locuri, au scos petrol din sonde și dau foc la palat! Dacă nu punem turelă pe ei, suntem morți în mai puțin de o oră!

— Nu se poate, tâmpitul!! îl scutură inginerul-șef, iar generalul scoase sabia și o ridică să-l despice...

— LINIȘTE, tună un glas arhicunoscut. Generalul se opri, toți tăcură. Împăratul intrase neauzit în sala de consiliu de război.

— Mărite, au pătruns în clădire, au ucis gărzile și vor intra din clipa în clipă!

— Sfetnicul vostru a fost linșat, cu toată familia!

— Turelă încă nu e gata de tras, nu are unghiul bun și dacă tragem, ne autodistrugem! Ce ne facem?!

Atunci observară însă că împăratul, care îi ascultase fără să spună nimic, nu era furios, nu era speriat, nu era crispat, ci radia tot de fericire.

— E în regulă, spuse el fără să-și ascundă satisfacția. Nu mai e nevoie de turelă. Am câștigat.

Oamenii se uitau unii la alții, gândind că pesemne împăratul și-a pierdut mințile.

— Ascultați ce se aude de afară, îi îndemna conducătorul. Ei, ce auziți?

— Hm, ciudat... E liniște. Până acum urlau și zbierau și spărgeau totul...

— Exact. Vreți să știți de ce? Uitați-vă pe geam.

Ofițerii se îngrămădiră la ferestre și împăratul auzi, mulțumit, exclamațiile de stupefacție și groază.

— Încetați acțiunile de apărare și opriți alimentarea turelei. Vreau să începeți chiar acum re aprovizionarea cu curent a orașelor. Eu am un discurs de ținut.

Mulțimea din curtea palatului și din jurul palatului și din capitala și, de altfel, de pe întreaga jumătate a Pământului cufundată în noapte se oprișe, tăcuse, lăsase bâtele și topoarele jos. Voiau să se uite unii la alții, dar, cu excepția celor din curtea imperială, unde mai erau lumini de la incendii, ceilalți nu se vedeau unii cu alții. Noaptea era

ca o găleată de smoală vărsată peste lume și nimeni nu înțelegea de ce. Apoi priviră în sus, către cer, și de abia atunci furia lasa loc terorii.

Cerul era complet negru. Un zid întunecat ca baierile iadului, o panoplie de pe care cineva furase diamantele și rămăsese numai catifeaua neagră imaculată.

— Au dispărut stelele! urlă cineva.

— Nu mai sunt stele pe cer!

— Doamne, ce se întâmplă?!

— Tiranul ne-a furat cerul!

Urletele și furia renăscură, însă nu durară mult. O lumină puternică izbucni din vârful unui turn al palatului, iar acolo o siluetă umană stătea cu brațele ridicate sub lumina reflectoarelor.

— Iubiții mei supuși, vă vorbește împăratul vostru! răsună o voce puternică, cu bucurie în glasul reverberat în difuzoarele instalate, de mult timp dar nefolosite, pe ziduri, iar oamenii își propagau mai departe spusele tiranului.

— Este o noapte istorică! Azi omenirea începe un capitol nou și își dă măsura inteligenței și curajului. Azi nu ne mai urmăm destinul, ci de acum înainte ni-l facem noi. Știu că sunteți furioși și aveți dreptate să fiți. Știu că trăiți prost de foarte mult timp. Știu că nu înțelegeți ce vreau să fac. Dar azi o să aflați! Iubiții mei supuși, știu că vă pierduserăți speranță și nu vă condamnați. Aș fi vrut să aveți mai multă încredere în mine, dar nu vă acuz. Ba mai mult, din clipa asta totul este iertat. Toți prizonierii politici vor fi eliberați și reabilitați. Veți avea din nou curent

electric în orașe, mașini, spitale, servicii. Mai mult, din viețile noastre vor dispărea nefericirea, ghinionul, bolile.

Dragii mei, știu că suferiți din cauza faptului că nimicim cerul, că facem hecatombe cosmice, după cum suferiți și pentru că societatea a decăzut la nivelul Evului Mediu. Mai știu și că unii dintre voi cred că mi-am pierdut mințile și, mai ales, că mi-am pierdut credința, că sunt un ucigaș în serie al universului. Nu este adevărat. Sunt în deplinătatea facultăților mintale și sunt, în continuare, credincios. Voi nu știți, nimeni nu știe, dar de fiecare dată când distrugeam o civilizație, plângeam, la fiecare ștergere a unei lumi de pe firmament, mă chinuiam și hohoteam de durere, mi se rupea sufletul de toți acei oameni care mureau nevinovați! Numai că toată campania de dezstelare, toată pârjolirea planetelor cu viață inteligentă, sărăcia gravă în care se află omenirea, toate acestea le-am făcut pentru că mi-am urmat planul. Și l-am dus la bun sfârșit și acum îi vom culege roadele. Am făcut un holocaust astral, eu, atât. Iau totul asupra mea și dacă va trebui să plătesc, voi plăti numai eu în fata divinității. Supușii care m-au ajutat sunt nevinovați, eu i-am obligat, nu aveți nicio răspundere, pentru că nu ați făcut nimic. Ați trăit zeci de ani în lipsuri, dar începând de acum veți avea totul.

Lângă siluetă împăratului apăru încă una, un bărbat împins lângă el de câțiva ofițeri.

— Iar planul meu a reușit datorită acestui om, de lângă mine, profesorul Gherasim Duca. Atunci când îmi veți mulțumi pentru dezstelare, nu uitați să-i mulțumiți și lui!

Pentru că domnul profesor Duca mi-a permis să accelerez golirea universului. După cum vedeți, cerul este negru ca tăciunele. Iar motivul... este faptul că *restul universului nu mai există*.

Iubiții mei supuși, inițial am vrut să elimin din existența toate civilizațiile din spațiul cosmic, dar metodele mele s-au dovedit neeficiente. Domnul profesor Duca însă mi-a furnizat, pentru că l-am obligat eu, o metodă de pliere a spațiului cu ajutorul căreia am... am împăturit, pur și simplu, universul, l-am făcut ghemotoc în palmă, l-am strâns, l-am presat, l-am micșorat în jurul nostru. Universul nu mai este nemărginit, dragii mei. Acum s-a redus la dimensiunea galaxiei noastre, iar în această noi suntem singura civilizație inteligentă, ba mai mult, singura planetă pe care mai există viață în univers. De ce am făcut asta? Pentru că sunt un ticălos fără credință?

Freemățul valurilor de oameni deveni deodată un adevărat vacarm.

— Nu! urlă împăratul. Am făcut-o tocmai pentru că sunt cel mai credincios om din lume! Și pentru că Dumnezeu de prea multe ori și-a întors față de la noi, de la întreaga omenire și de la atâția dintre noi și strămoșii noștri personal! Îl căutam de mii de ani, dar el rămâne în umbră. Îl implorăm să ne ierte, dar el ne pedepsește. Acum însă am eliminat toată viața din univers pentru că noi să rămânem singurul plaur cosmic care mai adăpostește ființe inteligente. Din clipa asta, i-am luat toate jucăriile și l-am lăsat cu una singură. Cu noi. De acum, Dumnezeu va fi nevoit să se ocupe numai de noi!

Urletele, plânsetul și gălăgia a zece milioane de oameni înnebuniți și disperați acoperiră cuvintele împăratului. Acesta, susținându-l pe profesor, coborî în palat.

— Pentru asta ai omorât toată viața din univers?! izbucni Duca, fără să-i mai pese de gărzile imperiale. Pentru asta ai amputat universul?!

— Da, pentru asta! A fost o crimă, știu, și a fost un lucru pe care nimeni nu a avut curaj să-l mai facă – dar l-am făcut eu! M-am sacrificat pentru tine și pentru voi, nerecunoscătorule!

— Nu, nu, ești un monstru ucigaș, idiotule! turbă de groază Duca. Ai înțeles greșit credința! Nu asta este credința!

— Ba tocmai asta e credința! Am făcut din ea centrul existenței mele, iar din noi, centrul existenței creatorului! I-am arătat că facem orice ca să ne bucurăm de prezența lui!

— Felicitări, psihopatele, ai găsit ceea ce noi, ceilalți, aveam de două mii de ani! L-ai căutat ucigând, pe când tot ceea ce ai fi avut de făcut era să-l primești în sufletul tău, să crezi în el! Pentru noi, Dumnezeu există de mult! Nu-l vedem, nu ne vorbește, nu ne bate pe umăr cu mâna lui, dar îi simțim puterea în fiecare zi!

— Da? Și ce ați făcut ca să-i arătați că îl căutați și îl iubiți? Nimic! Eu am făcut însă dovada supremă!

Împăratul, care în timp ce discuta se uita pe geam, îi făcu semn să tacă și îl chemă la el unul dintre generali, arătându-i curtea palatului.

— Ce se întâmplă acolo? De ce mai continuă revolta?

— Mărite, revolta s-a încheiat, palatul nu mai e sub asediu! Însă oamenii s-au împărțit în două tabere, unii protestează împotriva acțiunii tale, alții sunt de acord cu ea și o sprijină.

— Vezi? se întoarse împăratul către Duca. Am făcut totuși bine, unii m-au înțeles!

Măritul, satisfăcut, ieși pe terasa întinsă și se așeză într-un jilt. Cerul opac părea o gaură către neant și era apăsător. De afară răzbătea hărmălaia făcută de oamenii care se tăiau între ei, dar conducătorul lor era deasupra acestor mici pasiuni meschine.

— Stai lângă mine, profesore, ordonă, însă blajin, împăratul. Așa. Acum tot ce avem de făcut este să așteptăm. Ai să vezi că o să apară, într-un fel sau altul. Nu are încotro, dacă atât a mai mai rămas din univers, va trebui să se ocupe de el, altfel s-ar plictisi. Îți zic eu, e sigur acolo și se uită la noi. E surprins și el și poate în clipa asta nici nu știe cum să reacționeze.

— Poate așa e. Dar dacă am eu dreptate și nu se va întâmpla absolut nimic, dacă va rămâne la fel de discret? N-o să te căiești pentru atâta moarte cât ai adus în ceruri și pentru că ai distrus universul?

— Stai liniștit, am și un plan B. Ții minte sateliții? O să-ți zic un secret de stat: există o rețea de câteva zeci de sateliți care încă funcționează și încă îi pot controla.

Împăratul făcu semn unui ofițer, care îi aduse ceea ce părea fi o mască de gaze, cu rame aurite și design futurist. Chipul conducătorului dispăru imediat înghițit de mască, iar vocea i se auzi înăbușită:

— În caz că distrugerea restului universului nu dă roade, o să merg și mai departe. Sateliții vor elibera în atmosferă un gaz extrem de toxic, care va ucide instantaneu pe oricine nu are masca de gaze ca a mea. Și ghici dacă mai are cineva!

— Doamne ferește! Acum îl șantajezi pe Dumnezeu?!
Împăratul râse, mai mult un horcăit lugubru înăbușit de mască, apoi și-o scoase.

— Acum, liniște. Vreau să mă bucur de cerul acesta mic, numai al nostru.

Profesorul însă era prea scos din minți ca să-i mai asculte poruncile sau să-i mai pese.

— E păcatul tău, însă mi-e groază că se va răsfărânge și asupra noastră. O să plătim toți, până la ultimul bebeluș nevinovat, nebunia și lăcomia ta!

— Nu e vina voastră, spuse cu înțelegere împăratul. Nu ați avut încotro.

— Ba da, trebuia să te dăm jos, să te asasinăm, să facem orice, numai să nu te lăsăm să ne târăști în păcatul ăsta strigător la cer! Era datoria noastră să te oprim, dacă nu te-am oprit, suntem și noi vinovați!

— Gărzi! spuse obosit împăratul. Duceți-l pe profesor la familia lui. Să vă purtați frumos cu ei, sunt musafirii mei.

Doi zdrahoni blindati îl luară pe sus pe Duca, hotărâți, dar fără să fie brutali. Profesorul însă nu spusese tot ce avea pe suflet:

— Nu uita că toate civilizațiile din univers pe care le-ai distrus, toate ființele cu suflet din cosmos pe care le-ai

ucis, până la ultima persoană asasinată de pe ultima planetă, fiind moarte, sunt de-a dreapta lui Dumnezeu. Și ai avut și tu șansa asta să ajungi acolo; tot ce aveai de făcut erai să crezi și apoi să mori. Pe când așa, ai să vezi, Dumnezeu nu ți se va arăta niciodată, nu vei primi nicio dovadă! Asta e pedeapsa, e iadul tău: nu vei afla niciodată cu siguranță dacă există. Poate o să trăiești și până la 150 de ani, poate chiar o să-ți petreci eternitatea fără să afli niciodată. Și de ce? Pentru că ai comis crima asta din curiozitate, ca să vezi dacă există Dumnezeu, dar asta este o ispitire, ai fost amăgit să ucizi și nici n-o să te alegi cu nimic!

Împăratul rămăsese în jilt, scrutând cerul, ca și cum se aștepta ca boltă neagră să fie deodată luminată de chipul gigantic al lui Dumnezeu, care s-ar fi uitat la lume ca printr-o fereastră cosmică; numai că acum împăratul nu mai zâmbea. Vorbele profesorului îi stricaseră bucuria. Un afront care în mod normal ar fi meritat să fie spălat cu sânge, își spusese măritul. Numai că acum, când populația universului scăzuse aproape de zero, orice crimă devenise infinit mai gravă decât înainte. Și, oricum, nu mai avea rost. „Când Dumnezeu o să apară și o să vorbească cu mine, cu noi, cu fiecare om de pe Pământ, mă vor iubi toți și-și vor da seama că am avut dreptate, inclusiv Duca”, gândi împăratul. „E doar o chestiune de timp.” Și continuă să absoarbă cu privirea negrul cerului, tot mai adânc, tot mai departe. Știa că undeva acolo divinitatea îl așteaptă ca să-l laude. Știa că Dumnezeu va apărea din clipa în clipă. Poate chiar acum. Poate chiar în secunda asta.

Poate chiar e aici deja și se joacă cu el!... Tot ce mai avea de făcut împăratul era să aștepte.

roșu gros, bogat, care până mai acum câteva clipe curgea prin trupul lui Rotsamm, iar acum năclăia praful și mazăga de pe jos...

Ajuns înapoi în cabină, D'aston nu-și mai controlă tremuratul. Își turnă puțină votcă în pahar și o dădu pe gât, apoi încă o dată și încă o dată, până când se mai liniști. Cel puțin pe dinafară; pentru că înăuntrul lui încă spumega de furie. Viața lui Rotsamm fusese curmată brutal pentru ceea ce până nu de mult ar fi fost o simplă opinie, însă mai nou era văzut ca o blasfemie. De fapt, D'aston nici nu știa ce îl doare mai rău: faptul că Rotsamm fusese descăpățânat pentru că-și exprimase deschis opinia sau prostia acestuia de a susține că nava se micșorează? Ambele erau fără sens, dacă îl întrebai pe D'aston.

Pe de altă parte, Rotsamm fusese prea vehement cu teoria sa cu iz conspiraționist, așa că D'aston, încercând să pară cât mai nonșalant (față de el însuși), ca și cum nici nu acorda atenție acestei prostii, luă cu gesturi leneșe, aproape neglijente, o ruletă și măsură distanța dintre doi pereți, pe care o avea înscrisă în planurile navei. 3,25 metri scria negru pe alb, 3,25 metri măsură și el. Bineînțeles că nava nu se micșora! Și atunci, de ce prietenul său susținuse așa o enormitate, ba chiar își riscase, și pierduse, viața pentru asta?

D'aston își primi însă răspunsul a doua zi, când se trezi pentru a intra în serviciul

de gardă. Majoritatea colegilor săi urau garda, lui însă îi plăcea. Acolo sus, pe puntea de control a astrocuiirasatului, erau doar el și câmpul cu stele de foc al cerului nesfârșit. Iar dușmani nu aveau, garda fiind o simplă formalitate. E adevărat, circulau povești de groază, cum ar fi cea cu pirați cosmici care le introduceau în gărzilor costum țipari de vid, care îi devorau de vii; dar există o mică problemă: încă nu văzuse nimeni niciun pirat cosmic. Universul se dovedea, deocamdată, gol-goluț, nelocuit, cu excepția îndepărtatului Pământ. Plin de elan, se ridică din pat cu avânt.

Izbitura în frunte îi tăie respirația și căzu la loc în pat, amețit. Când își reveni, după câteva clipe, înțelese ce se întâmplase: se lovise inexplicabil cu capul de dulăpiorul metalic de deasupra patului, care până atunci nu-l încurcase vreodată. „Asta e o prostie!” își spuse D’aston și, frecându-și fruntea, coborî din pat și se îndreptă către baie. Acolo, se lovi tare cu șoldul de tocul ușii. Și îi pică fisa.

Nava spațială chiar se micșora.

Colosul metalic se scurta încetul cu încetul, cu tot ce se afla la bord, mai puțin, iată, oamenii; își dădu seama că, atunci când măsurase camera, și ruleta se micșorase proporțional, înșelându-i judecata.

Din ziua aceea, începu să fie atent la toate detaliile și în fiecare zi găsea câte un indiciu nou care îi dovedea că astrocuiirasatul, un monstru care era casă zburătoare pentru câteva sute de militari, începuse să descrească. Se întâmpla exact ceea ce susținuse și Rotsamm și fusese executat pentru asta, deoarece comandantul interzisese propagarea zvonurilor care puteau afecta psihicul

oamenilor, aflați deja în hăul spațiului de 17 ani, deși plecaseră într-o misiune de maximum trei. Doarece nu găsiseră viață în univers, misiunea le fusese prelungită pe termen nedefinit; de aceea militarii începuseră să conteste ordinul și chiar avusese loc o rebeliune. Dar rebelii fuseseră înfrânți, puși într-o capsulă de transport și incinerăți de vii în jetul propulsoarelor, iar de atunci șurubul începuse să se strângă, inclusiv prin interzicerea zvonurilor.

Numai că ăsta nu era un zvon. Astrocuiarasatul chiar se micșora pe zi ce trecea.

Bineînțeles, D'aston nu dezvălui absolut nimănui, nici măcar prietenilor apropiați, observațiile sale și așteptă ca aceștia să constate și ei că (așa cum i se zicea cu duioșie) Sicriul Spațial se strângea peste ei ca o haină intrată la apă. Și nu trebui să aștepte prea mult: într-o zi, masivul Rigadar se pomeni că nu mai poate părăsi cabina, ușa acesteia micșorându-se la propriu peste noapte prea mult pentru ca bărbatul de 1,98 și 140 kg să mai poată ieși. Comandantul trimise trei gărzi să-l aducă cu forța, dar constatară și ei că soldatul Rigadar era prea voluminos ca să mai poată ieși, așa că îl măcelăriră acolo unde era și se întoarseră la comandant raportându-i că opusese rezistență, așa că fusese anihilat. Și nu șoptiră niciun cuvânt despre ușa devenită mult prea mică, deși la momentul acela deja ei înșiși deja străbăteau nava cu dificultate, în unele locuri scoțându-și tunicile pentru a avea loc să treacă mai departe.

Iar oamenii începuseră să pună, în șoaptă, întrebarea de foc: care era motivul pentru care nava se micșora?! Dacă era un fenomen natural, ar fi trebuit să se micșoreze și oa-

menii. Dacă nu era însă natural, însemna că erau atacați? Și dacă da, de cine, având în vedere că universul era pustiu?! Stoddot, biomatematicianul, venise cu altă teorie: poate că nava nu se micșora, poate că ei, oamenii, creșteau. Poate un dușman misterios hotărâse să-i elimine umflându-i atât de mult încât aveau să nu se mai poată mișca și în cele din urmă să piară striviți încet...

Indiferent care ar fi fost adevărul, în curând pe culoarele altădată largi, făcute ca militarii să mărșăluiască pe cinci coloane, nu mai încăpea decât un singur om o dată, și acela frecându-se de pereți, cănila și farfuriile păreau de jucărie, soldații mâncând cu mâna pentru a putea consuma cantitățile de mâncare, devenite de altfel tot mai neîndes-
tulătoare, iar hainele îi strângeau și le amorțeau corpurile, până la urmă fiind obligați să renunțe la ele. Oamenii în toată firea umblau prin nava spațială doar cu cârpe în jurul șoldurilor, mâncau supă din căușul palmelor și se încăierau pentru orice firimitură de mâncare. Armele de foc se micșoraseră și ele, puștile-mitralieră erau deja cât niște pistoale; la început mai fuseseră folosite cu stângăcie, pentru ca ulterior să se renunțe complet la ele, întrucât degetele nu le mai puteau intra prin garda meschină și apăsa trăgaciul minuscul.

Comandantul continua să afirme în stație că zvonurile privind dimensiunile navei vor fi pedepsite sever, însă erau doar vorbe, pentru că nici el însuși nu mai putea părăsi aripa navei în care se afla. Iar până la urmă, într-o bună zi, pentru absolut toți ocupanții navei încăperile în care se aflau deveniră temnițe eterne. Astrocuirasatul ajunsese, pesemne, la o treime din dimensiuni-

nile sale inițiale. D'aston deja nu mai avea senzația că e într-o încăpere, ci mai curând că purta un uriaș palton din oțel, care se micșora în continuare în jurul lui. De fapt, viteza comprimării ajunsese atât de mare, încât D'aston avea senzația că simte în timp real cum nava spațială de luptă îl laminează. Nu știa dacă era chiar adevărat, însă în altă zi constată că trupul îi ocupa aproape tot spațiul din chițimia în care se afla, iar el era prins între tavan și podea, atât de rău, încât aproape nu mai avea loc să-și miște nici mâinile. Inima începu să-i bată puternic în piept; se sufoca. Oțelul strângându-se în jurul său îi lua tot oxigenul și-i încetoșa mintea. Nu mai avea nicio cale de scăpare! În curând cabina avea întâi să-l apese puternic pe piept, apoi să-i taseze coastele, să i le împingă prin plămâni și stomac, să-i pârâie craniul și în final, când mai mult ca sigur va fi fost încă în viață, să-l strivească așa cum el însuși strivea melcii în copilărie, cu casă cu tot, strivindu-i încet sub talpă până ajungeau o pastă diformă.

Nu, nu putea să moară așa! Începu să strige după ajutor, deși numai strigăt nu mai era ce îi ieșea din gât. Auzi mai multe voci slabe, colegi de-ai săi care îi spunea că și ei sunt prinși în capcană ca țânțarii în chihlimbar și nu mai pot face nimic. Atunci se gândi că ar trebui măcar să se sinucidă, ca să nu moară încet, în chinuri. Cu ce însă? Arma de asalt era acum cât o nucă, pistolul încă și mai mic, mai rămânea doar sabia. E drept, aceasta părea acum o scobitoare, dar dacă reușea să-și secționeze sau măcar perforze venele cu ea putea avea parte de un final mai puțin oribil. Cu toată forța pe care o mai avea își strecură mâna sub pat și,

cu două degete, scoase dintre resturile uni-
formei micul ac de oțel. Dar cum să-l în-
toarcă asupra lui însuși? Nava se micșora
atât de rapid, încât mâinile îi erau acum
blocate complet, înțepe

OZN

- Nu, nu așa... Poți să-i faci părul mai lung?
- E deja lung.
- Nu, trebuie mai lung și mai bogat. Cumva rebel.
- Așa e bine?

Expresia de pe chipul lui Iulian o lămurii că viziunile
lor artistice nu coincideau. Dora oftă și adăugă, din
mouse, volum părului personajului și îl ciufuli; acum
părea aparent neglijent, însă într-un mod cumva elegant.

- Așa ceva, încuviință Iulian.

Dora izbucni în râs.

— Iulian, cumva vrei ca eroins din joc să arate exact ca
mine? Până acum e înaltă, ca mine, e athletică, așa ca mine,
la naiba, are fix ochii mei... Crezi că nu mi-am dat seama?

— Și nu e bine? În fond, ești o eroină, la cât te-am bătut
la cap azi cu designul ăsta.

— Când o ieși jocul, îmi cedați din profitul vostru și
suntem chit!

Mihai apăru cu o sticlă de whisky și trei pahare, pe
care le puse pe măsuta:

— Dragilor, lucrăm de 12 ore, nu credeți că ar trebui
să facem o pauză?

— Asta îmi place la tine, i-o întoarce fața, ai mereu cele mai bune idei!

Tolăniți pe fotolii, scoaseră exclamații de ușurare și de încântare. Rex, câinele fetei, se cuibări pe picioarele acesteia.

— Mihai, mă întrebam ceva, spuse Dora. Văd că prietenul nostru scenarist are o viziune neobișnuită asupra personajelor din joc. Mi-a cerut să fac monstrul mic, în loc să-l fac colosal, amenințător...

— Păi e amenințător, observă Iulian. E lugubru și agresiv.

— Da, însă e *mic*. E cât un copil. În ce joc ai mai văzut tu bossul pricăjit? Nu, nu îmi dă exemple! râse fata. Zic așa, ca idee. Pe de altă parte, eroina noastră nu e tocmai mititică și în niciun caz nu e genul de femeie fatală. Are fundul măricel, 41 la picior, e frumoasă la față, nu zic nu!, chicoti ea. Iulian, mă așteptam să vrei un boss gigantic și o femeie subțirică, minionă...

Râsul fetei era plăcut, chiar contagios, totuși observă că prietenii ei tăcuseră, iar Iulian era chiar pământiu la față.

— Ce s-a întâmplat? Am făcut o gafă?

Iulian își din nou turnă în pahar, cu larghețe, apoi dădu peste cap.

— Nu mă înnebunesc după femeile minione, mormăi el și se ridică: Mă duc afară să fumez.

După ce tânărul ieși, Dora se uită întrebător spre Mihai.

— Eh, poveste veche, nu contează, o coti acesta.

— După cum a reacționat, se pare că totuși contează. O mai iubește?

— Pe cine?

— De unde să știu eu?! Îl cunosc pe om de azi-dimineață. Pe minionă aia de care tot vorbiți!

— Nu-ți face probleme, Dora. Nu s-a supărat, e doar obosit.

— Îmi place de el, e talentat, are idei. Și arată bine, de ce să mint. Are prietenă?

— Dora... e un băiat grozav, dar puțin altfel. E mai retras, puțin introvertit. Și chiar dacă îi place vreo domnișoară, nu o arăta. Și sigur nu din prima zi.

— Te cred, dar uită-te și tu la eroină din jocul nostru. Nu seamănă cu mine? Mai zici că domnu' Iulian nu e interesat?

Câinele latră, iar stăpâna lui îl mângâie.

— Da, Rex, interesat de mine, râse fata. Ești obraznic că te miri!

— Iulian e foarte deștept și foarte talentat, spuse Mihai. Încă din copilărie era foarte creativ. Pe atunci era un copil vesel, visător și cu chef de viață.

— Și ce s-a întâmplat?

Mihai dădu din cap, ca un om care nu vrea spună mai multe, deși știa foarte bine despre ce e vorba, însă nu considera că e cazul să vorbească. Fata nu mai apucă să spună nimic, pentru că Iulian intră, turnându-și în pahar chiar în timp ce se așeză pe fotoliu.

— Hei, să fie veselie! exclamă el și ridică paharul.

Într-adevăr, încet-încet, atmosfera se limpezi, se deschise, când, ceva mai târziu, gazda turna ultimele picături

din sticlă deja râdeau toți trei cu hohote, ba chiar și Rex începu să latre, molipsit de veselie a oamenilor. Reluaseră discuția despre jocul video la care lucrau, în cea mai mare parte contrazicându-se, pentru că Iulian era foarte exigent, în vreme ce Dora nu avea răbdare să se ocupe de detalii, prefera să dea forma jocului în linii mari și apoi să-l finiseze, iar Mihai era mai preocupat de acțiune decât de poveste. În cele din urmă, acesta declara oficial că e pilit, se scuză și se duse să se culce.

— Crezi că a vrut să ne lase singuri? zâmbi fata.

— Nu te lăsa singură cu un ciudat, mormăi Iulian, deși amuzat.

— Dar îmi plac ciudații, spuse ea cu un surâs extrem de promițător.

Iulian izbucni în râs, atât de tare încât reuși să-și verse puțin vin pe pantaloni, spre amuzamentul amândurora.

— De pildă, neîndemânaticii, prinse ea ocazia din zbor. Ador neîndemânaticii! Deși am o gamă de preferințe mult mai generoasă în materie de ciudați...

— Serios?! Care e cel mai ciudat bărbat cu care te-ai întâlnit?

— De ce, nu crezi?

— Vreau să văd dacă într-adevăr îți plac ciudații.

— Bineee. Uite, am cunoscut un tip care mi-a dat papucii când a auzit că sunt zodia Scorpion.

Noi hohote de râs. Iulian turnă în pahare pentru amândoi ce mai rămăsese în sticlă, mângâie câinele și continuă:

— Nu, serios. Ciudati-ciudati.

— Mai sunt și alții, dar încă nu am băut atât de mult încât să intru în detalii.

— Nu ai băut atât de mult?!

— Voi ați băut, eu doar am răs cu voi... Dar stai, vrei să zici că și tu ești ciudat?

— Dora, sunt mai ciudat decât ți-ar putea trece prin cap.

— Ce, îți plac și Star Wars, și Star Trek?! Hahahaha!...

Iulian era foarte serios și avea ochii mici și roșii. Dorei îi mai pieri puțin veselia când constată, în cele din urmă, că interlocutorul ei nu se mai amuză.

— Vrei să zici că ești atât de ciudat, încât n-o să-mi mai placă de tine?

— Vreau să zic că există în trecutul meu ceva ce a îndepărtat absolut toate femeile din ultimii ani.

Dora îl privea cu interes și, în același timp, cu neîncredere. Îi făcu semn să continue. Tânărul se aplecă spre ea și vorbi aproape șoptit:

— *În urmă cu mulți ani, am fost răpit de extratereștri și dus pe nava lor, unde au făcut experimente pe mine.*

Dora nu mai avu nicio replică, ci dădea din cap încercând să proceseze informația și să-și dea seama cum să pună problema. În cele din urmă, răbufni:

— Trebuie să recunosc că e cea mai originală vrăjeala de agățat pe care am auzit-o vreodată!

— Nu e vrăjeală și în niciun caz nu e de agățat, afirmă el cu toată convingerea.

— Heeei, m-ai rănit cu acel rece „nu e de agățat”!

— Serios, din experiența mea, e de despărțit... Dora, crezi că mie mi-e ușor să nu răspund la avansurile nerușinate (râseră amândoi) ale unei femei inteligente, frumoase, înalte?

— Dar plinuță...

— Dar cu țâțe mari, na! (Noi râsete.) Nu are legătură cu tine, e vorba despre mine.

— Cam devreme pentru replica asta! izbucni ea în râs, parcă hotărâtă să nu-și strice bună dispoziție.

— Mă duc la o țigară, spuse Iulian stins și se ridică.

— Stai puțin, te rog. Vreau să ies puțin cu Rex, nu l-am mai scos de ieri dimineață și e cam abătut. Putem veni și noi?

Contururile erau nehotărâte, liniile caselor cufundate în întuneric se contopeau cu beznă, cu cerul și, peste case, cu câmpul care dădea spre baltă. Iulian și Dora stăteau unul lângă celălalt, rezemați de peretele casei, în timp ce Rex adulmeca, parcă scanând curtea.

— Să știi că nu râd de tine, pur și simplu e un lucru greu de crezut, spuse fata, serioasă. Îți zic sincer, cred că extratereștrii și OZN-urile sunt baliverne. E imposibil să le vadă doar câțiva oameni, iar marea majoritate nu. Totuși, *ceva* s-a întâmplat cu tine și te-a marcat. Vrei să-mi povestești?

Iulian o privi ca și cum voia să se asigure că Dora vorbește serios. Își aprinse altă țigară și vorbi:

— Aveam 11 ani, într-o seară eram cu ai mei în vizită la niște prieteni de-ai lor care stăteau undeva la marginea orașului, spre câmp, într-un bloc-turn nou, încă nefinisat, izolat și destul de sinistru, în care abia se mutaseră câțiva locatari. M-am jucat o vreme cu soldățeii cu băiatul lor, Ionuț, era cam de vârsta mea. Destul de repede ne-am plictisit, iar el, genul ăla de copil dement, mi-a propus să

urcăm pe terasa blocului, pentru că auzise că undeva e un chepeng descuiat pe unde se poate ieși. Pe vremea aia eram fascinat de Jules Verne, așa că ideea de a explora terasa blocului pe care îl vedeam fantomatic și misterios mi s-a părut extraordinară; numai cuvântul „chepeng” și mi s-a părut că promite aventuri ieșite din comun. Am luat liftul până la ultimul etaj. Acolo încă se lucra ziua, era plin de găleți, saci cu văr, materiale de construcție, diverse resturi, mult moloz, iar lumina era chioară. Am trecut într-o pasarelă lungă și întunecată, care dădea în scara cealaltă a blocului și la al cărei capăt cufundat în beznă, mi-a spus Ionuț, se afla enigmaticul chepeng. Mi s-a părut că Ionuț totuși se cam codea să străbată întunericul, eu însă, dornic să-i dovedesc că sunt un explorator adevărat, am pornit, și nu zic că nu mi-era puțin frică, dar emoția necunoscutului era mai puternică. Ionuț a rămas în urmă, să fi fost vreo zece metri, eu pășeam pe planșeul presărat cu moloz, lăsând lumina în urmă, și brusc mi s-a părut că pasarela e nesfârșită. A început să mi se facă frică. Nu atât de întuneric, cât de faptul că pasarela nu se mai sfârșea. Cam din punctul ăla nu mai țin minte decât fragmente, momente dispartate. L-am văzut pe Ionuț făcându-mi semn cu mâna, din depărtare, însă, ciudat, de undeva din față, nu din spate, unde îl lăsasem. În următorul moment de care îmi amintesc mergeam în spatele lui, fără să știu exact în ce direcție, ceea ce l-am și întrebat. S-a întors spre mine...

Iulian icni, parcă în pragul de a izbucni în lacrimi. Dora îl atinse pe mână:

— Doamne, ia-o ușor...

— Nu era el și nu era nici măcar om. Avea ochi uriași, gura mică și pielea, nu știu, mi-a evocat pielea unui cadavru. Îmi tot făcea semn să mă țin după el...

Iulian aruncă chiștocul și fără pauză își aprinse o altă țigară, ca și cum restul amintirii era în această și trebuia tras în plămâni pentru a urca la creier.

— Următorul tablou: eram undeva foarte sus, am crezut în prima clipă că ajunsesem pe terasă, era o liniște neobișnuită în care auzeam doar vântul pe la urechi, însă când m-am uitat în jos, am văzut niște luminițe și mi-a luat destul de mult până să îmi dau seama că vedeam Bucureștiul de undeva de foarte sus, că din avion. Apoi eram întins pe spate, într-o încăpere cu tavan jos și lumina puternică, pe o masă metalică, mică, de-abia aveam loc pe ea, aș fi vrut să mă ridic și să fug și să urlu de groază, însă eram ca paralizat. Erau acum mai multe ființe înspăimântătoare în jurul meu, mă priveau curioase și parcă discutau între ele fără să-și miște buzele, cumva gândeau împreună. Scena următoare: în mâinile lor au apărut, sau am văzut eu de-abia atunci, instrumentele. Nici măcar nu le înțelegeam formă, însă aveau ascuțișuri și tăișuri îngrozitoare. Unul dintre ele mi-a despicat carnea de sus până jos, de la gât până la pubis, iar durerea a fost insuportabilă. Mi s-a tăiat filmul. În următoarea scenă stăteam pe o parte, cumva în aer, și băgau în mine un tub, îi simțeam traseul, printre plămâni, pe lângă stomac, printre intestine, și încercau să găsească... E o prostie, dar aveam senzația că vor să ajungă la testicule. M-aș fi zvârcolit și

aș fi țipat... dar eram stană de piatră. Apoi eram din nou pe spate și mi-au apropiat un cub metalic de nas. O mână descărnată, firavă, dar extrem de puternică mi-a acoperit gura, apăsând cu forța de am crezut că îmi va sfărâma dintii, apoi mi-au băgat cubul în nas... A fost ca și cum aș fi primit un ciomag în figură, o explozie de sânge și durere în tot capul, am crezut că mor. Următoarea amintire: mă plimbam cu ei, bine mersi, printr-o sală cu aparatură fabuloasă, iar ei îmi explicau, foarte prietenoși, la ce servesc aparatele, de unde le au, cine le-a inventat. Desigur, nu mai țin minte absolut explicațiile în sine, rețin doar că nu mai eram speriat, nu mă durea nimic, iar ei se purtau ca niște prieteni buni care îmi prezintă casa lor.

Penultimul lucru pe care mi-l amintesc este că îmi arătau un... nu știu cum să-l descriu, era ca un paralelipiped mare din sticlă, înțesat cu multe, multe lamele din sticlă suprapuse, dacă vrei. Ei mă îndemneau să mă uit cu atenție și mă întrebau dacă văd. Le-am zis că nu văd, iar ei mă băteau pe umeri zicându-mi: „Uită-te altfel! Nu te uita așa!“. Și într-adevăr am văzut ceva. În reflexiile lamelelor vedeam ceva ca o lume întreagă, cu cumplit de multe detalii. „Aia este viața lumii!“, mi-au spus.

Ultima scenă: mă întorceam pe pasarelă, Ionuț nu mai era acolo, în schimb auzeam gălăgie mare, țipete, vedeam lumina unor lanterne. Tatăl meu a apărut, cu chipul descompus de groază. Dispărașem două ore întregi.

Rex se tolăni deodată peste picioarele lui Iulian, ca și cum ar fi ascultat și el povestea și ar fi vrut să-l aline. Tânărul își aprinse altă țigară și suflă fumul în sus, prelung,

parcă încercând să acopere cerul și amintirile care veneau din direcția aceea.

— Probabil ai mai auzit de multe ori asta, spuse încet Dora, dar există explicații mult mai logice pentru absența ta.

— E primul lucru pe care mi-l spune lumea, oftă Iulian, aplecându-se și mângâind câinele. Sincer, nu știu dacă îmi poți spune ceva pe tema asta ce nu am auzit de zeci și zeci de ori înainte.

— Dar... de ce te-ai gândit că erau extraterestri?

— Cum aș fi putut să cred altceva?!

— Păi probabil citiseși undeva chestia asta și, dorind să existe extraterestri, subconștientul tău...

— Nu, o întrerupse, ce-i drept cu blândețe, tânărul. Pare vis, dacă îl auzi povestit, dar eu îmi aduc aminte că era extrem de adevărat. Uite, *tu* de câte ori ai visat așa ceva? Sau un cunoscut de-ai tăi? Nu e un vis obișnuit, Dora. În plus, oamenii nu-și visează unii altora visele, or literatura pe tema asta arată că toți cei în situația mea au, mai mult sau mai puțin, visul ăsta.

— Dar te-ai gândit vreodată și la altă explicație?

Iulian se ridică și trase din țigară, fără să se grăbească să răspundă.

— Numai la asta mă gândesc! vorbi până la urmă. E punctul central al preocupărilor mele, al frământărilor mele. Mai puțin în ultimii ani decât la început, totuși mă încă gândesc. Întorc amintirile pe toate părțile, caut explicații, argumente, inclusiv contra.

— Bănuiesc că ți-au făcut imediat radiografii după episodul ăsta, așa e?

— Ai să râzi, dar mi-a luat vreun an până să le spun părinților exact ce se întâmplase acolo. După ce le-am spus, a mai durat încă vreo doi până să mă ia în serios atât de mult încât să mă ducă la medic. Bineînțeles, nu au găsit nimic, nici măcar vreo cicatrice pe piept. Am făcut radiografii, ecografii, acum câțiva ani RMN, dar degeaba. Nu au găsit nimic în neregulă.

— Pot să te mai întreb ceva?... Din cauza asta nu ai o relație?

— Am avut câteva relații, dar niciuna nu a mers. Cine ar vrea să stea cu un nebun care crede că a fost răpit de extratereștri?

— Aprecierea ta e un pic nedreaptă. Poate așa te vezi tu; eu, ca femeie, te văd că pe un tânăr plăcut, interesant și foarte inteligent. Poate relațiile nu au mers din alte motive, dar tu te agăți de întâmplarea din copilărie...

— Habar n-am, poate așa e. Am fost oricum la psihoterapeut. Nu a schimbat ceea ce cred, dar măcar m-a ajutat să-mi domolesc anxietatea.

— Anxietate? Încă ți-e teamă de s-a întâmplat acum, cât, 20 de ani?

— Nu, zâmbi el și aruncă țigara. Nu mi-e frică de ce a fost atunci. Mi-e groază că se va repeta. Și acum, om în toată firea, mi-e groază de asta. Iar femeile tind să nu-și ia povara asta pe cap, zâmbi el. Chiar și cele care inițial cred că pot.

— Măcar acum înțeleg de ce nu-ți plac femeile minione, oftă Dora.

Iulian se uită la tânăra și văzu că era zgribulita.

— Nu vrei să intrăm? S-a făcut răcoare.

Se așezară pe fotolii. Era aproape 1 noaptea.

— Dar nu asta e lucrul cel mai rău, să știi. Cumva m-am împăcat că ar putea reveni. Însă ceea ce mă macină cel mai mult e că nu înțeleg *de ce* au făcut asta. Mi-au implantat niște lucruri ca să ce? Cu ce scop? Dacă sunt atât de evoluți, de ce nu o fac fără să ne dăm seama? Când cercetătorii vor să implanteze un dispozitiv de urmărire unui animal sălbatic, îl împușca de la distanță cu un tranșilizant. Animalul nu știe nimic, adoarme brusc în timp ce paște, iar când se trezește nici măcar nu știe că are un aparat mic în el. Sau ne deschid ca să ne studieze, să vadă cum suntem? Bun, or fi făcut asta o dată, de două ori... Dar după atâta timp, ar trebui să știe perfect cum suntem! De aici trag concluzia că ne fac altceva. Iar faptul că nu știu ce ne fac mă înnebunește... În fine, e ora 1. Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Suntem frânți, iar eu sunt și puțin beat, zâmbi Iulian. Hai la culcare, mâine avem de lucru.

Se ridicară osteniți și, fără altă cuvinte, urcară la etajul casei, către dormitoare. Capul îi vâjâia lui Iulian. Rămase în tricoul cu care era și în boxeri și se prăbuși pe pat.

Puțin mai târziu, jumătate adormit, auzi un lătrat, după care o lumină bruscă la geam. O rază venită de undeva de sus baleia casă, apoi se schimbă, deveni mai bogată, scaldă dormitorul în lumină. Iulian ar fi vrut să strige, însă în același timp nu era sigur dacă e adevărat sau doarme și visează; era atât de obosit, încât nu reuși însă să se trezească și adormi buștean.

Dimineața, Dora coborî ultima. Băieții erau deja pe fotolii, harnici cu cafeaua.

— Bună dimineața! îi salută ea veselă, urmată de Rex.

— Au, capul! Mai încet! făcu Mihai.

— Sunteți gata să lucrăm la joc?!

— Doamne ferește! Stai să ne revenim.

Dora râse din toată inima și se apucă să facă micul dejun, cu mult avânt, bine dispusă și cu mișcări sigure.

— Eu nu înțeleg, spuse Iulian ceva mai târziu. De ce nu ești mahmură?!

— Păi nu am băut cât voi... Poftim, poftă bună! English breakfast, cel mai bun remediu împotriva mahmurelii!

— Să-ți dea Dumnezeu sănătate! făcu Mihai în timp ce se așeză la masă. Și, la rândul meu, nu înțeleg de ce ești atât de fericită!

Ridică privirea de la baconul, fasolea și ouăle din farfurie și se uită la prietenii săi, pe rând.

— Nu te uita la mine! mormăi Iulian.

Dora izbucni într-un râs sănătos, deschis, de om căruia viața îi merge din plin.

— Mihai, prietenul tău e un domn. Nu a încercat să profite de mine că eram trează!

— Unde e Rex? mormăi Mihai. M-am obișnuit să-l văd mereu pe lângă tine.

Dora își luă o expresie extrem de misterioasă, în același timp mustăcind, însă băieții erau prea mahmuri să aibă răbdare s-o descoasă. Așa că tot ea vorbi până la urmă:

— Rex doarme, că a avut aventuri cât voi dormeați!

— Cum așa?

— Dragii mei, Rex a fost răpit de extratereștri azi-noapte!

Amândoi tinerii lăsară mâncarea și se uitară la ea cu reproș.

— E o glumă cretină, vorbi Mihai.

— Știu că pare o glumă! Dar vorbesc serios.

Mihai îl privi pe prietenul său, care dădu afirmativ din cap:

— I-am spus aseară. Totul.

— Nu e o glumă, Iulian! îi spuse cu patos Dora. Îți zic extrem de serios, Rex a fost răpit de extratereștri și am găsit cu ocazia asta și răspunsul pe care îl cauți tu de la 11 ani!

Fetele dezamăgite ale tinerilor vorbeau mai mult decât ar fi făcut-o cuvintele lor. Iulian trânti tacâmurile în farfurie și dădu să se ridice.

— Nu, nu, ascultă-mă! insistă Dora și îl prinse de mână. Stai jos, o să-ți spun un lucru la fel de incredibil ca și povestea ta! Relatarea ta, se corectă ea și tânărul se întrebă dacă energia ei nefirească nu era efectul unei stări de șoc.

— Uite, aseară am urcat în cameră. Rex era agitat, nervos, scâncea, se învârtea în loc. Nu știa cum să-mi spună ce problema avea, încerca, dar cum să comunice un câine cu un om?! După care a început să vomite. Apoi o lumină puternică a inundat, de sus, cameransi au apărut doi oameni îmbrăcați în costume ciudate, care ne-au luat pe

amândoi și ne-au urcat la bordul unei... cum să-i zic, o instalație ciudată, de neînțeles, semăna cu o mașinărie, însă mai mare și *care zbura*. Dinăuntru ei, Rex vedea pomii coborând, apoi cerul. Era terorizat și îmi simțea și mie teamă și agitația. Nu mai știe cum s-a trezit ținut pe o masă rece, înconjurat de aparate cu aspect amenințător, mânuite de două ființe asemănătoare cu oamenii, dar înspăimântătoare. Încerca să se smulgă și să fugă, dar nu se putea mișca, nici nu reușea să latre. Cineva i-a tăiat burta... S-a trezit apoi în brațele mele, aici, în cameră, îl mângâiam și-i spuneam că totul e în regulă.

Se lăsă o tăcere mormântală, în care deodată se auziră niște pași mici și nesiguri care coborau de la etaj – băieții tresăriră. Era însă Rex, cobora treptele cu un aer năuc, apoi se lipi de picioarele stăpânei sale și se așează.

— Și acum să vă traduc în limba oamenilor, vorbi aceasta.

— Ce vrei să spui cu asta?! îl trecu un fior sinistru pe Mihai. Dacă e o altă glumă de-a...

— Nu, Mihai. O să vă spun ce s-a întâmplat de fapt azi-noapte și, mai ales, ce s-a întâmplat cu tine acum 20 de ani, Iulian. Treaba e așa... Rex era cam abătut aseară și nu mi-am dat seama la timp că avea o problemă, credeam că nu-l scosesem afară sau că era gelos că nu-i acordăm atenția obișnuită. Dar după ce am urcat în cameră, i s-a făcut rău, a vomitat, a făcut pipi cu sânge, nu se mai putea ridica de pe jos. M-am panicat, mi-era teamă că moare, noi eram aici, în sat, la cînșpe kilometri de oraș, pe deasupra era în crucea nopții. Nu știam ce să fac, băusem, voi dor-

meați tun, nu mă puteați duce cu mașina nici dacă v-ați fi trezit. Până sunăm la Uber sau la taxi să iasă din București și să mă și accepte cu câinele, pe deasupra bolnav și vomitând, era posibil să moară. Atunci, la disperare, l-am sunat pe un fost iubit, care are un cabinet veterinar de lux, Dogtor.

— Dogtor?! Nu-s aia cu ambulanța care costă cât un spital de provincie? Întrebă mirat Mihai.

— Exact. Iar norocul meu a fost că azi-noapte un idiot de senator aflat la vânătoare și-a împușcat din greșeală câinele, nu departe de locul ăsta. Și vorbim de un câine scump, gen salariul mediu pe doi ani. Animalul era rănit grav, pe moarte, așa că au telefonat la Dogtor, care și-a trimis imediat elicopterul. Când l-am sunat, fostul meu iubit tocmai coordona telefonic operațiunea și, în consecință, a sunat pilotul, care era practic în drum, să ne ia și pe noi!

— Poftim?! Elicopter, aici în sat? Hai că asta e prea de tot!

— E adevărat, încuviință Iulian, tot mai interesat, iar Mihai, care nu înțelegea, ridică din umeri, resemnat.

— A aterizat în spate, pe câmp. Ieșiseră toți vecinii, speriați, dar am plecat repede. Ne-a dus la clinica lui, unde l-au consultat și au stabilit că era gastrita traumatică și ocluzie, din cauza unor oase foarte tari pe care domnul mâncau aici de față le înfulecase de curând, l-au anesteziat și l-au operat imediat. Bietul Rex a suportat foarte bine operația, s-a trezit de-a binelea din anestezie când intrăm pe ușă aici, pe la ora 5, și acum e în afara oricărui pericol. Înțelegeți acum? Din punctul de vedere al lui

Rex, a fost răpit de o mașinărie infernală și sinistru, dus într-un loc oribil, cu instrumente misterioase, unde a fost disecat, probabil pentru a fi studiat, de niște ființe ciudate, rele, care îi făceau lucruri de neînțeles și fără motiv! Rex pe masa de operație într-o clinică veterinară ultramoderna unde a ajuns cu elicopterul e ca tine răpit de extraterestri și dus pe nava lor! Noi ne gândim mereu la extraterestri că la niște entități ireale, fantastice, mistice cumva, care fac experiențe științifice de neînțeles cu noi, ne implantează lucruri în corp și poate chiar se înmulțesc cu noi – dar, de fapt și de drept, poate că sunt doar niște oameni mult mai evoluți, de pe altă planetă sau din alt plan, care au grijă de noi așa cum și noi avem grijă de animalele noastre. De unde știm că nu suntem și noi niște animale de companie ale unor ființe colosal de evolute? Credeți că scarii dintr-un acvariu de apartament știu ce gândim noi, ce preocupări avem, credeți că înțeleg programul de la televizor sau măcar ce e televizorul? Sau ca papagalii care ne repetă cuvintele le și pricep sau pricep de ce plecăm în fiecare zi de acasă și venim seara, rațiunile sociale și financiare pentru care îl lăsăm singuri zi de zi? Gândiți-vă la fericirea și extazul cu care mă primește Rex când vin de la serviciu – e ceva aproape mistic, se bucura că noi la a doua venire a lui Hristos! El gândește altfel decât oamenii, așa cum și noi gândim altfel și pesemne mult mai rudimentar decât extraterestrii sau ce-or fi aia!

— Bine, dar...

— Și încă ceva! Căinii, când se îmbolnăvesc, nu își spun: „Trebuie să mă duc la doctor!”. Ei mănâncă iarbă,

asta e pentru ei tratamentul, câinii nu văd nicio legătură între faptul că se simt rău și veterinarul care îi anesteziează și îi operează! La fel și tu, Iulian, ai crezut toată viața că ai fost răpit ca să fii disecat pentru experimente sinistre, însă dacă ai fost, pur și simplu, tratat pentru o boală pe care poate nici nu știai că o ai?! Dacă ei au făcut asta *pentru tine*, nu pentru ei?!

Când Dora termină de vorbit, se lăsă o liniște apăsătoare. Mihai trăgea cu coada ochiului la Iulian, care lăsase privirea în pământ și nu spunea nimic. Într-un târziu, acesta se ridică de la masă și, în continuare mut, ieși din casă.

— Frumos, Dora, îi zise cu reproș Mihai. Omul și-a deschis sufletul în fața ta și tu... Îți dai seama, nu, cât de aiurea sună tot ce ai spus?

— Mai aiurea decât povestea lui cu extraterestrii?

— Dora, la naiba, nu se glumește cu ceva ce l-a traumatizat pe viață, indiferent ce o fi fost!

Tânăra dădu din cap exasperată și se trânti pe canapea, mângâindu-l pe Rex. Mihai, privind-o, remarcă de abia atunci faptul că, dincolo de starea ei extatica, avea pe chip o expresie într-adevăr foarte obosită.

Ușa se deschise și toate trei capetele se întoarseră. Iulian intra cu un neașteptat zâmbet senin, cu mâinile la spate și, liniștit, se apropie de tânără mirată.

— Dora, mă bucur că Rex e bine acum. Și îmi dau seama că, deși ai dormit doar câteva ore azi-noapte, ai găsit puterea să te trezești că să ne faci micul dejun. Și că probabil nu ai avut răbdare să dormi pentru că de-abia așteptai să

îmi spui ce s-a întâmplat și cum are legătură cu mine. Toată lumea, până și părinții mei, a crezut că o luasem razna, că îmi imaginasem, că am ceva la cap. Tu însă ai găsit o explicație plauzibilă. Că e sau nu e așa, nu putem ști, eu înțeleg asta cel mai bine. Tu însă ești singura persoană care a făcut asta pentru mine, care a încercat să-mi găsească o explicație și să îmi ofere împăcarea sufletească, zâmbi el larg și scoase de la spate un buchet de flori în culori vii, oferindu-le Dorei:

— Îți mulțumesc pentru totul.

— Eu îți mulțumesc, îi replică tânăra strângând la piept florile..

— Pentru ce?!

— Am crezut dintotdeauna că nu există extraterestri, că poveștile cu OZN-uri sunt aberații ale unor oameni slabi la minte. Dar acum îmi dau seama că, indiferent ce or fi, extraterestri sau altceva, totuși ceva ce încă nu putem înțelege există. E o lecție pentru mine și nu aș fi învățat-o dacă Rex nu s-ar fi îmbolnăvit, și chiar și așa nu aș fi înțeles nimic dacă însă tu nu ai fi avut curajul să-mi povestești ce ți s-a întâmplat în copilărie. Așa, lucrurile încep să aibă sens.

— Pentru prima dată, și pentru mine, îi confirmă tânăra. Dora?...

— Da?

— Mi-ar face mare plăcere dacă ai accepta să ieșim în oraș mâine seară.

— Aș fi încântată, surâse tânăra.

Iulian se așeză lângă ea, mângâindu-l și el pe Rex. Mihai bătea darabana pe masă și până la urmă vorbi:

— Iulică, nu cumva îmi seduci fosta colegă de facultate cu florile rupte de la mine din curte?!

— Ba bine că nu!

Rex era fericit. Stăpâna lui avea o aură superbă în jurul trupului, de un verde pastelat și liniștitor, irizat de mici norișori roșii, iar inima îi bătea mai repede. Aura ei se întindea încet către aura lui și amândoi împărtășeau un sentiment de mulțumire profundă. Lui i se luase o mare greutate de pe inimă și Rex îl vedea înconjurat de efluvii de emoție. Cel de al treilea om era și el mulțumit și chiar îi simțea o emoție ca a stăpânei lui când se uită la forma aia sticloasă cu umbre la care se uită uneori seara. Nu înțelegea ce se întâmplă, însă dacă stăpâns și prietenii ei erau fericiți, atunci era și el fericit.

să se oprească, însă bietul cărturar, un simplu șoarece de bibliotecă, era scos din minți de groază și, în pielea goală ca și ei, fugea dezlânat pe miriște, la o sută de metri în față.

— Jur că dacă-l prind... găfâi căpitanul Moraru, alergând.

Căpitanul Ioanid se uită în spate: spahiii, care își implântau pintenii în caii iuți, stârneau un nor de praf undeva la câteva zeci de pași în urma lor. Ioanid se opri și rămase acolo, găfâind, în timp ce Moraru continua să alerge.

— Ce naiba faci?! îi aruncă acesta, încetinind.

— N-are niciun rost, mai mult gesticulă Ioanid. Nu putem fugi mai repede decât caii lor și nici nu ne putem lupta. Suntem pe jos, dezarmați, dezbrăcați și pe deasupra în câmp deschis, iar...

Ioanid se întrerupse și tresări când simți o atingere pe picior; o scăpărare a minții îi sugeră că era un șarpe. Dar nu era un șarpe. Pe picior, prins cu un ham la brâu și pe pulpa, îi apăruse un pistol Glock 17. Pistolul lui, care dispăruse când se treziseră, acum un sfert de oră, la destinație.

— De unde naiba a apărut?! exclamă Moraru holbându-se la arma sosită din neant.

— Nu știu! Fugi, mă ocup eu de ei!

Căpitanul Ioanid se plasă în spatele unui pom, ținti și, când spahiii ajunseră la distanța ideală de tragere, execută foc după foc, calm dar iute, clanc clanc clanc, până epuiză toate gloanțele. În fața lui, 17 spahii zăceau acum pe jos, iar sângele care le țâșnea din gurile și obrajii și nasurile sparte de gloanțe le gâlgâia în praf.

Mișcarea lui își atinsese scopul: otomanii se opriseră și încercau să-și dea seama ce se întâmplase. Profită de moment și o rupse și el la fugă, încercând să pună la punct un plan de salvare. Pe drum, scoase încărcătorul gol din pistol și cu un gest reflex îl montă pe cel de rezervă, din teacă prinsă de holster. Câțiva călăreți turci veneau spre el; unul aruncă o suliță, însă nu-l nimeri. Căpitanul se opri, ținti rapid și-l zbură de pe cal, momâie inertă întinzându-se dizgrațios în iarbă. Militarul din secolul XXI își continua cursa și din când în când oprea, țintea într-o clipă și trăgea, doborând încă un spahiu, apoi fugea din nou. Păstră la final doar două gloanțe, în caz că el și camaradul său ar fi

avut nevoie. Dar măcar în felul ăsta îi împrumutase pe turci și îi și întârziase.

Pe de altă parte, omul de știință se prăbușise epuizat după cursă nebunească din calea iataganelor tăioase care deja curmaseră viața unui locotenent. Moraru încercă să-l ridice, dar intelectualul horcăia, întins gol în colbul medieval, gemând că pot să vină și turcii, el nu mai poate fugi.

— Foarte rău că nu ți-e frică de otomani, mârâi Moraru, pentru că ce vreau să-ți fac eu e mult mai urât! Din cauza voastră, idioților, misiunea asta e un eșec!

Auziră deodată un motor de autovehicul; uimiți, se ridicară și constatară că TAB-ul lor, pe care îl crezuseră pierdut după saltul temporal în 25 iulie 1476, se îndrepta vertiginos către ei, spulberând mai mulți spahii, cu tot cu cai, în drumul său năvalnic.

Într-un minut urcaseră la bordul transportorului, în care se afla doar comandantul misiunii, și se îndepărtau.

— Domnule maior, unde ați găsit TAB-ul? Parcă dispăruse!

— O să zici că am vreun traumatism cranian, dar pur și simplu a reapărut din senin.

— Nu, nu zic! De unde credeți că am pistolul ăsta, când la sosirea aici toate armele se evaporaseră?

TAB-ul mai hurui cu mare viteză, peste câmp și prin văi cu iarbă atinsă prima dată în istorie de cauciucuri, câteva minute și se opri în spatele unui delușor, la câțiva kilometri buni de războinicii turci.

— Așadar, ce se întâmplă, dle profesor? se întoarse maiorul către fizician. De ce acum o jumătate de oră eram în capsulă 10 oameni, înarmați până în dinți și cu echipament hi-tech, aveam aparatură scumpă, arme de foc,

drone, mine antipersonal și un TAB, iar acum mai suntem patru amețiți, la curul gol și fără tehnologia de secol XXI? Și cum naiba au reapărut din nimic vehiculul și arma?!

— Domnule maior, în mod cert s-a produs o eroare tehnică, admise profesorul Silaghi, dar nicio eroare la care mă pot gândi nu ar fi avut efectul acesta. O parte a încărcăturii a ajuns în 1476, o altă parte, nu; și nu înțeleg cum e posibil așa ceva. Hm, ziceați că pistolul și TAB-ul au apărut pur și simplu? Asta sugerează că au poate doar au fost trimise puțin decalat față de noi. Și atunci poate în curând vor apărea și capsula, și hainele, și totul.

— „Poate“?! Și de ce nu a prevăzut nimeni? Ce naiba de oameni de știință sunteți voi?!

— Ușurel, domnule căpitan, îl atenționa maiorul. Dacă vrem să ne întoarcem în timpul nostru, domnul Silaghi e singurul care ne poate ajuta. Până atunci, să mai punem distanță între noi și urmăritori, spuse el și motorul TAB-ului porni brusc, metalic și puternic, iar șocul plecării intempestive îl aruncă pe fizician pe spate.

— Scuze, mormăi maiorul. Inerția e de vină.

— Da! exclamă deodată omul de știință, căzut cu picioarele în sus. Da, asta este! strigă, încercând să se ridice. Știu ce s-a întâmplat! Colegii noștri sunt în viață, însă au ajuns în alte perioade istorice! Pentru că e vorba de inerția timpului!

— Poftim?!

— Domnule maior, acum câteva luni aproape terminaserăm de pus la punct tehnologia de deplasare temporală, când un fizician sârb ne-a trimis un mesaj în care ne avertiza să ținem cont de inerția obiectelor în timp. M-am

apucat să studiez ideea, dar ministrul apărării mi-a luat dosarul și l-a repartizat altei echipe, promițându-mi că problema va fi cercetată, noi trebuind să ne concentrăm pe misiune. L-am crezut pe cuvânt și a revenit spunând că teoria avea prea multe hibe și presupuneri nefondate, să nu ne batem capul cu ea.

— Dar de fapt era adevărată, însă, pentru a nu-și periclita misiunea și implicit postul, ministrul a îngropat raportul și ne-a sacrificat, ghici Moraru.

— Mă tem că da! încuviință Silaghi. Și cred că înțeleg și ideea sârbului, și ce s-a întâmplat adineauri aici. Gândiți-vă, toți patru suntem cam de aceeași vârstă. Eu am 36 de ani, dvs.?

— 35, încuviință căpitanul.

— Și eu la fel.

Maiorul nu spuse nimic, dar încuviință tăcut din cap.

— Lucrurile se leagă, continuă fizicianul, tot mai entuziasmat. Simplist vorbind, spațiu-timpul e format din spațiu și timp, sau dacă vreți din materie și timp. În lumea materială, obiectele cu masă mai mare au inerție spațială mai mare; o bilă de 100 kg se va duce mai departe la vale decât una de 100 de grame. Fizicianul sârb ne avertizase că e posibil ca și în timp să se manifeste un fenomen similar, și anume obiectele mai vechi să aibă inerție temporală mai mare. Cu alte cuvinte, dacă miști în timp cu aceeași forță două corpuri materiale cu vechimi diferite, cel mai vechi se va duce mai departe decât cel mai nou.

— Bine, dar unele obiecte aveau câteva zeci de grame, de pildă gloanțele, iar TAB-ul are 13 tone...

— Nu contează! Greutatea materială nu contează în timp, ci doar, ca să-i zic așa, greutatea temporală. Obiectele mai vechi sunt mai grele temporal! Iar capsula în care am fost trimiși în timp aici conținea obiecte cu vechimi diferite, care au fost împrăștiate peste secole ca o sacoșă cu cartofi care se rupe, purtată de un copil care țopăie în pasul ștrengarului! Colegii noștri care au plecat din 2028 dar nu au mai ajuns în 1476 erau fie mult mai tineri ca noi, vezi militarii, fie mai în vârstă, cazul celor doi profesori, care au amândoi undeva peste 50 de ani. De aceea, colegii dvs. mai tineri probabil că se bat acum cu oștenii lui Suleiman Legiuitorul undeva prin 1550, în timp ce domnii profesori probabil sunt rătăciți prin secolul XIV. Capsula, fiind foarte nouă, o fi apărut în Piatra Neamț pe la un 1900, când jumătate din locuitori erau evrei, care probabil au crezut că e Golemul și...

— Cu alte cuvinte, interveni Ioanid, pistolul ăsta e o vechitură de 35 de ani fără câteva săptămâni, din moment ce a apărut la vreo jumătate de oră după noi?!

— E foarte posibil, aprobă fizicianul.

— Deci suntem terminați, oftă căpitanul. Nu mai putem pleca de aici, pentru că am pierdut capsula, și nu avem decât un pistol fără gloanțe, deci nu mai putem schimba soarta bătăliei de mâine de la Valea Albă, iar Ștefan cel Mare va fi înfrânt. Misiunea e un dezastru!

— Nu neapărat! sări omul de știință. Dacă încărcătura capsulei s-a împrăștiat în timp, din cauza inerției, înseamnă și că

Omul momentan

Radu păși din aburul fierbinte al băii, cu prosopul și sprayul în mână, îmbrățișând șovăitor cu privirea, prin fereastra camerei de hotel, dezvelită parcă necuviincios de perdeaua trasă, panorama Bucureștiului și memoria îi recompunea o imagine care însă, pe măsură ce bărbatul se apropia de geam, dispărea suprascrisă de realitate asemenea aburului care-i îmbrățișase până atunci trupul, lăsându-l acum într-o răcoare cumva dezamăgitoare. Își înveli prosopul în jurul șalelor, folosi sprayul, îl lăsă pe noptieră – totul cu gesturi mecanice, fără să înceteze să se uite prin sticla geamului, o lentilă mare și inutilă, cu zero dioptrii, care nu-i aducea în fața ochilor dispunerea liniștitoare, de altădată, a clădirilor, ci îi servea sec realitatea.

De la penultimul etaj al hotelului, centrul Bucureștiului părea sfârtecat de o deflagrație. Dar nu explozia unui proiectil pogorât din înalturi de un dușman invadator, ci, dimpotrivă, o detonare din adâncuri, ca pumnul uriaș al unui colos ascuns în hruba scoarței terestre – orașul se pomenise zgâlțâit ca de un nebun furios care scutură o cutie cu prăjituri până când acestea se sfărâmă, se contopesc, își amestecă obscen culorile și formele.

Și nici măcar nu puteai da vina pe colosul culcat sub oraș. El fusese acolo primul, oamenii își puseseră temelia peste el, peste trupul lui mătăhălos pe care mișunau fără încetare, își înfingeau stâlpii de susținere în carnea lui, îi săpau prin oase, îl pângăreau cu scurgeri murdare și toxice, ba chiar știau și că într-o bună zi colosul nemaisu-

portând va da o lovitură de o putere nemaivăzută în burta orașului, eventualitate pe care o contracaraseră cu proiecte pe hârtie, studii teoretice, planuri de principiu, promisiuni și multe, multe discuții – până când într-o zi gigantul își repezise pumnii cât un județ în pântecul orașului, iar acesta tresăltase un minut întreg, blocurile și casele și străzile fluturând ca și cum ar fi fost pe o pătură de picnic scuturată pentru a scăpa de firimituri; numai după aceea uriașul se liniștise, retrăgându-se în străfunduri cu obida ostoită până data viitoare.

Cutremurul cel mare surprinsese Bucureștiul în straie luminoase, împodobit cu milioane de becuțe, stegulețe, podoabe și reclame vânzând fericire, încât orașul părea cadavrul unui soldat surprins în costum de paradă și care zăcea festiv dar mutilat, ici cu răni încă deschise, obscene, colo cu cicatrici care trădau un chirurg grăbit și beat, care cususe prost plăgile, făcându-le la fel de oribile vederii ca și rănilor neînchise. Trecuseră doi ani de atunci și oamenii fuseseră prea preocupați să înlăture colinele de moloz amestecat cu mobile și sânge, să degajeze străzile de pereții de dormitor prăvăliți de-a latul lor, să umple râpele căscate în oraș ca să mai aibă timp și putere să-l mai și despodobească de prea optimistele luminițe de sărbători.

Radu nu își putea lua privirea, mai ales, de la falia care, năpustită dinspre nord ca un plug tras de boi turbați și scăpați de sub control, despicasă clădirea Universității, feliase Banca Națională, cotise către palatul CEC-ului, pe care îl surpase în adâncuri, apoi deschisese Calea Victoriei ca pe un sandviș, până la Dâmbovița, și trecuse mai

departe. Era o groapă lungă, urâtă, flancată pe malurile de pământ maroniu, nefiresc în mijlocul orașului, de clădiri căzute în genunchi, învinse după ce fuseseră lăsate fără apărare în fața furiei pământului mai bine de jumătate de secol. De bine, de rău, oamenii cususeră pasarele metalice ca niște copci peste rană, iar buldozerele și excavatoarele încă încercau să reconstituie orașul conform imaginii care le frigea amintirea, probabil încă nepregătiți să admită că, de fapt, Bucureștiul acela nu avea să se mai întoarcă niciodată.

— Așa că azi ajung acasă mai devreme, Radu. Chiar înaintea ta.

— Bine, închei meciul, îi salut pe băieți și vin și eu cât pot de repede. Cam când crezi că...

— Radu, ce se întâmplă?! E cumva cutremur?!

Ultima lor conversație și totodată ultimele ei cuvinte îi erau tatuate în minte, în interiorul craniului, ca inscripția care însuflețea Golemul și îl ținea în viață. Conversația îi răsuna fără pauză în minte, în suflet, o simțea uneori fizic și știa că dacă într-o zi va uita fie și o singură literă, el se va transforma, la loc, într-o grămăjoară de pământ. Nici nu era o perspectivă foarte rea, însă până atunci mergea cu pași grei, asemenea colosului din lut, cu perspectiva continuă ca la primul obstacol mai mare să se spargă într-o mie de țandări.

Era ca și cum Sorina nu ar fi trăit niciodată. Orice amintire e doar o închipuire, e o boare care îți șterge amăgitor fața, dar pe care nu o poți prinde în pumn, și cu cât încerci mai mult, cu atât lovești mai rău în pereți. Uneori

o simțea pe Sorina lângă el, își închipuia căldura pielii ei, credea că îi aude râsul, mintea lui o recompunea din nimic într-un nimic care o clipă părea să fie ceva – Sorina suflând delicat fumul de țigară, Sorina surâzând în soare, Sorina cuibărintu-se pe canapea și învelindu-se cu pătura până la gât, râzând. În clipa următoare, de fiecare dată, Radu își amintea cu o mereu neașteptată revelație amețitoare că era totuși nimic. Sorina dispăruse după acel „Radu, ce se întâmplă?! E cumva cutremur?!”, legătura telefonică fusese retezată, se vede că releul care îi unise peste oraș se prăbușea într-un vârtej de beton și trupuri umane odată cu clădirea, iar pe telefon semnul receptorului roșu era un simbolul brutal al sfârșitului definitiv și ireversibil al conversației.

Din clipa aceea, Sorina nu că nu mai exista, ci nu exista. Radu nu putea spune „Sorina nu mai există”, ar fi vrut să spună asta, dar o forță care îi încleșta maxilarele până la un pas de tăcere îl obliga să spună mereu doar „Sorina nu există”. Moartea nu doar retează viața, moartea anulează faptul că viața a existat. Moartea nu îți dă Exit, ci Undo. Sorina nu mai era amintire, ci doar imaginație, o plăsmuire a minții, iar mintea nu reușea să pătrundă nici măcar un milimetru spre trecut, ci rămânea ținută chinuitor în prezentul inflexibil. Sorina cea adevărată căzuse adânc în falia tectonică a trecutului și se îndepărta de Radu cu viteza amețitoare de o eternitate pe secundă. Femeia rămăsese o falie în sufletul lui, asemenea șanțului monstruos care slujea Bucureștiul. Cu mâna tremurândă, dădu să ia paharul, îl rată, îl dărâmă fără să vrea, apucă

sticla și avu senzația că gura i se lărgeste cât o pâlnie stelară în care se scurge gâlgâind universul, până când îi îneacă suferința și mintea îi funcționează din nou.

— Radu...

Simți mâna Sorinei pe umăr. Zâmbi. Atingerea ei părea, întotdeauna, o împlinire. Ca atunci când, copil, cădea în genunchi, iar părinții îl ajutau să se ridice și îi spuneau că lasă, a trecut. Ca atunci când ajungea acasă, la căldură, după un drum prin viscol. Ca atunci când, la capătul unei aventuri prin junglă, chiar ar găsi cufărul din care comora se revărsa pe dinafară.

Se întoarse către ea, zâmbindu-i. Sorina se uita galeș și se juca, aparent absentă, cu o șuviță de păr, după care închipui din vârful acesteia o salutare veselă. Radu adora gestul acesta, era „gestul lor”, așa făcuse ea când se întâlniseră prima dată. Era o petrecere de revelion, la niște prieteni, dar niciunul dintre ei doi nu intrase cu adevărat în atmosferă și își aruncau priviri, la început ca în treacăt, apoi el îi zâmbise, ea schițase o adiere de zâmbet, chiar atunci două prietene o chemaseră la dans. Totuși, după ce se ridicase, Sorina își întorsese capul și îi făcuse gestul acela ghiduș cu șuvița de păr. Radu izbucnise în râs și de abia atunci începuse să simtă că era petrecere. Se ridicase și se dusesse după ea...

Fără să se întoarcă, trase perdeaua, parcă pentru a nu-și lăsa soția să-și rănească privirea în ruinele de afară, apoi o luă în brațe.

— Au, ce tare mă strângi! șopti Sorina, mai mult în joacă. Radu o strângea mai mult ca aceasta să nu-i vadă

ochii inundați de lacrimi. Ca să prelungească secretul, prinse a închipui câțiva pași de dans lent, la care Sorina consimți îndată.

— Ce facem în weekend până la urmă? îl întreabă ea.

— Ce vrei tu, iubito.

— Serios? Nu te mai duci la fotbal?

Femeia, surprinsă, încercă să se îndepărteze puțin pentru a-l vedea la față, însă Radu nu o lăsă. Atunci ea își dădu seama că ceva nu era în regulă și, presând delicat dar ferm, capătă puțin distanță și, văzându-i oceanul de lacrimi, sprâncenele i se arcuiră a îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat?!

— Nimic, chiar nimic! o liniști el. Pur și simplu te iubesc! Așa e iubirea, ne face caraghioși, fentă el, însă îi simți crisparea, chiar dacă era mai mult o adâncime a privirii decât o reacție fizică.

— Sigur?!

Femeia se îndepărtă un pas de el și acesta știa că, din sufletul Sorinei, sămânța îndoielii își făcea iar loc împingând piatra pentru a ieși la suprafață, depărtându-i unul de celălalt. Sămânța nu fusese plantată de ieri, de azi, era mai veche. Deși nu atât de veche încât să moară; rămăsese acolo și cel mai probabil, de altfel, nu avea să dispară decât odată cu...

Prost, prost, prost! scrâșni din dinți, încruntat – în închipuirea sa, în timp ce în realitate continua să o privească zâmbind. Prostia tinereții! Și ticăloșia prostiei! Se întâmplase prima dată puțin înainte de nuntă, își tot spunea că tensiunea pregătirilor îl făcuse să-și piardă contro-

lul, că era prea tânăr, că... Scuze, doar scuze tâmpite, o făcuse pentru că era beat și încă nu avea minte. Sorina îl privise stupefiată, apoi îngrozită, după care scoasă din minți de frică. Ulterior îl iertase, de altfel și el se jurase în genunchi că nu o să se repete niciodată, nici lui nu-i venea să creadă că se întâmplase. Și era sincer, nu mințea când îi spusese asta.

Dar o făcuse din nou, după nici un an. De data aceasta, Sorina trecuse direct la frică. Și totuși, îl iertase din nou... Și el o făcuse din nou. Așa trecuseră primii câțiva ani. Relația lor însă, cu timpul, se mai netezise. Nu renunțase de tot la băut, însă învățase să se oprească puțin înainte să fie prea târziu, puțin înainte de granița mișcătoare dintre veselie și furie. E drept, nu-i ieșea *absolut* întotdeauna, dar măcar nu mai repetase niciodată gestul care acum i se părea de neconceput. Pe de altă parte, ca să încerci să echilibrezi balanța trebuie să renunți la ceva de pe unul dintre talere; astfel, relația lor, deși câștigase stabilitate, își pierduse focul, stins de gălețile cu zoaie reci ale episoadelor sale pugilistice. Legătura lor era acum inofensivă, dar călie. Însă el simțea că, undeva în adânc, îngheța de-a dreptul, așa că simțea nevoia să aprindă un foc mic, care să nu-i lase sufletul să moară de frig.

În consecință, începuse să-l alimenteze, întâi cu niște vreascuri, mai apoi cu crăci întregi, până când vâlvătaia izbucnise în toată regula. Radu se temea că Sorina, dacă îl va privi mai atentă, îi va vedea într-o zi în ochi incendiul care îl mistuia pe dinăuntru; dar învățase să se aco-pere, să zâmbească în fața ei chiar și când flăcările îi

pârjoleau sufletul și îi venea să izbucnească în urlete nebunești. După un timp însă, pălălaia aproape îi scăpase de sub control, începuse să fie neglijent, să nu-și mai acopere toate urmele. Nu pentru că nu îi mai păsa de ea sau de căsnicie; îi păsa; dar poate pentru că, în adâncul negru al sufletului, avea o plasă de siguranță: „Dacă m-a iertat că am bătut-o, sigur mă iartă și că o înșel!”.

Apoi venise cutremurul. Nu, nu cel mare; cutremurul de 7,1 pe care toată lumea îl socotise, pe moment, cel mare. Pe Sorina o prinsese la serviciu, o parte mai veche a clădirii se prăbușise peste aripa recent inaugurată în care se afla ea, femeia se pomenise captivă sub dărâmături timp de câteva ore. Nu fusese rănită, dar după ce stătuse, după impresia ei, zile în șir într-o cămară strâmtă și astupată de moloz până la brâu, fără lumină, aer, legătură telefonică sau orice fel de contact uman, fusese scoasă în stare de șoc, dar salvatorii îi spusese lui Radu că femeia nu rostea decât aceleași cuvinte la nesfârșit: „Unde e soțul meu?! A pățit ceva?! Lui îi era frică de cutremur!”.

Sorina își revenise complet, iar Radu nu mai putuse să-și urmeze focul; nu mai putea face asta. Sorina nu merita așa ceva. Iar el nu ar mai fi fost bărbat dacă și-ar fi bătut joc de ea, chiar și dacă ea nu știa.

Asta șase luni. După aceea, tot în secret, Radu și-a urmat din nou focul, chinuit de vinovăție, cocoșat de remușcări, însă mai tare ars de focul lăuntric. Într-o zi, Sorina aproape l-a prins; dar el a parat eroic, reușind să găsească o explicație plauzibilă și să nu-i tremure vocea. Mirela râdea înfundat ascultându-l, iar el a urât-o în clipa

aceea. Îi făcu semn Mirelei să nu scoată niciun sunet, în timp ce o asculta mai departe pe Sorina vorbind veselă:

— Așa că azi ajung acasă mai devreme, Radu. Chiar înaintea ta.

— Bine, închei meciul, îi salut pe băieți și vin și eu cât pot de repede. Cam când crezi că...

— Radu, ce se întâmplă?! E cumva cutremur?!

Dacă își închipuia că până atunci fusese chinuit de vinovăție, se înșelase amarnic. De abia atunci, din clipa în care telefonul îi dovedise neiertător, cu simbolul ăla sinistru, că existența Sorinei era anulată, începuse să se simtă strivit; era ca și cum clădirea nenorocită în care fusese soția lui căzuse pe el și el încă o ținea în cârcă, se încorda dureros să țină planșeurile în spate, mergea fără scop, fără direcție, mai mult ca să contrabalanseze povara înspăimântătoare, tremura de efort și știa că dacă încetează, o mie de tone de beton aveau să-l zdrobească într-o clipă. Ar fi vrut să o vadă din nou, ar fi vrut să revină timpurile în care Sorina exista. Dar Sorina nu exista și abia acum era cu adevărat în sufletul lui, făcându-l să simtă cu o intensitate care ar fi meritat să fie a iubirii.

Se scutură de gânduri, sperând să nu i se fi văzut pe chip întunecarea. Zâmbi cum putea mai liniștitor și o luă din nou, cu tandrețe, în brațe:

— Pur și simplu te iubesc... Și te doresc.

O convinse cu sărutări, iar îndoiala femeii o părăsi ca fumul unei țigări risipit blând de o adiere de vânt. Se întinseră pe pat și focul arse iarăși cu vâlvătăi că în primii ani, se transformă în explozie, în artificii, în fumul care se lăsa ușor, ușor...

Stăteau întinși pe pat, ea cu un picior peste al lui. Radu își aprinse o țigară.

— Fumezi aici?! Dar nu e voie...

— Nu-ți face griji, iubito, acum e voie, o liniști el.

— De când asta? zâmbi ea. În fine, atunci dă-mi și mie o ți...

Radu zâmbi și se întinse după pachet.

— O ți...

Se uită spre ea intrigat.

— O ți... ga... O țțțț... iii... fff...

Chipul ei destins, luminos, se întunecă, se ridă, iar ochii i se alungeau în jos, pe obraz, în timp ce părul i se prefăcea într-o pastă uleioasă. Un umăr i se lăsă, cu tot cu braț, de parcă ar fi fost ceară topită, dându-i o formă neumană. Trupul cu totul i se coșcovi deodată, se păta și formele se topiră unele într-altele; în câteva clipe, pe pat tremura în convulsii un homuncul pocit care nu voia să moară și pe care zbaterea îl mutila și mai rău.

Radu închisese ochii după prima clipă, care ca de obicei îl luase prin surprindere. Rămăsese cu ochii închiși, ascultând sfârâitul molcom. Când acesta încetă, Radu deschise ochii. Ce mai rămăsese din pocitania în agonie se resorbise complet. Bâjbâi pe noptieră, găsi, verifică fugar afișajul minuscul („0 instanțe rămase”) și azvârli obiectul în geanta lăsată pe jos, lângă pat, pe jumătate plină, de unde răsună un clinchet metalic. Nu le putea arunca la coșul de gunoi, era ca și cum ar fi renunțat încă o dată la ea. Radu se ridică și, din buzunarul hainei agățate în cuier, îl scoase pe ultimul și apasă butonul.

Un vălmășag de spumă fără formă, care sub ochii săi căpăta contur, se înalță, se cambră, culorile se separau, recunoscui linia delicată a brațului, partea inferioară a siluetei se despletea în doi stâlpi care se arcuiau delicat în linia picioarelor, o bulbucătură în partea superioară începu să semene a chip uman, apărură liniile gurii și nasului, cele două cercuri pulsânde începură să închipuie doi ochi, întâi mați, apoi câștigară profunzime, după care începu să recunoască ochii ei...

Radu însă nu se mai uita, preferând să-și plimbe privirea, a mia oară, peste ceea ce scria pe tubul din mână sa și pe toate tuburile goale din geantă:

Produs al firmei Trekkator... ..nu se folosi lângă surse de căldură... ..biospumă antropomimetică sub presiune... ..port Bluetooth pentru formatare specimen... mOMentan © – spray pentru generarea de persoane temporare.

— Ce facem în weekend până la urmă? îl întreabă Sorina.

ultimul etaj al turnului din oțel și sticlă, Bucureștiul părea atât de mic, încât aveai impresia că poți să-l iei în brațe și să-l scuturi ca să cadă toți banii din el. Costin înțelegea acum mai bine de ce oamenii de afaceri se cocoată la înălțimi: aceasta le dădea perspectivă, iar orașul, afacerea sau o industrie întreagă păreau mai ușor de luat pe sus. Adică exact ce avea de gând să facă și el, dacă reușea să convingă investitorii.

— Costi, nu fi naiv, nu le cere atât de puțin, îi spusese soția la plecare. Investiția pitică dă și propunerii tale un aer frivol. Vrei să pari frivol?... Trebuie să-i seduci și, ascultă la mine, practic trebuie să le faci ce mi-ai făcut și mie acum opt luni! zâmbi ea parșiv, mângâindu-și burta, arcuită de sarcină. Ține-le prezentarea aia beton pe care o repetai aseară și lasă-i cu burta la gură!

Costin zâmbi, privind apa Dâmboviței aprinsă de soarele dimineții. Începu să repete în minte, a mia oară, prezentarea. „Bună ziua. Suntem în anul 2020, un an simetric, un an cu rimă. Mă numesc Costin Grama și am profitat de această armonie discretă pentru a pune la punct un sistem financiar bazat pe...”

— Domnule Grama?

Se întoarse; secretara, al cărei trup armonios dezvoltat era bine temperat de un taier strict, îi zâmbea poftindu-l în sala de ședințe. Aici nivelul luminozității era măsurat, gândit și certificat, cel mai probabil stabilit în urma unui contract foarte serios cu o firmă care efectua studii științifice cu privire la nivelul ideal al luminozității pentru încheierea unor afaceri cât mai profitabile. Șapte bărbați și femei, în costume scumpe, cu ceasuri nerușinat de scumpe și cu freze obositor de previzibile, care pe el, care purta părul puțin lung, îl făceau să pară și mai ieftin, îl priveau cu ceea ce simți că este o răbdare politicoasă, dar finită. Din fericire însă, prezentarea sa era scurtă și de impact.

— Bună ziua, începu el. Suntem în anul 2020, un an simetric, un an cu rimă. Mă numesc Costin Grama...

Cele șapte persoane care respirau bani îl urmăreau cu atenție, în liniște. Cineva tuși discret. Una dintre doamne făcu un gest care putea însemna: „Ei bine?...”.

Dar Costin nu mai zicea nimic. Se uita la ei, cu ochii tot mai măriți. Pulsul i se accelerase și o dâră de sudoare i se scurgea pe tâmplă. În sală se stârni rumoare. Costin se rezemă de birou împingându-l brusc câțiva centimetri.

Se uita la ei holbat. Părea un om care avea o revelație mistică sau care își amintise că fusese agresat sexual la trei ani sau care înțelesese în clipa aia sensul existenței universului.

— Ce se întâmplă? interveni îngrijorată una dintre doamne.

— Nu pot să... Nu-mi...

Costin părea paralizat de groază. Nu era în stare să scoată niciun cuvânt. Vocile oamenilor de afaceri începeau să se facă auzite:

— Ce are?

— E emoționat?

— Pierdem timpul...

— Ați pățit ceva? interveni diplomatic secretara.

— Am uitat totul...

— Se mai întâmplă, din cauza emoțiilor.

— Nu, nu e asta! Aveam totul în minte.

Știam precis ce urma să spun. Dar când să încep... gol. Aveam un gol în minte. Nu îmi mai aminteam ce voiam să spun și de ce eram aici. Atunci am încercat să îmi amintesc primele cuvinte ale prezentării... și...

— Da?

— Și am primit următorul mesaj: „Trecutul nu mai este disponibil pentru moment. Vă rugăm, reveniți”.

— Nu înțeleg. Cum adică mesaj?

— Un mesaj pe telefon?

— Nu, dădu sumbru din cap Costin. Nu pe telefon. (Își duse degetul la tâmplă.) Aici!

Membrii board-ului șușoteau între ei, care îngrijorat, care exasperat. Peste toți răsună însă mugetul unuia dintre oamenii de afaceri, care sărise în picioare, smulgându-și cravata de la gât.

— Ce s-a întâmplat, domnule Scurtu? întrebă o doamnă uscățivă, toată numai ochi.

— Nu mai știu cum o cheamă pe soția mea! Nu-mi amintesc nimic despre ea! Am verighetă, știu că sunt însurat, dar... nu mai știu nimic! Și când m-am forțat să-mi amintesc, am primit același mesaj: „Trecutul nu mai este disponibil pentru moment. Vă rugăm, reveniți”!

Săriseră acum toți în picioare. Secretara sună la urgențe, cineva chemă paza.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu!

— Suntem atacați?!

— De cine?! E o prostie!

— Cineva sau ceva ne fură amintirile!

— Nu, nu, dacă le fura, nu mai primeam mesaj! E altceva aici!

— Și cine sau ce ne poate da un asemenea mesaj?! Cine are în grijă amintirile noastre?!

În curând, toate cele nouă persoane prezente se țineau de cap, ca și cum ar fi încercat să nu lase memoriile să se scurgă în afară. Erau toți speriați și nu le venea nici măcar să sune la urgențe. Ce le-ar fi putut spune?! „Am o problemă cu trecutul, nu mi-l amintesc!” „Aveți amnezie?” „Oarecum, însă am primit și un mesaj!”

Costin se screea să-și acceseze amintirile, de parcă încordarea mușchilor gâtului

și ai feței ar fi putut deschide niște uși în creier; dar nu își putea aminti absolut nimic. Se simțea dezbrăcat, expus, vulnerabil, parcă orice îl putea spulbera din clipă în clipă.

— Vă dați seama ce înseamnă asta? întrebă domnul Scurtu. Aș fi putut jura că amintirile sunt ale mele, stocate în creier, și mai ales că numai eu am acces la ele - nicidecum altcineva!

— Ne trebuie un GDPR pe amintiri, mormăi un tânăr cu ochelari foarte groși.

— Or, dacă nu le avem depozitate în creier? continuă Scurtu. Dacă am crezut dintotdeauna că le stocăm în capul nostru, dar de fapt amintirile sunt ținute în altă parte, într-o memorie externă?

— Cum adică memorie externă?!

— Un soi de memorie colectivă, în care toți ne aruncăm amintirile, în fiecare clipă, și când avem nevoie le rechemăm de acolo...

— Un fel de conștiință colectivă? întrebă altcineva.

— Păi altfel cum putem explica faptul că o terță parte ne informează că nu mai putem ajunge la amintirile noastre?

— Doamnelor, domnilor...

Vocile încetară brusc, iar în ușa sălii de ședințe apăru un bărbat necunoscut, scund, cu un început de chelie, ochi pătrunzători și

1907

Își dădu seama că se trezise de ceva timp, dar parcă de abia acum conștientiza. Ca după un leșin sau după un

șoc. Era întins pe jos, pe trotuar, lângă un stâlp, cu fața în praf. Ce naiba se întâmpla? De ce ar sta pe jos? Minte i se reboota și cu fiecare clipă își aducea aminte tot mai mult. Se ridică într-un cot, apoi în fund. Era pe o străduță lăturalnică, îngustă, între ușa din spate a unui magazin și un bloc. Oare fusese atacat? Oare fusese victima unei tâlharii?

Nu îl durea capul, nu îl durea nimic. Era acum în picioare. Parcă avea o ceață pe ochi, percepea imaginile cumva înfundat. Se lovise la cap sau avea ceva pe față, pe ochi? Se șterse cu mâneca și, surprins, observă pe aceasta o spumă albă, care începuse să se întărească pe alocuri. Era plin pe față, pe mâneci, pe haine. Își făcu curaj și atinse spuma cu vârful limbii. Da, oricât ar fi de absurd, era frișcă. Iar gustul îi trezi în minte niște asocieri pe care nu și le explica, pentru că o idee își iți capul buimac: „Invazia!”.

Doamne! E invazie. Dar ce fel de invazie? Pe stradă era pustiu. Nu se auzeau zgomote, nu trecea niciun soldat, niciun tanc. Își amintea că fuseseră invadați, dar, oricât s-ar fi chinuit, nu își amintea cine îi invadase. Și partea neplăcută la amintit este că nu e vorba de un mușchi pe care să-l încordezi mai tare; îți închipui că-l încordezi, dar în realitate nu faci decât să te gândești ca prostul. „Poate e o invazie pe care nu o înțelegem”, își spuse el. „De ce să fie totul clar întotdeauna, ca în filme? Dacă odată vom fi invadați fără să știm cum și de unde și o să credem că e altceva? Ah, sigur Jeni și-ar da seama mai...” Doamne, soția! Băiatul!

Aproape înțelegea cum se trezește: întâi revenea organismul, ca un computer animat brusc de curentul electric; apoi căpăta gândire, asemenea sistemului de operare; urmau datele personale, adică deschidea programul; iar acum, amintirile persoanei: intra în cont. Memoria îi revenea așa cum torni un lichid într-un vas mare cu formă alambicată, în care pătrunde tot mai mult, tot mai departe, umplând golurile cu explicații. Copilăria, adolescența, facultatea, căsătoria, copilul, concediul la mare, acum reveniseră, era dimineață, se pregăteau să plece la serviciu, la televizor un bărbat încordat menționa o invazie, răsunaseră bătăi în ușă... Amintirea nu i se încărcă până la capăt, undeva dădea o eroare. Poate totuși avusesese un accident? Se hotărî să lase însă pe mai târziu elucidarea misterului, deocamdată trebuia să-și găsească familia.

— Jeni! Stelian! strigă el. Unde sunteți?! Jeni!!

Înțelese acum și unde se afla, era nu departe de blocul lor. Porni avântat. Avântul dură doi pași. O foame violentă îl făcu să se îndoiaie de la mijloc, aproape căzu în genunchi, îi era foame și greață și durere. De când stătea în mijlocul străzii?! De când leșinase? Faptul că stătuse acolo mai mult timp decât credea se lega inexplicabil dar sinistru de acela că în continuare strada era pustie. Își relua drumul, deși cu o durere puternică în stomac și o foame isterică.

Auzi un scârțâit în spate. Parcă era primul sunet pe care îl auzea după ce se trezise. Să fie o mașină? Probabil îl caută Jeni!

Nu. Nu era mașina lor. Avea roți, dar nu era mașină. Era un cărucior, ca de room service, dar mai mic. Pe cărucior, pe o farfurie imaculată așezată pe un șervet scrobit, era o cantitate neverosimilă de paste. Puteau fi opt-nouă porții acolo. Pastele aburinde, pe care aproape că le putea mirosi, îi dădură parcă un pumn în stomacul și așa chinuit de foame. Își dădu seama că saliva de poftă. Căruciorul aluneca încet, scârțâind, ajutat de strada puțin înclinată. Porni spre mâncare, dar era atât de amețit, de slăbit, în continuare vedea împăienjenit, frișca încă îi murdărea ochii, se șterse iar, apoi își linse dosul palmei de frișcă, de foame era bună și asta.. Dar pastele erau infinit mai bune, le ghicea delicioase, îi ațâtau foamea și îi înflăcărau imaginația, pășea tot mai rapid, dar mereu eluzivul cărucior parcă fugea de el... Se opinti însă puțin și îl ajunse, îl opri zguduindu-l, mănă pastele mai întâi din ochi și din nas, aburul aromat ieșea din ele ca și cum își dădeau sufletul sacrificându-se bucuroase pentru plăcerea lui, recunoscuseră rețeta: erau pastele hoinarului, 320 de grame de spaghetti, 150 de grame de carne tocată de vițel, 50 de grame de cârnăciori, 100 de grame de miez de pâine uscat, 200 de grame de roșii, un ou, pesmet, 150 de grame de parmezan ras, o legătură de pătrunjel, vin roșu sec, 100 de mililitri de lapte, 100 de mililitri de smântână, ulei de măsline extravirgin, sare, piper boabe, bineînțeles în cazul de față totul multiplicat cu opt-nouă, roșiile se opăresc, se curăță și se azvârle în mașina de tocat, carnea tocată de vițel se împreunează pe vecie cu cârnăciorii tocați, parmezanul, pâinea scăldată în prealabil în lapte, oul, pă-

trunjelul zdrobit, un vârf de cuțit de sare și piperul proaspăt râșnit, amestecate ingenios, dau chifteluțe care se înobilează în pesmet, se bronzează în ulei de măsline și se împletesc cu spaghetetele primitive, rezultatul e aici, e imens, apucă în palmă, în degetele asemănătoare acum cu o paletă de paste, cât de mult putea și își îndesă în gură și pe lângă gură, gustul era divin, înghiți aproape fără să mestece primele două mâini, pastele fierbinți și sosul gros îi alunecau pe gât și căutau să stingă focul din pânțele, luă cu mâna de mai multe ori, mângîindu-se pe față, pe ochi, pe haine, până când simți că foamea îl mai slăbește.

Împinse dezgustat căruciorul și porni către blocul lui. După colț făcu la dreapta și văzu, în fine, primii oameni: doi bărbați și o femeie țopăiau, încercând să prindă ceva aflat deasupra lor.

— Bună ziua! Ce se întâmplă? strigă el, dar cei trei nu îl băgau în seamă. Își dădu seama că oricum nu conta, trebuia să își găsească familia! Porni neabătut. De data aceasta, apucă să facă trei pași. Se frânse de la mijloc, foamea îi revenise ca o ușă dărâmată cu piciorul, deși mân-case probabil un kilogram de paste, dar îi era și mai foame decât mai devreme. Instinctiv se întoarse și văzu că toți trei încercau să prindă un coș, atârnat cu o sfoară de undeva de la etaj. Nu vedea ce e în coșuleț, dar simțea că e ceva ce îl făcea să saliveze de poftă, așa că se îndreptă spre ei și încercă să-i dea la o parte.

— Ce e acolo?!

— E un tort de beza cu ciocolată, frișcă, zmeură și fructul pasiunii! gemu femeia. E neatins!

Coșul era puțin prea sus, reușeau să-l atingă cu degetele doar, dar fără să îl apuce. Fiecare atingere îl făcea să se bălângăne și mai amplu, mai imprevizibil, și toți trei se încurcau unii pe alții nereușind să ajungă la fructul pasiunii lor. Uitându-se la ei, își spuse că sunt stupizi. De ce nu se urcă pe un scaun, o masă, un tomberon? Erau în ușa unui mic magazin de cartier, sigur înăuntru putea găsi ceva pe care să se urce, dar duuurrrreereerea foamei îi răscoli mațele, îi veni să vomite, avea un gust acru în gură, acum îi înțelese pe ceilalți, nu mai putea amâna nicio clipă să bage în gură un pumn de tort dulce, nici măcar pentru a găsi ceva pe care să se urce! Se repezi în ei, se săltă agresiv pe umerii bărbaților chiar dacă îi lovi, sări și reuși să prindă sănătos coșul, sub greutatea lui sfoara plesni, urlară toți, coșul, căruia el nu-i dăduse drumul, se înclină fulgerător și tortul, era un tort generos, putea să aibă patru-cinci kilograme, se prăbuși pe cimentul de pe jos, lovindu-l aproape cu o explozie, dar nu mai era timp de convenții idioate de igienă, se năpustiră toți patru în genunchi, își vârău mâinile în frișcă și o duceau în gură, își smulgeau unul altuia din mână bucățile masive de ciocolată și zmeură fragedă, el băgă în gură o spărtură delicioasă de bezea cu frișcă, gata, e a lui! dar nu, femeia nu se lăsă cu una, cu două și încercă să-i smulgă bezeaua din gură cu gura ei, era sărut sau viol?, limba femeii îl biciuia în gură căutând disperată dulceața bezelei, o împinse pe agresoare cât putea de tare și smulse o bucată mare de tort de vreun kilogram:

— E al meu și al familiei mele, ați înțeles?! Nu se atinge nimeni de tortul meu!

Dar foamea care îl ardea pe dinăuntru îl făcu să ia o gură mare din bucata de tort, apoi mai luă una, mândindu-se rău de tot pe față. O rupse la fugă, cu bucata mare de tort împrăștiată în poalele tricoului, și ajunse lângă blocul sau.

— Șerbane!

Era vecinul și prietenul său, Aurelian, ieșit de după o mașină și holbându-se la el stupefiat. Șerban îl înțelegea, așa s-ar fi uitat și el dacă și-ar fi văzut prietenul spoit cu frișcă, ciocolată și zmeură! Dădu să se sprijine de umărul lui Aurelian, să se ridice, deodată însă bărbatul se smuci și în mână sa vâjâi o țeavă de plumb, totuși Șerban nu simți nimic când metalul moale și greu îl lovi în umăr.

— Ce-ți veni? întrebă el calm, mai curând sincer curios.

A doua lovitură veni peste obraz, dar el se simți atins de un fulg. Zâmbi, scuturându-și capul, și încercă să îl oprească pe vecin.

A treia lovitură fu ca o bombă. Parietalul îi trosni, iar așchii din os îi perforară creierul, căzu sub durerea îngrozitoare și totul se făcu negru.

Aurelian îl privea cu ochii holbați, gâfâind. Scăpă țeava din mână. Era prima dată că ucidea un zombi.

din care cifrele curgeau ca și cum cineva ar fi rotit un robinet, iar șuvoiul ar fi improșcat, dinăuntru, ecranul telefonului, revărsând valuri-valuri de date. Zivojinovic era complet depășit și nu înțelegea foarte exact ce vede, dar în linii mari părea să fie un raport statistic, împărțit pe categorii și

subcategorii. Și îi luă ceva până să prieapă, cu o mică zbatere a inimii, că din moment ce era contul lui, toate datele erau despre el însuși.

CHELTUIELI

PARTENERE

DIN CARE PLATONICE

FILME

DIN CARE DESCĂRCATE ILEGAL

CĂMĂȘI PURTATE

DIN CARE DEȚINUTE

DIN CARE PRIMATE CADOU

DIN CARE CU CAROURI

ȚIGĂRI FUMATE

STICLE DE BERE BĂUTE

ÎMPĂRȚIRE PE MĂRCI

ÎMPĂRȚIRE PE TIP RECIPIENT

ÎMPĂRȚIRE PE ALCOOLEMIE REZULTATĂ

Lui Zivojinovic nu-i venea să creadă. Cum era posibilă colectarea acestor date?!

Se uită pe furiș pe geam; în curte nu era nimeni. Deocamdată era în siguranță, însă la primul sunet sau la primul far de mașină trebuia să se exfiltreze pe loc, dacă nu voia să fie prins. Și dacă era prins, totul se ducea de răpă. „Consulatul nu ar putea înghiți așa ceva”, își spuse Zivojinovic, străbătut de un fior de groază cu gândul la repercusiuni.

Nu știa cât timp mai avea la dispoziție, așa că se adânci iar în studiul aplicației de pe telefonul lui Sturgess. Ramificațiile subcategoriilor erau nesfârșite și putea adăuga el însuși unele noi, dacă ar fi vrut. „Mai înțeleg cu cheltuielile făcute în timpul vieții”, își spuse Zivojinovic, „deși nu văd la ce ar mai conta pe ce am dat banii acum 25 de ani. Dar cine naiba ar vrea să știe câte filme a văzut în viață și care gen i-a plăcut mai mult? Nu e nevoie de o aplicație pe tele-

fon ca să știu ce-mi place mai mult!" Și totuși nu era chiar așa, constată el destul de repede. Aplicația îi spunea că urmărise în ultimii 27 de ani 1.483 de filme, dar degeaba susținea că filmele de artă sunt preferatele lui: numai 6,72% din tot ce văzuse erau filme de artă, în timp ce filmele de acțiune mușcau o felie sănătoasă de 46,98%!

Începea să înțeleagă de ce aplicația se chema Myrror. Află lucruri despre el însuși pe care fie nu le conștientiza, fie nu le recunoștea. Uite, locuise până acum în 7 clădiri (de 5 ori la bloc, dintre care de cele mai multe ori la etajul 4, apoi de 2 ori la casă); stătuse cel mai mult în sectorul 2, adică 21 de ani, dintre care 19 în relativ rău famatul cartier Novi Beograd: cu alte cuvinte, degeaba se considera urban, modern, rafinat, deoarece se putea spune că era băiat de cartier...

Și dacă situației locative îi mai putea găsi o logică, ce putea conta câți pași a făcut în toată viața și care e zona în care a mers cel mai mult?! se întrebă el excedat consultând o hartă a Bucureștiului pe care aplicația desenase locurile în care Zivojinovic își așternuse pașii cel mai mult în cei 36 de ani de viață. Nu erau de mirare dungile groase, indicând frecventarea intensă, din dreptul locuințelor sale, însă habar n-avuse ce urmă adâncă lăsase în dreptul câtorva baruri și hipermarketuri. „Bine, într-un fel poate că și asta are sens... Dar chiar și așa sunt aici statistici care nu justifică investiția în asemenea hal de aplicație. O să fie dificil să-i aflu scopul!", își spuse.

Își aminti și ce-i spusese Sturgess când îl întrebase cum e posibilă colectarea datelor nedigitale, mai ales a celor neașteptate sau aparent lipsite de interes, cum ar fi

câți ciorapi albi și câți gri purtase un om toată viața sau câte mașini văzuse vreodată. „E ușor acum”, îi răspunsese firesc Sturgess. „Era un pas logic pe drumul progresului tehnologic, dacă stai să te gândești.” „Adică ce, înregistrați tot ce se întâmplă în lume?” „Nu”, răsese jurnalistul. „Nu se înregistrează, să zicem că mai curând capătă automat masă de semnificație, care, firește, se consemnează singură.” „Nu înțeleg!” „Da, e normal...”

Plus că asta însemna intimitate zero, oftă Zivojinovic. Nu mai puteai face absolut nimic care să nu fie înregistrat undeva. Fiecare gest, acțiune sau intenție se stoca în timp real și se generau permanent statistici naturale. Și faptul că teoretic fiecare avea acces doar la datele lui nu era o consolare nemaipomenită, pentru că existau hackeri. De pildă, cum ar fi să spargi contul unei doamne ca să afli câți parteneri sexuali a avut și ce-i place cel mai mult să facă în pat? Sau lângă pat, sau pe balcon, sau...

Nu rezistă tentației. Accesă categoria PARTENERE SEXUALE și citi, cu o mică strângere de inimă, că avusese de-a lungul vieții 22 de iubite, parteneri sau aventuri. „Doar 22?! Aș fi putut jura că au fost mai multe, ce naiba!” Dintre ele, 8 fuseseră contra cost (preț mediu achitat: 50 lei), iar dintre celelalte 14, 1 fusese soție, 4 aventuri fugare, 9 relații (durata medie: 4 luni); activitatea sexuală îi umpluse 28 de zile și 3 ore din viață până acum, dintre care...

Ieși din statistica aceea; aplicația avea o abundență care îl amețea și făcea ca viața să i se pară lipsită de însemnătate, o simplă adunare de cifre care îneacă orice păruse frumos, dureros sau interesant.

Se uită iar pe geam; nemișcare totală. Reveni la aplicație; exista o categorie intitulată TIMP PETRECUT CU ALTE PERSOANE. Conform acestei monitorizări, Zivojinovic își petrecuse 51% din viață alături de părinții săi (dintre care 29% cu mama, 20% cu tata, 51% cu amândoi), 21% din viață cu soția, iar prietenul său cel mai bun, Dragan, fusese alături de el, în mod neașteptat, doar 12% din timp. Persoana alături de care își petrecuse cel mai mult timp în viață nu era însă nici din familie, nici vreun prieten, nici vreo iubită: era, cu 63%, colegul său de serviciu Troskovic, poreclit Aberantul! „Ce viață tristă am!” realizează Zivojinovic.

Parcurse mai departe, în fugă, secțiunile din aplicație care îi arătau că, toată viața, așteptase la transportul în comun 92 de zile, își pierduse timpul nefăcând absolut nimic un an fără două zile (dintre care 8 luni nefăcând absolut nimic și nici nu avea nimic de făcut, dar 4 luni nefăcând absolut nimic deși avea ceva de făcut!), făcuse 488.497 de gesturi cu mâna (dintre care „pa” de 184.787 de ori, iar degetul mijlociu îl arătase de numai 346 de ori, în 99% dintre ocazii fără repercusiuni fizice) și călătorise de 5.107 ori cu tramvaiul, lungime medie 8 stații, și de 2.487 de ori cu autobuzul, preț de 6 stații în medie...

Se scutură, tehnologia asta o luase razna! Dădu să-și șteargă contul din telefonul lui Sturgess, când îi veni o idee. În fond, de ce nu? Nu era aici ca să-și examineze viața, venise cu o misiune clară din partea consulatului, însă ocazia era unică în viață... „Sau nu”? se gândi el, zâmbind în timp ce tasta. „OCAZII UNICE ÎN VIAȚĂ: 28”!

Rezistă însă tentației de a intra să vadă care fuseseră acestea și explorează ideea care-i

venise adineauri. În lumina discuției de aseară cu Miljurko, căută, cu degetele tremurând, dacă există și categoria Lucruri pierdute. Inima îi bătea tare când bănuials îi fu confirmată. Se năpusti de-a dreptul asupra amănuntelor, aflând că mașinuța Ferrari pierdută în urmă cu 33 de ani fusese sub televizor, că pierduse în timp, din buzunar sau din portofel, 187 de lei și 48 de bani, că îi ieșiseră din minte 96,12% dintre conversațiile pe care le... Conversații?! Își schimbă iarăși direcția de cercetare, degetele tatară cu furie și, într-adevăr, găsi categoria DISCUȚII PURTATE, iar sub aceasta, tresărind, descoperi opțiunea TRANSCRIERE DISCUȚII.

Era prea mult! Aplicația asta avea depozitate toate, absolut toate, până la ultima silabă rostită acum 30 și ceva de ani, cuvintele pe care le spusese vreodată cuiva! Inima îi bătea tare. Uită să mai verifice curtea și caută printre conversații până găsi ceea ce căuta: CU BUNICUL MIRKO, 25 DECEMBRIE 1999 (*ULTIMA). Deschise febril documentul; telefonul îl trată cu clepsidra, semn că era un document lung. Când în fine se deschise,

Paloșul lui Occam

Tensiunea din cabinetul ministrului apărării, unde funcționa celula de criză, alcătuită din cei trei ofițeri de rang înalt, creștea, pe măsură ce fiecare clipă trecea în ur-

mătoarea adăugându-și și greutatea ei, asemenea unei aplicații pentru telefon avide de spațiu care devorează toți megabiții peste care poate da și se umfla încontinuu, în pofida eforturilor constante ale posesorului de a șterge fișiere, ajungând până la urmă să sufocă memoria device-ului.

— Nu cred că mai primim nicio transmisiune, insistă colonelul Gavrilă, cu alte cuvinte dar în sprijinul aceleiași idei abordate și mai devreme. Trebuia să primim mesajul de aproape 12 ore. Cred că putem trage concluzia că sursa ori a trădat, ori a fost anihilată.

Drăghici trase cu coada ochiului la ministrul apărării, care, pe un fotoliu, își desfăcuse primul nasture al cămășii (era prima dată că îl vedea făcând asta la serviciu de când îl cunoștea) și cel mai probabil încerca să-și înfrâneze pornirea de a da ordinul. Iar insistenta colonelului nu ajută deloc. Acesta din urmă interpreta însă tăcerea comandantului drept o oportunitate.

— Și oricum omul domnului Drăghici nu e de încredere, sapa mai departe colonelul. M-am opus de la bun început să fie racolat!

— Glumiți? Comănescu e unul dintre cei mai buni oameni de știință *din lume*, îi replică Drăghici. Credibilitatea lui științifică e deplină, iar loialitatea lui față de România e iarăși incontestabilă. Când am luat legătura cu el, intenționez să-i condiționez întoarcerea în țara de furnizarea de informații, dar nu a mai fost nevoie: s-a oferit chiar el să rămână acolo, în tabăra inamică, până află exact când și unde va avea loc invazia și ne anunță. Mi-a zis că dacă

se întorcea atunci în România, ei atacau oricum, lumea liberă era distrusă, iar el nu-și mai vedea niciodată familia. Și să-l salvăm după ce respingem invazia, dar pe moment e în siguranță, fiind prea prețios pentru ei ca să-l ucidă înainte de atac.

— Dacă așa a zis el, așa trebuie să fie, mormăi ironic Gavrilă, bineînțeles suficient de tare încât să-l audă ministrul. Era o ocazie perfectă pentru el de a lovi în mai tânărul său subordonat. O ocazie pe care o aștepta, fre-mătând, încă de când Drăghici fusese promovat ca adjunct al serviciului, funcție pe care colonelul, militar de meserie, nu concepea să fie ocupată de un civil. Iar studiile de fizică ale lui Drăghici nu făceau decât să-i sporească aversiunea colonelului, militar de modă veche. „Se încrede prea mult în știință și practic deloc în munca de jos, a agentului”, spusese disprețuitor Gavrilă. Tânăr, inteligent, om de știință – Drăghici avea toate atuurile pentru a-i fură funcția!

— Și încă un aspect, continua maiorul. Comănescu a mai spus că Necunoscuții încă nu se hotărâseră asupra datei și locului în care să atace, restrânseseră opțiunile la zece locuri, dintre care urma să aleagă unul singur, iar dată avea să fie în iunie, maximum iulie – adică informații care, după cum știți, s-au dovedit, în linii mari, consistente cu cele furnizate de domnul colonel și cu calculul probabilistic. Deci suntem...

— Domnule ministru, i se adresă, de data aceasta, direct colonelul. Stăm și ne uităm unii la alții de jumătate de zi așteptând un mesaj care nu mai vine și în care chiar

dacă vine nu putem avea încredere. Iar în timpul ăsta cel mai probabil ei sapa, sapa de zor sub picioarele noastre! E 31 mai, mai sunt doar câteva zile până la prima potențială zi de atac! Ca să nu mai zic cât costă să trimiți prin internet un mesaj că asta, de câteva cuvinte, supralicita colonelul. Merită să aruncăm la gunoi 0,1% din PIB pentru câteva cuvinte care nici nu știm dacă ne vor ajuta?!

— Internetul e singura cale posibilă de a comunica fără să fie interceptat, riposta Drăghici, care își stăpânea cu greu el însuși nervii. Ce ați fi vrut, să ne sune de pe o cartelă?

— Mai lasă-ne cu tehnologia asta a ta! sari colonelul. Ești agent, nu laborant! Și zi mersi că domnul ministru Dragomirescu a fost acord să așteptăm mesajul, cu toate riscurile de rigoare!

— Nu avem timp de discuții sterile, vorbi deodată ministrul, simțindu-se vizat direct de aluziile subordonatului său. Își trecu mâna prin părul alb, scurt, și se ridică în picioare.

— Numai noi trei putem, prin decizia dificilă pe care o vom lua acum, să salvăm România, Alianță, de fapt întreaga omenire! Am fost desemnați să oprim invazia Necunoscuților pentru că suntem singurii a căror loialitate este indiscutabilă, singurii care știu toate dedesubturile. Pe umerii noștri a fost lăsată povara unei decizii care cântărește cât vechimea civilizației noastre. *Dacă greșim dată și locul* – accentuă ministrul –, peste câteva zile, maximum o lună, Necunoscuții vor erupe din pământ ca un vulcan și vor pârloli totul în calea lor. Poate vor ucide toată po-

pulația globului, poate ne vor face sclavi, poate statele vor fi conduse de teroriști sau poate nu vor mai exista state – nu știm, dar nici nu aș vrea să aflăm. Trebuie să hotărâm *acum* unde și când să dăm contralovitură! Nu putem conta pe a doua șansă, riscurile sunt prea mari. Să-i mulțumim Domnului că România a creat laserul de la Măgurele, cel mai avansat și puternic din lume, cu care, când invadatorii vor scoate capul ca să ne distrugă, îi vom spulbera noi pe ei!

Ministrul Dragomirescu era renumit pentru patriotismul său, adesea perceput ca fiind exagerat. Omul credea din tot sufletul că România e mai bună decât statele din jur, care încă recuperau handicapul epocii comuniste, dar și decât țările dezvoltate, care, susținea el, își pierduseră sufletul și îl înlocuiseră cu un cont bancar, și mai frumoasă decât imaginile retușate mincinos din pliantele turistice ale țărilor avansate; ba chiar avea etalat pe un perete al biroului paloșul lui Ștefan cel Mare, răscumpărat de la statul turc. Așa că își dorea foarte mult că România să fie țară care salvează Alianța și lumea de invazie. Atât de mult, încât ordonase ca armata să aștepte mesajul de la profesorul răpit de inamici, o decizie extrem de riscantă în condițiile în care Necunoscuții, sprijiniți de teroriști, tocmai își pregăteau atacul iminent împotriva omenirii.

— Atunci, domnule ministru, profita imediat colonelul Gavrilă, un om al oportunităților, vă rog să-mi permiteți să propun totuși instalarea laserului în varianta cea mai probabilă, stabilită pe baza informațiilor pe care le-am

cules personal și a analizei probabilistice, adică 6 iunie, în Alaska. Soluția comporta riscuri, bineînțeles, dar opinia mea, ca ofițer de informații cu 30 de ani de experiență, este că aceste riscuri sunt mai mici decât cel în care ne-ar pune lipsa de acțiune.

— Știi că nu sunteți de acord, domnule ministru interveni maiorul, văzând că acesta încă nu răspunde, dar cred că nu putem lăsa totul pe seama unor bănuieli. Poate ar trebui să acceptăm un aport extern...

— Iar începeți cu americanii?! sari colonelul.

— Domnule ministru, continua Drăghici, vorbesc atât ca ofițer de informații, cât și ca om de știință, calitate în care, îmi cer scuze, evaluez mai precis avantajul tehnologiei. Laserul nostru e imposibil de plimbat de la o zi la altă dintr-o parte a Pământului în alta! Durează cel puțin o săptămână demontarea, transportul și instalarea, chiar și cu ultimele îmbunătățiri. Dați-le voie americanilor să se implice și să devieze laserul cu ajutorul sateliților! Poate funcționează și...

— Americanii! îl întrerupse disprețuitor colonelul Gavrilă. De la ei a început totul! I-au urmărit și i-au bombardat și i-au tot pișat pe talibani și pe Al Qaida și pe toți teroriștii, silindu-i să se afunde tot mai mult sub pământ, atât de mult încât într-o zi au dat de Necunoscuți... E numai vina lor!

— Domnule colonel, răspunse pe un ton dur maiorul, ne aflăm în celulă de criză a ministerului apărării, nu e loc pentru teoria conspirației! Și apoi, americanii sunt aliații noștri!

— Da, în așa-zisa Alianța Lumii Libere, creată pentru că se simt ținta principală a Necunoscuților și vor să ne tragă și pe noi după ei! După ce ne-au dat afară din NATO, acum au nevoie iar de noi?

— Domnilor, interveni ministrul, dacă SUA vor avea ocazia să studieze laserul nostru și apoi îl vor replică, ce rost pe lume și ce greutate în lume ar mai avea România? Nu, fără americani, fără ruși, fără nimeni! decretă comandantul. Noi trei vom lua decizia, iar armata și Măgurele vor executa ordinele. România poate salva lumea – dacă noi nu ne pripim. Mai așteptăm o oră mesajul; dacă nu vine, demaram misiunea în varianta 6 iunie, Alaska.

Cei trei bărbați se apucară să revizuiască, din nou, planul de acțiune. Conform informațiilor pe care le aveau – cele mai importante datorându-se chiar colonelului Gavrilă, care se infiltrase, cu un curaj ieșit din comun, în rândul teroriștilor, culegând subtil date critice, mituind în stânga, descosând un exaltat nebanuitor în dreapta, șantajând oportunist pe cine putuse –, Necunoscuții, civilizația din adâncul pământului fusese trezită de teroriștii care, afirmău unii, se refugiau de bombele penetrante ale SUA, erau în ultima etapă a pregătirilor pentru a invada suprafața planetei.

Din clipa în care se aflase despre misterioasa forță de invazie de sub tălpile oamenilor care urma să izbească cu putere civilizația umană, pământul, solul pe care trăia aceasta, în care își aveau rădăcinile toate clădirile din lume și civilizația umană, lucrul socotit cel mai sigur din lume de când există omenirea, brusc nu mai era sigur, îi

trăda și devenea, din lucrul cel mai stabil din lume, o amenințare formidabilă; din această cauză, tulburările sociale atinseseră niveluri extrem de primejdioase, așa că trebuia luate măsuri rapide și eficiente. Problema era însă că nimeni nu știa la ce nivel de tehnologie se aflau Necunoscuții, ce arme aveau, în ce va consta invazia, când va avea loc exact și pe unde. Și, mai ales, cine erau și de unde veneau. Să fi fost o civilizație umană dispărută în adâncuri? Atlanții? Civilizația din Hollow Earth? Extraterestri? Ființe din alte dimensiuni? Din lumi paralele? Nu existau niciun fel de informații cu privire la natura lor, în primul rând pentru că nici înșiși teroriștii nu știau pe cine descoperiseră sub pământ. În tot cazul, își găsiseră un aliat neașteptat și intenționau să îl ajute în speranța, unele surse spuneau extrem de probabilă, că împreună vor putea răsturna societatea occidentală. Existau și voci care susțineau că, pasămite, Necunoscuții nici măcar nu existau, erau doar o sperietoare fluturată de teroriștii aflați la ananghie. Și totuși, avuseseră loc mai multe incidente inexplicabile – avioane dispăreau brusc și inexplicabil de pe cer, centrale electrice mari pierdeau până la 20% din energie fără să se poată afla unde, o flotilă de vase de luptă chinezești fusese spulberată dintr-o singură lovitură, în largul Oceanului Indian. După acest din urmă incident, omenirea fusese la un pas de un nou război mondial, China acuzând SUA și Rusia de agresiune, însă în ultima clipă se trăsese concluzia că lovitura depășea cu mult tehnologia umană. Atunci, profitând și de dezbinarea de la nivel global (din NATO mai făceau parte

doar câteva state, toate din vest, UE era în continuă fărâmițare, statele subdezvoltate ieșiseră din ONU și își alcătuiseră o organizație proprie, bănuită însă de legături cu și mai ales finanțare din partea rețelelor teroriste), liderii celor mai puternice state luaseră inițiativa de a înființa Alianța Lumii Libere, singura cale de a respinge iminenta invazie a Necunoscuților.

Puținele informații despre invazie cunoscute sugerau că Necunoscuții, probabil ajutați sau ghidați de teroriști, vor ieși la suprafață în număr foarte mare, printr-un singur punct, vor ocupa cerul și de acolo vor pogorî distrugerea asupra civilizației de la suprafață. Vor ieși ei însă la bordul unor avioane? Puțin probabil, venind din străfundurile pământului. Vor fi ei lansați în aer cu milioanele sau, de ce nu, cu miliardele și apoi parașutați la sol? Sunt ei ființe înaripate sau au costume individuale de zbor? Nu există absolut niciun indiciu. Și atunci, cum să contracarezi o asemenea lovitură? Cu tunuri, cu tancuri, cu rachete, cu avioane? Bineînțeles, se propusese și o lovitură nucleară, care să cauterizeze din prima clipă rana din glie și puroiul care stătea să erupă. Numai că Alianța Lumii Libere nu știa nici data exactă a atacului, nici care va fi locul în care să detoneze pustiirea; cele mai probabile zece locuri includeau zone izolate, chiar nepopulate, cum ar fi vulcanul Pavlof din Alaska sau cel de pe insula Amsterdam din Oceanul Indian, dar pe de altă parte lista viza și munții vulcanici Chaîne des Puys din inima Franței sau munții Eifel de lângă Bonn – o explozie atomică în zonele acelea suprapopulate ieșea din discuție din start.

Și așa, din aproape în aproape, Alianța ajunsese la concluzia că riposta cea mai potrivită în condițiile în care nu se cunoșteau exact natura, metoda și magnitudinea invaziei era o contralovitură chirurgicală preemptivă cu ajutorul celui mai puternic și avansat laser din lume, cel de la Măgurele. Planul prevedea înfigerea unui stâlp de foc pustiitor prin orificiul pe unde se bănuia că urma să se producă erupția invadatorilor, cu scopul de a spulbera până în străfunduri forța de invazie. Numai că pentru că lovitura să aibă efectul maxim, era nevoie să se producă după începerea ascensiunii către suprafață, dar înainte ca forțele agresoare să iasă de sub pământ – în condițiile în care nu se cunoșteau nici momentul, nici locul iminentului atac. Singura speranță fiind o aproximare cât mai aproape de realitate...

— Dacă am fi avut și noi niște informații exacte! mormăi colonelul, privind acuzator către maiorul Drăghici.

— E adevărat, îi făcu semn ministrul să se liniștească, informațiile pe care le avem nu sunt specifice, e doar o listă cu cele mai probabile 10 locuri. Dar când va veni mesajul, cu o dată precisă, putem restrânge căutarea și astfel maximiza șansele de a anihila dușmanul.

— Asta cu condiția să riscăm totul pe informațiile de la o sursă nu chiar de încredere, nu se lasa colonelul.

Mayorul dădu să riposteze, când deodată în scurtă liniște fragilă din încăpere zbârnai semnalul deranjant al infernetului. Sincronizați perfect de parcă repetaseră mișcarea, se repeziră toți trei la monitor. Șase ochi devorară avizi laconicul text...

Câteva clipe, se așternu o pauză stupefiată.

— Ce e asta?!

Vreme de câteva secunde, nu avu nimeni nicio replică. Ministrul și colonelul se întoarseră către tânărul maior.

— *Ce mama dracului este porcăria asta?!* explodă ministrul, izbind cu pumnul în birou și făcând să salte tastatură. Ce e mizeria asta?! se ambală el și mai tare. Asta e mesajul?!

Cei trei oameni citiră a zecea oară într-un minut scurtul text transmis din tabăra inamică de profesorul Comănescu, încercând să înțeleagă ce citeau.

— Știam eu că pierdem timpul degeaba! găsi repede ocazia colonelul, deși el însuși speriat de izbucnirea superiorului său. Am așteptat 12 ore, timp îngrozitor de prețios, mesajul ăsta și uite că nu are niciun sens!

— Nu se poate să nu aibă sens, se opuse Drăghici. Omul ăla nu și-ar fi riscat viața și familia ca să ne trimită ceva fără sens.

— Unde vezi tu că are noimă? mârâi colonelul. Ți-ai dat seama că ai eșuat și acum doar îți aperi poziția!

Maiorul nu putea să nu recunoască, deși numai și numai în sinea sa, nicidecum cu voce tare, că, ce-i drept, nu avea nici cea mai vagă idee ce însemna mesajul! Era sau părea să fie o prostie. Și nu pricepea de ce profesorul își riscase viața pentru a transmite așa ceva. Celula de criză așteptase un răspuns precis, cu data și locul exacte, pentru a putea instala laserul care să respingă atacul împotriva omenirii; și, când colo, omul de știință le transmisesese aceste cuvinte:

„Pe șapse iulnie în Austrialia”

Până acum, ministrul apărării fusese factorul de echilibru, reușise să-și păstreze cel mai bine calmul, chiar și când subordonații săi izbucneau în polemici. Dar acum ceda.

— Cum adică pe șapse iulnie în Austrialia?! Tâmpenia asta am așteptat-o pierzând atât timp prețios?! Mesajul ăsta, care trebuia să ne salveze, mai rău ne înfunda! Când o să aibă loc invazia? Pe 6 iunie în Austria sau în Austrialia? Sau pe 7 iulie în Austria sau în Australia? Cu ce ne ajută mai multe variante care se bat cap în cap?!

— O să descifrăm chiar acum mesajul, spuse maiorul cu o încredere pe care era greu de crezut că o și avea. Din ce văd aici, mesajul are opt variante diferite: 6 iunie în Austria, 7 iunie în Austria, 6 iulie în Austria, 7 iulie în Austria, 6 iunie în Australia, 7 iunie în Australia, 6 iulie în Australia, 7 iulie în Australia. Că invazia nu poate avea loc de opt ori e limpede. Se va întâmpla o singură dată, într-un singur loc, iar noi...

— Astea sunt doar vorbe! îl întrerupse Gavrilă. Tot ce contează e mesajul, iar mesajul e lipsit de noimă. E ca și cum ai vrea să vezi cât e ceasul și acolo ar scrie: „3:47 sau 22:09”. E evident că e o aberație! Nu poate fi și 3:47, și 22:09 în același timp. Eu cred că geniul tău încearcă să ne zăpăcească. Am impresia că a fost prins sau racolat de teroriști! Și noi acum picam în capcana lor.

— Iar eu am impresia că aveți un motiv pentru care nu vreți ca data probabilă calculată după informațiile dvs., 6 iunie, să fie contestată. Dacă tocmai 6 iunie e capcana?!

— Încetați! mârâi ministrul apărării. În timp ce noi ne certăm, dușmanul lucrează!

Maiorul citi din nou mesajul, îl întoarse pe toate părțile, îl absorbi, se făcu una cu el – nimic, nu ținea nimic. Atacul nu se putea produce de opt ori, urma să se întâmple doar o dată. Mesajul era dincolo de imprecis, era o imagine care refuză să se concretizeze, care tremura între mai multe stări nereușind să se stabilizeze într-un singură. De ce le dăduse opt variante contradictorii profesorul Comănescu și nu una singură? Le spunea ceva, dar maiorul nu putea înțelege ce.

— În loc să restrângă opțiunile la una singură exactă, mesajul ăsta ne dă opt! mormăia ministrul. Nu ne ajută cu nimic că scădem de la zece la opt...

— Domnule general, vorbi hotărât Gavrilă, vă rog să-mi permiteți, pierdem timpul căutând logică în mesajul unui om nebun. Profesorul Comănescu nu e de încredere. Vă amintiți când a declarat într-un interviu că de fapt s-a infiltrat singur în tabăra teroriștilor, prin intermediul unei tehnologii cuantice de teleportare?! Serios, asta e sursă credibilă?! Chiar credeți că profesorul face trucuri cuantice?

— Trebuie să recunoașteți, domnule colonel, că numai așa s-ar putea explica informațiile pe care le-a obținut atunci, îi aruncă ministrul.

— Tehnologii cuantice de teleportare?! Așa ceva nici nu există! Să ne zică domnul maior dacă există, că e fizician. Ce, o fi vreun secret la care nu am acces? aproape râse, însă rău, cu ferocitate, colonelul.

— Aprob 30 de secunde să elucidăm aspectul cu cuantele, încuviință ministrul. E adevărat sau nu că există teleportare cuantică?

— Nu există așa ceva, afirmă hotărât maiorul.

Oftă, apoi bău un pahar cu apă întreg, într-un gest care părea să dureze la nesfârșit, ca și cum invadatorii săpau mai lent când maiorul bea apă. „E incredibil”, gândi acesta, „dar ați înnebuni dacă ați bănui că nici măcar eu nu știu exact!”

— Nu avem încotro, oftă ministrul, mesajul profesorului e inutilizabil. O să mergem pe varianta 6 iunie, în Alaska. Domnule colonel, dați telefon. Domnule maior, vă duceți la...

Ministrul se opri, pentru că ofițerul rămăsese cu paharul gol în mână și privea transpus un punct de pe podea.

— Domnule maior...

Colonelul își duse din reflex mâna la tocul pistolului – uitase că accesul cu arme de foc în biroul celulei de criză era interzis.

— Domnule maior!

Vocea gravă a ministrului îl trezi parcă pe ofițer.

— „Tehnologii cuantice de teleportare”, cită Drăghici. Asta este!

— Deci există?!

— Bineînțeles că nu există! E vorba însă de mesaj – cred că îl putem descifra dacă-l privim ca pe un mesaj cuantic.

— Pardon? ricană colonelul. Ce urmează, Noua Medicină Germană?

— Vă rog să-mi permiteți să vă explic rapid, foarte simplist. În fizica cuantică, cea care descrie lumea particulelor, există conceptul de superpoziție. Un exemplu excelent e pisica lui Schrödinger. Conform acestui exemplu (care nu e posibil fizic, e doar o analogie, fizica cuantică se referă exclusiv la particule și nu se aplică la scară macro), cât timp nu deschidem cutia, pisica este și vie, și moartă, este în ambele stări *deodată*; aceasta este superpoziția. Însă când deschidem cutia, pisica va fi ori vie, ori moartă. Dar!, și aici e partea cea mai stranie, chiar dacă pisica e vie, într-o lume paralelă pisica e moartă, pentru că *ambele variante se produc*, noi doar fiind în lumea unde pisica e vie. Or mesajul primit de noi acum, aparent ilogic, are exact aspectul unei superpoziții. Profesorul ne transmite că atacul se va produce în toate aceste locuri și la toate aceste date – în diferite lumi paralele; poate că noi trebuie doar să aflăm în care dintre aceste variante suntem.

— Domnule ministru, sări colonelul, pierdem timpul cu prostii! Nu e o enigmă științifică, e o problemă de spionaj!

— E posibil să aveți dreptate, domnule colonel, încuviință superiorul. Dar dvs. executați ce v-am ordonat adineauri. În acest timp, ridică el puțin glasul, deoarece colonelul dădea să intervină, domnul maior mai are un sfert de oră să vadă dacă poate afla ceva pe partea de fizică cuantică. Ne aflăm într-o situație extrem de gravă, trebuie să încercăm absolut orice! Domnule maior, aveți cuvântul.

— Răspunsul nostru se află sigur în acest mesaj. Una dintre ele cele opt variante posibile e sigur corectă, dar nu știm care e aceea. O primă ipoteză, care măcar ar explica mesajul, ar fi că profesorul stăpânește cumva un fel de tehnologie cuantică. Să presupunem că ar avea o mașinărie care îl duce în lumi paralele ca să afle în care dintre opt locuri va avea loc invazia. Adică în loc să afle de la teroriști care e varianta aleasă, a verificat lumile din jur să vadă celelalte șapte variante, iar variantă care nu se produce acolo rezultă că este a noastră. Și poate tehnologia asta, fiind și la început, a produs o eroare, iar mesajul, fiind trimis prin internet – care e absolut sigur, dar adevărul este că încă nu știm exact cum se produce transferul de informații –, a ajuns la noi tot sub formă de superpoziție. Sau poate ne sugerează nouă să descoperim în care dintre variante suntem! Da! pocni Drăghici din degete.

Maiorul se plimba încolo și înapoi prin încăpere, în vreme ce colonelul dădea ordine prin telefon, atent însă și la discuție.

— Domnule ministru, e ca și cum am juca ruleta rusească, dar în loc să apăsăm trăgaciul ca să vedem dacă vine la rând o cameră cu glonț sau una goală, am încerca să aflăm dacă vom muri sau nu jucând și de aici să mergem înapoi și să vedem în care dintre cele șase lăcașuri era glonțul.

— Bine, dar lumile astea paralele chiar există fizic, la propriu? Sunt lângă noi sau prin noi sau într-o dimensiune pe care nu o percepem?

— Este interpretarea unor calcule matematice, dar nu avem nicio dovadă materială, admise maiorul.

— Atunci măcar se poate calcula matematic care sunt universurile paralele și în care suntem noi?!

Drăghici oftă și se așează pe scaun.

— Poate că da... Dar în niciun caz în timp util.

— Am înțeles, dădu din cap ministrul Dragomirescu, se ridică de pe scaun, cu o mișcare energică deprinse din suportul de pe perete paloșul greu, de un metru și ceva lungime, i-l înmână lui Gavrilă și rosti o frază care îl stufefie pe maior:

— Domnule colonel, vă ordon să-l arestați pe maiorul Drăghici pentru trădare!

Colonelul era mai uimit decât maiorul, nici nu sperase vreodată la un rezultat atât de bun! Își depăși rapid stupefacția și, apucând fierul greu, se răsti la cel vizat:

— Drepti! În genunchi! Mâinile la ceafă! Ești arestat!

— Domnule ministru, dar...

— Drăghici, mârâi ministrul, domnul colonel măcar ne-a oferit o dată prezumtivă, dar dumneata nu ne-ai dat nimic, ba mai rău, ne-ai făcut să pierdem o jumătate de zi! Vei fi interogat și te asigur că o să mărturisești de ce ai trădat, cum și când și în ce fel! Domnule colonel, aveți mână liberă ca să-mi obțineți răspunsuri într-un sfert de oră!

Mayorul, în timp ce colonelul îi lega vârtos mâinile și picioarele, își dădea seama că nu avea sens să insiste. Din cauza lui, ministrul întârziase 12 ore atacul și împărțea cu el responsabilitatea covârșitoare, așa că încerca să se răzbune și să arunce toată vinovăția asupra sa. Singura soluție, își spuse Drăghici, era să descifreze mesajul la timp.

Doar că... mai greu de descifrat mesaje criptice când ești legat fedeleș, cu sfoara strivindu-ți pielea și carnea, întins și legat de un birou! Începea să fie cuprins de groază. Dragomirescu voia răspunsuri într-un sfert de oră; oare ce avea de gând să-i facă Gavrilă? Chiar avea să-l rănească, sau mai rău, cu paloșul lui Ștefan cel Mare?!

Parcă încercând să-i răspundă la întrebări, Gavrilă plimba paloșul uriaș peste trupul maiorului, iar vârful extrem de ascuțit al armei care nu mai despicasse carne omenească de o jumătate de mileniu boți cămașa, reteză centura, intră rece sub pantaloni.

— Vezi tu, începu pedant colonelul, oamenii când trădează nu trădează cu un gest, cu o idee. Ei trădează cu toată ființa lor, cu tot corpul, cu tot sufletul. Trădarea li se infiltrează în tot trupul, până la ultima celulă.

După ultimul cuvânt, colonelul ridică fulgerător sabia care era aproape cât el și, parcă în aceeași mișcare, o coborî vâjâind înfigând tăișul în piciorul lui Drăghici, ceva trosni, sângele țâșni în toate direcțiile împreună cu așchii de os, maiorul parcă leșină și se trezi de mai multe ori într-o clipă, simțea ca un baros i-a frânt piciorul, durerea urcase de la picior până în creier și își dădu seama că urlă cu o forță pe care nu ar fi bănuțit-o.

— O să zici: ce avem cu piciorul tău?! continuă colonelul. Ei bine, și piciorul tău e vinovat pentru trădare! Trădarea e în tine, în fiecare bucățică, în fiecare strop de sânge, și acum încearcă să se ferească de lamă. Dar nu îți face griji! O să tai până o gălesc. Din experiență, trădarea se va refugia în ultimele picături de sânge și în ultimele

părți care vor mai rămâne din tine, ceea ce înseamnă că mai avem de mutilat, nu glumă! Dar, reiterez, că poate faptul că ți-am tăiat osul ți-a distras puțin atenția, nu îți face griji, tăi din tine tot ce pot până când o să descopăr și mădularul unde se ascunde trădarea! Pentru că ce e trădarea? Trădarea e adevăr! Iar eu am primit un ordin de a scoate adevărul de la tine. Și în acest sens, o să tai din tine, bucată cu bucată, până rămâne doar adevărul!

Paloșul se înalță îngrozitor în aer, colonelul se ridicase pe călcâie pentru a pogorî oțelul într-o lovitură care sigur avea să-i reteze complet piciorul...

— Opriți-vă, *spun totul!!* urlă maiorul, iar paloșul greu își opri brusc zborul. Domnul colonel are dreptate! vorbi greu Drăghici, printre dinții încleștați de durere; tremura tot, în timp ce sângele care mustea din tăietura urâtă de la picior i se scurgea din abundență pe pantaloni, pe birou și pe jos.

— Ai un minut până îți amputăm piciorul, îi spuse cu cruzime ministrul și abia atunci colonelul coborî paloșul, sau mai curând, la cât de greu atârna, îl lăsă să cadă, săpând puțin în parchet cu tăișul. Vorbește!

Durerea era încă groaznică și îi sabota gândurile și vorbirea, însă maiorul reuși să îngaime:

— Știu ce înseamnă mesajul de la sursa mea! Mi-am dat seama acum! Am făcut o greșală de neiertat!

— Trădarea e întotdeauna de neiertat, îl asigură ministrul.

— *Dar nu e vorba de trădare!* Nu am trădat! Domnul colonel are dreptate în sensul că nu e o enigmă științifică,

ci o problemă de spionaj! Am înțeles ce se întâmplă când mi-a zis că o să taie din mine, bucată cu bucată, până rămâne doar adevărul!

— Un plan inspirat, încuviință ministrul.

— Asta mi-a amintit de principiul briciului lui Occam: cea mai simplă explicație e de obicei cea corectă. Or, asta trebuia aplicat și la mesaj! Am crezut, influențat și de colonel, că e ceva legat de mecanica cuantică, ceva ce trebuie explicat științific – numai că acest lucru îngreuna rezolvarea problemei noastre până la o face imposibilă. Și atunci, explicația cea mai simplă era că mesajul nu trebuia abordat științific, ci doar ca un simplu mesaj cifrat, aspectul cuantic având alt rol, probabil de indiciu.

În timp ce maiorul vorbea, grăbit și strâmbându-se de durere, ministrul îi puse un bandaj peste rană și începu să-l dezlege, fără grabă. Colonelul îl privea intrigat, dar nu comentă nimic.

— Și atunci am înțeles, continuă Drăghici: în superpoziția cuantică, particula e în mai multe poziții simultan și numai când o observi se stabilizează într-o singură poziție, așa cum e normal – dar nu ai absolut nicio siguranță care anume va fi aceea, poate fi oricare dintre ele! Pe logica asta, brusc mesajul căpăta sens: *ne spunea că data și locul corecte sunt acolo, între cele opt variante, dar că nu le putem afla, pentru că orice dată și loc am fi ales pentru contralovitură, ar fi fost greșite!* În același timp, m-am gândit că, în loc de răspunsul în clar, primiserăm o altă problemă *pentru că expeditorul avea un motiv să facă asta.* Or cum era posibil să greșim indiferent ce alegeam și ce motiv putea

avea profesorul să nu răspundă în clar? Singura explicație logică și care răspundea la ambele întrebări era că aveam un trădător între noi!

— Da, tu! îl împunse colonelul și mai tare cu paloșul.

— Greșit! spuse cu vitejie maiorul. Mesajul utiliza o analogie din mecanica cuantică, iar eu, ca fizician, eram singurul care putea înțelege referința, ceea ce însemna *că îmi era adresat numai mie*. Și ne spunea că între noi trei se afla un trădător. Or, automat, din moment ce mesajul era pentru mine, nu eu eram trădătorul. Iar dumneavoastră, domnule ministru, limpede nu erați.

Maiorul făcu o pauză dramatică și atunci ministrul, cu un alt gest surprinzător, îi smulse paloșul din mâini colonelului, i-l dădu lui Drăghici, care acum era dezlegat complet, și-i spuse autoritar:

— Domnule maior, vă ordon să-l arestați pe colonelul Gavrilă pentru trădare!

Colonelul era prea uimit ca să mai poată reacționa, iar Drăghici profită și, cu ambele mâini, îi lipi de gât vârful armei care aparținuse domnitorului. Își dădea seama că gestul său era ridicol, dar groaza la gândul dușmanilor care aveau să erupă din pământ și să le ucidă familiile era mult mai mare.

— Aveam informații că unul dintre voi doi este compromis, dar nicio dovadă, vorbi ministrul cu satisfacție. Deși mi se părea imposibil ca vreunul dintre voi să fi trădat, dacă ar fi trebuit neapărat, aș fi pariat mai curând pe colonel. Pentru că are un punct slab: ambiția. Setea de putere. Obsesia de a înainta în funcție. Iar un dușman inte-

ligent și subtil putea profita de asta! Drăghici, deocamdată nu trebuie să mai cunoască situația absolut nimeni în afară de noi, inamicii trebuie să creadă că spionul lor nu a fost descoperit. Dragul meu maior, sacrificiul tău a salvat omenirea! Vei beneficia de cele mai bune îngrijiri medicale, acum însă nu e timp de alte discuții. Vreau să-i transmiți profesorului Comănescu că am rezolvat problema de securitate și să ne trimită mesajul cu data și locul corecte. Hai, încă mai putem salva lumea!

parcurea paginile așa cum s-ar fi avântat înot într-un râu la început molcom, dar ale cărui unde căpătau viteză pe nesimțite, iar el își dădea seama că nici nu mai putea, nici nu prea mai voia să se oprească, în pofida faptului că se putea sfârși prost. Academicianul îl prevenise să nu citească toată cartea, să nu se lase influențat de ideile insidioase dintre rânduri, el îi promisese că așa va face, și cu toate acestea citea mai departe, deși fiecare pagină era ca un val care îl împrășca în plină față, umplându-i gura cu apă și făcându-l să tușească, însă nici chiar așa nu se putea opri, cucerit de fascinația irezistibilă a textului scris de controversatul profesor de gramatică.

Deoarece Anghel nu putea să nu recunoască faptul că acesta avea, dacă nu dreptate, măcar argumente care trebuia luate în seamă. De exemplu, profesorul afirma, nu cu mult timp înainte să dispară, că limbajele simple nu conțin referiri decât la timpul prezent: de la semnele de circulație la semnalele cu

care se dresează câinii și de la semnele de mână ale trupelor speciale la primele fraze ale copiilor, totul se petrece în prezent, pe loc, nu există nostalgii și nu se fac planuri de viitor. Se pot exprima dorințe, bineînțele, însă nu și construcții logice complexe care se referă la acțiuni și situații trecute de mult sau care urmează să aibă loc, precum și reacția la acestea.

Pentru ca ideea de efecte ale unor acțiuni trecute asupra situației actuale sau conceptul de concesiune făcută azi pentru un rezultat mai bun mâine să pătrundă în limbă, este nevoie de un nivel intelectual mai ridicat, care să permită raționamente complexe. Or dacă acestea deja necesită un anumit grad de sofisticare intelectuală și o experiență de viață, în schimb viitorul anterior reprezintă un alt nivel, către care trebuie întreprins un salt dificil, concluzia enigmaticului om de știință fiind că acest timp neobișnuit al limbii române (și de altfel al limbilor din întreaga lume care, într-un fel sau altul, îl au) se datorează unor experiențe de cronod-fazare fizică - sau, altfel spus, viitorul anterior a apărut deoarece omul a mers în timp.

„Omul primitiv nu ar fi putut conceptualiza o acțiune care urmează să se petreacă după momentul vorbirii, dar înaintea altei acțiuni viitoare, și cu atât mai mult nu ar fi putut s-o înglobeze în vorbire, prin apariția unui nou timp”, scria profesorul. „Nu știm când a mers el în timp, nu știm cum și nu avem nici cea mai vagă idee de ce a făcut-o. Cel mai probabil, deplasarea temporală nu se efectua intenționat; poate era rezultatul accesului la arii naturale care permiteau trecerea în alt timp sau poate călători

temporali din viitor l-au atras sau răpit. Aici nu putem emite decât speculații, care de altfel se îndepărtează de linia filologică a prezenței lucrării. Cert este însă că omul primitiv a călătorit în trecut și viitor și a revenit în prezent, cu paradoxurile temporale aferente, ceea ce l-a ajutat să înțeleagă ideea de concordanță a timpurilor."

"Omul ăsta chiar a dat peste ceva aici", își spuse Anghel, așezându-se mai bine în hamac. „Nu-mi pasă, o să citesc mai departe!"

Astfel află că un alt argument al profesorului consta în utilizarea unor forme verbale aparent nepotrivite: de pildă, „Vin și eu mâine" este o propoziție în care forma verbală de prezent are, paradoxal, valoare de viitor. „Dar", obiecta profesorul, „cum au ajuns oamenii să încurce timpurile dacă nu au trăit descumpănitoarea experiență? E greu de crezut că un om de acum 100.000 de ani, de pe vremea când populația nici măcar nu se coagula în orașe, i se adresa semenului său, în gura peșterii, așa: <<Mă voi întoarce după ce voi fi răpus mistrețul>>. Cel mai probabil, el ar fi zis: <<Mă duc să căsălesc colți-lungi și mă întorc>>. Dar dacă omul acela ar fi avut deja experiența deplasării între momente prezente, întoarcerii cursului timpului, saltului peste etape, el ar fi putut aranja în mintea sa piesele puzzle-ului astfel încât viitorul să fie exprimat printr-un prezent verbal, ca și cum și-ar aminti cum se simțea când fusese în viitor (pe care, trăindu-l, îl simțea tot ca pe un prezent, nu ca pe un viitor, deoarece prezentul este extrem de contagios și, asemenea principiului incertitudinii din mecanica cuantică, odată ce l-ai atins, viitorul se prefăce instantaneu în prezent) și ar aduce mâinele în azi, o

O surpriză pentru Liliana

— Domnișoara Grațiela?

— Eu sunt, confirmă tânăra așezându-se pe bancheta din spate și închizând portiera mașinii, care porni de-a lungul bulevardului plin de oameni veseli, frumoși și plini de viață – sau cel puțin așa îi vedea Grațiela, care se simțea emoționată, fericită și spera că toată lumea era pe aceeași lungime de undă cu ea. Din când în când cerul era fulgerat de umbra monoraiului trackless (wireless, cum îl porecliseră românii destul de previzibil), dar până și acest lucru era plăcut, iar tinerei îi evoca bătaia ritmică a inimii orașului.

Mersese puțin pe jos, era mult prea frumos afară și se potrivea cu starea din sufletul ei, iar adidașii noi și co-mozi o ajutaseră să pășească așa cum îi era și numele. Destinația ei era totuși destul de departe ca să meargă pe jos tot drumul, de aceea, după scurtă plimbare, chemase un Uber. Era o vechitură, prima mașină cu motor pe ardere internă pe care o vedea de câțiva ani încoace, dar, hei, azi nu o putea supăra nimic! Simți cum geanta, așezată pe genunchi, îi vibrează; scoase telefonul și răspunse:

— Da, Lili! Sunt în mașină.

— Te plimbi, te plimbi?

— Ce altă treabă am?!

— Ai dreptate! Grațiela, de-abia aștept să ne vedem diseară, la petrecere.

— Merităm și noi, că nu ne-am mai văzut de atâția ani. Și diseară o să am și o mică surpriză pentru tine, chicoti Grațiela.

— Haha, am bănuir, dar m-am interesat la liceu, la doamna profesoară care organizează revederea, și Emanuel nu vine.

— Nu de asta era vorba, dar măcar înseamnă că avem șanse să fie o seară plăcută!

— Îmi pare rău pentru toată povestea... În liceu părea un băiat grozav.

— Așa credeam și eu, Lili. Se mai înșală omul!

Interlocutoarea ei făcu o mică pauză, ca și cum încerca să formuleze o întrebare.

— Bănuiesc că nu te-a mai sunat, spuse ea până la urmă.

— Nu și nici nu-mi doresc.

— Nu l-ai mai văzut de când, de juma' de an?

— Din octombrie, când am divorțat. Ultima dată am auzit că era plecat în State. Cu cât mai departe, cu atât mai plăcut!

— Of, Grați, ești o fată curajoasă! Dar nu ți-e, măcar puțin, dor de el? Măcar acum?

— Nu, termină... Nu mă mai interesează. Nu am de gând să-mi stric și restul vieții pentru timpul deja pierdut cu el.

— Domnișoară, am ajuns la Stația Specială de Teleportare, interveni șoferul.

— Teleportare?! sări Liliana. Pleci undeva?

— Ah, nu, întâmplător am treabă aici în zonă, își mușcă buzele tânăra.

— Doamne, Grațiela, sper că nu te duci la el?! Nu cumva vrei dai o fugă până-n State înainte de party?

— Ei, da! Ți-am zis că nu mă mai interesează. Trebuie să cobor, vorbim mai târziu! Ne vedem diseară la petrecere, da? Nu o să stau până dimineață, dar sigur ajung acolo.

— Biiineee!... Vezi poate mă suni din Miami!

Grațiela râse din toată inima, închise și coborî. Ținea din suflet la Lili, rămăsese aceeași fată cu suflet mare și care avea grijă de ea în liceu. Grațielei nu-i plăcea să-i ascundă lucruri, chiar dacă nu se mai văzuseră de mult timp și Lili nu era la curent chiar cu toate aspectele situației (colega ei muncise în Anglia aproape un deceniu), dar nici nu avea timp acum de explicații. Intră în clădire încercând să-și gonească din minte orice îngrijorare și să-și amintească asigurările date de atâția și atâția prieteni că teleportarea e cel mai sigur sistem de deplasare a unei persoane dintr-un loc în oricare altul, indiferent de distanță.

Peste câteva minute, un tânăr plesnind de bunăstare, în costum impecabil și cu freză perfectă, o pofta într-o sală de o curățenie exemplară.

— Să înțeleg că e prima dată că apelați la teleportare, i se adresă el în timp ce o invită să se așeze în fata scannerului.

— Da. Nu am avut curaj inițial, însă m-am gândit că totuși e cea mai rapidă cale.

— Aveți dreptate, îi zâmbi el în timp ce trei raze de lumină baleiau trupul tinerei pe tot atâtea coordonate. Nu sunteți prima persoană care spune că nu avea foarte mare încredere când a auzit de teleportare și să știți că după prima experiență toate au declarat că nu ar mai putea s-o facă în modul vechi, greoi și periculos. Așa, acum vă rog să vă întindeți cât mai comod pe patul acela. Nu e nevoie să vă dezbrăcați sau descălțați, rămâneți așa cum sunteți.

— Dar teleportarea aceasta nu e periculoasă?

— Nu e, pentru că nu poate fi. Practic aparatul creează trei copii, trei simulări ale trupului: una digitală, a doua cuantică și a treia alcătuită dintr-o hartă moleculară pe bază de micro-GPS. Apoi atomii trupului sunt dematerializați, ceea ce nu înseamnă distruși, ci numai delocalizați cuantic, și orientați la destinație după harta digitală și cuantică; ei nu mai sunt aici, dar de existat există, însă în altă dimensiune. Nu e nimic fantastic sau SF, e doar o tehnologie extrem de avansată.

— Și de scumpă, oftă Grațiela, dar vorbise pe un ton amuzat.

— Într-adevăr, prețurile sunt mai ridicate, însă avantajele față de sistemul vechi sunt imposibil de egalat. Bun, sistemul este gata. Putem efectua teleportarea în orice clipă. Dvs. sunteți pregătită?

— Sincer, nu, mai mult șopti Grațiela.

— Este firesc, o atinse pe umăr tânărul. Progresul pare înspăimântător inițial și durează oarece până ajunge să ne fie prieten bun, chiar nelipsit. Credeți-mă însă, sunteți în siguranță.

— Atunci, vă rog să începeți!

Angajatul de la teleportare se plasă în spatele consolei, la doi pași de clientă, și dădu comenzile. Grațiela închise ochii; își dădu seama că tremura puțin. Aparatul începu să bâzâie, apoi bâzâitul se transformă în huruit; i se înfundară urechile. O izbi panica. Dacă nu va merge?! Dacă se descompune pe drum?! Dacă la destinație va ajunge un monstru diform?!

Deodată, o durere îi străbătu pânțele și gemu puternic. Usturime, apoi din nou durere. O seringă automată își descărcă serul în brațul clientei, iar durerea slăbi, se estompă și apoi dispăru cu total. În încăpere răsună cu forță plânsetul unui bebeluș.

— Felicitări! Aveți un băiețel minunat!

Un medic o consultă pe Grațiela, zâmbindu-i cu simpatie.

— Totul este în regulă, doamnă, i se adresă medicul.

— Domnișoară, spuse ea încet.

— Desigur, îmi cer scuze. Nașterea a decurs perfect, fără complicații, ați evitat și neplăcutele contracții... Copilul vă va fi adus îndată ce terminăm analizele. Dvs. însă aveți nevoie de o perioadă de refacere.

— Cat timp? întrebă tânăra mamă, destul de alarmată. Diseară am o petrecere...

— Ah, până diseară veți putea dansa fără griji! O să vă rugăm doar să stați aici o jumătate de oră și încă o oră acasă, cu copilul. După aceea, e ca și cum nu s-ar fi schimbat nimic.

— Vă mulțumesc frumos! șopti Grațiela și, în așteptarea băiețelului, scoase aparatul foto. Nu-l putea lua pe

micuț la petrecere, avea să-l lase puțin cu mama ei (chiar dacă aceasta, mai de modă veche, bombănise, neînțele-gând cum era posibil ca fiica să se ducă la o petrecere la câteva ore după ce născuse), dar îi putea face câteva poze pentru Lili. În fond, îi promisese o surpriză.

palid, mai alb decât halatul pe care îl purta. Adriana sări de pe scaun și se repezi la el, acum și ea la fel de speriată.

— Dragule, ești bine?! Ai pățit ceva?!

Victor nu era în stare să spună nimic, avea un nod în gât care îl împiedica nu numai să vorbească, dar și să respire, iar el gâ-fâia, aproape horcăia, făcându-se însă nu vânat la față, ci, deși părea imposibil, și mai alb.

— Nu te-ai iradiat, nu?!

Victor dădu din cap că nu, o bătu liniști-tor pe mână și se așeză în locul ei, pe scau-nul din dreptul spectrografului.

— Sunt bine, reuși el să îngaiame până la urmă, cu glas stins. Nu-ți face griji. Sau mai exact nu pentru mine... Mai e cineva în laborator în afară de noi?

— Nu, e șase jumate, au plecat toți. Ce s-a întâmplat? E ceva grav?

— E dincolo de grav sau negrav.

— Doamne ferește! Ce vrei să spui?

— Dă-mi puțină apă, te rog.

Cât timp soția sa se repezi în camera ală-turată să ia o sticlă cu apă din frigider, Victor își cuprinse capul în palme. Cum să-i spună ce văzuse? Și, în același timp, cum să nu-i spună ce văzuse? Și nici măcar nu putea

s-o mintă conducând-o pe o pistă greșită; era femeie, era soție și pe deasupra era și fizician! Ba mai mult, era printre foarte puținele persoane din lumea care ar fi putut înțelege, la o adică, ce văzuse el. Și totuși, îi putea pune povara asta în spate?

— Poftim, dragule, îi întinse ea sticla. Bea, liniștește-te și-mi zici dup-aia.

— Nu, primul lucru pe care trebuie să-l facem e să dăm un telefon, urgent.

— La șefu'?

— Nu, mai sus.

— Directorul?

— Nu, nu, spuse puțin nervos Victor în timp ce depuse pe masă sticla din care nu băuse și porni către vestiare, unde aveau telefoanele.

— Stai, că nu înțeleg. Unde vrei să suni? La minister?

— Nț. Și mai sus...

— Victor, chiar mă sperii. Unde și mai sus?

— Încă nu-mi dau seama dacă ar trebui să sun la SRI sau direct la ONU.

— Stai o clipă locului și spune-mi ce s-a întâmplat!

Victor se opri, în cele din urmă, și se întoarse către soția sa.

— Studiam adineauri niște atomi de cadmiu la STM... și am văzut ceva pe un preon. Și în general pe aproape toți preonii la care am apucat să mă uit.

— Ce?

Victor o luă de mână și se întoarseră către laborator. O instală în locul său, la microscopul electronic de baleiaj cu efect de tunel, și o invită să privească imaginea de pe monitor.

— Nu văd nimic deosebit, ridică din umeri Adriana.

— Când o să vezi, o să sari din scaun ca și mine. Îți zic tocmai ca să fii pregătită. Vezi ceva?

— Ce, punctul ăla? Nu-mi zice că asta ai văzut. ăla e un artefact de imagine...

— Așa am crezut și eu. Dar încadrează-l și mărește-l de 1.000.000 de ori.

Femeia icni. Nu sărise de pe scaun, dar se uită la soțul ei cu o expresie de teroare pe chip.

— Doar ți-am zis, dădu el din cap.

— Ai avut dreptate...

Adriana se mai uită încă o dată la monitor, cu lacrimi de emoție în ochi și sperând că, printr-o vrajă, pentru că brusc vrăjile nu mai păreau imposibile, imaginea avea să nu mai fie acolo sau avea să-i găsească o explicație logică. Preonul, cea mai mică particulă subatomică cunoscută, din care sunt alcătuiți quarzii, din care sunt făuriți protonii și neutronii, care la rândul lor formează nucleul atomic, era un obiect - dacă îi puteai spune obiect, având în vedere că pâlpâia pe marginea existenței, undeva la a milioana miliarde parte dintr-un milimetru - de o frumusețe cutremurătoare, admise, ca de fiecare dată, Adriana. O sferă infinitezimală, dar perfectă, ceea ce o făcea uriașă și puteai ghici (deși încă nu fusese demonstrat) că perfecțiunea ei nu era altceva decât particule și mai mici, a căror goană nebună fără sfârșit dădea consistență preonului. Totuși, până aici, nimic nou. Însă pe suprafața acestui preon se afla, scrijelit sau ștanțat sau pictat sau imprimat, un semn. Nu era o literă, nu era o siglă, mai curând aducea vag cu un kanji japonez. Era toate acestea la un loc și nu era nimic din toate acestea. Însă în mod cert nu era, nu putea fi, sub nicio

scuză sau explicație, o zgârietură accidentală, naturală, fără intenție. Semnul acela aflat în sufletul unui atom de cadmiu fusese inscripționat de cineva, cu un scop. Numai că oamenii nu aveau tehnologia care le-ar fi putut permite să facă asta.

— Oare ce... începu femeia.

— Am descifrat deja semnul, îi spuse Victor cu voce sumbră, a fost chiar uimitor de ușor.

Bărbatul întoarse către ea monitorul computerului de pe biroul vecin. Semnul acela care branduia majoritatea preonilor ocupa acum întreg ecranul.

— Bun, și ce înseamnă?! exclamă femeia. Nu mă mai fierbe atâta!

— Nu vreau să-ți spun. Descifrează-l chiar tu, ca să nu zici că am făcut o traducere părtinitoare.

Adriana tastă nervoasă, cu furie și grabă. Când primi rezultatul, își retrase iute mâinile de pe tastatură și mouse de parcă ar fi comis un sacrilegiu atingându-le.

— Dar e absurd! Nu poate să fie adevărat!

Bineînțeles că știa foarte bine că era adevărat, dar rațiunea o împingea să se împotrivească, să găsească o explicație logică. Dar, din păcate, cea mai logică explicație era exact ceea ce scria acolo: „® Dumnezeu”. Cărămizile constitutive ale atomilor, ale întregii materii, erau însemnate ca fiind marca înregistrată a lui Dumnezeu. Creatorul, pe lângă faptul că exista, simțise nevoia să-și marcheze proprietatea, să consemneze faptul că toți atomii, sau majoritatea, îi aparțineau și, ca atare, tot ceea ce era compus din acei atomi, de la stele la oameni și de la zăpada de pe piscuri neumblate la cărți, arme atomice și ultima cană veche și ciobită

dintr-o căsuță pierdută în pustiu, îi aparțineau.

— E destul de copleșitor că tocmai avem dovada că Dumnezeu există, spuse încet bărbatul, și că am aflat că și-a marcat creația. Dar mă gândesc și la faptul că marca înregistrată, cel puțin după legea oamenilor, face distincția între produsele sau serviciile proprii și cele ale altor entități.

— Doamne ferește! Vrei să zici că atomii fără marca asta sunt ai...

— Nu știu. Poate. Sau poate atomii nemarcați sunt doar niște no name-uri, făcuți pe vapor...

Femeia se trezi scuturată de un fior.

— Oare crezi că e posibil ca și noi să avem în corp atomi contrafăcuți?!

— Mai mult ca sigur unii oameni au. Ar fi o explicație extraordinară de logică pentru cancer... Deh, produse de calitate îndoielnică, ieftine, normal că se strică repede...

— La naiba, Victor, izbucni deodată femeia, noi ne auzim vorbind?! Suntem oameni de știință! Hai să privim problema științific. Atomii sunt marcați, iar în natură nu poate exista așa ceva, deci cineva cu rațiune a făcut asta, i-a creat și apoi îi protejează legal prin semnul care indică proprietatea intelectuală asupra lor. Or, Dumnezeu nu e, că nu există, oamenii nu au tehnologia asta, deci... cine a ștanțat atomii și-i revendică? O civilizație inimaginabil de dezvoltată, pentru care noi suntem cobai sau roboței sau jucării?

— Iartă-mă, eu încă procesez varianta divină. Și mă gândesc la credință, care în lumina asta e încă și mai fascinantă. Oare dacă ai în corp mai mulți atomi marcați ca fiind

ai lui Dumnezeu, ești mai credincios? Dacă ai mai puțin, ești ateu?

— Putem afla asta foarte rapid, Victor. Ia-mi câteva celule, separă câțiva atomi și vezi ce afli.

— Nu, nu pot face asta. Nu aș vrea să aflu că ești contrafăcută...

— Brr, parcă deja mă mănâncă pielea! încercă ea să zâmbească, dar nu-i ieși prea bine. Se ridică și începu să umble prin încăpere.

— Sunt eu, Adriana Moscu Popa. Nu sunt un fake, un om-Adibas. Nu sunt Abriana! Sunt Adriana! Dar dacă, fără să știi, chiar sunt făcută din atomi falși?! Cine poata garanta că avem în noi numai organe originale?!

Venea o moartă pe Siret

— Copii, știu că a ieșit soarele, dar se poate puțină atenție și la meditații?

„Sunt crud”, își spuse Marinescu. „De-abia mă abțin eu să nu mă uit pe geam! E prima zi de vară adevărata după o săptămână de ploaie. Poate copiii ăștia au și ei nevoie de puțină destindere. Poate scoala ar trebui să-i cucerească, nu numai să-i oblige.”

În fond, cei patru micuți erau destul de cuminiți. Față de elevii din oraș, copilașii de aici, din Sindrileni, erau îngerași. De altfel, după atenționarea profesorului, copiii își îndreptaseră din nou atenția către caiete; e drept, mai puțin masivul Spiru, aflat a treia oară în clasa a șasea și care acum rămăsese să contemple oglinda sură a Siretului, balaurul ce în raza dimineții își mișca solzii de aur. Marinescu oftă și își spuse că poate totuși o abordare mai prietenoasă avea să fie mai eficientă.

— Bun, haideți să facem astăzi o lecție puțin diferită. Lăsați cărțile și caietele și vă puteți uita pe fereastră cât doriți! Hai, cu încredere!

În râsete și chicoteli, copiii se întoarseră către ferestrele mari ale casei meditatorului, care dădeau spre curtea din spatele clădirii, mai departe spre malul îngust al Siretului, apoi peste apa masivă a acestuia și în pădurea din județul vecin, Brăila.

— Uitându-vă la minunăția asta de rău, ce operă literară clasică vă vine în minte? îi lua el pe ocolite. Ei? Nimic?

Copiii chicoteau și își dădeau ghionturi, mai preocupați de pământurile care se dezmoșteau și se zvântau în strălucirea soarelui și de turturelele care începuseră să huruie în creștetul sălciei vechi din dreptul școlii.

— „Amintiri din copilărie”? încerca Simona.

— Bravo! Așa e, Creangă descrie râul... mai știi unde?

— Când s-a dus la Iași?

— Excelent, Simona! Uite cine a învățat!

— Și noi știam asta, mormăi Răzvan.

— Nicio problemă! Siretul a fost zugrăvit de multe condeie. Mai știi poate altul? Uite, îți dau un indiciu... Să-doveanu.

Băiatul își țuguie buzele, ca și cum asta l-ar fi ajutat să-și canalizeze energiile creative, însă nu reuși să găsească nimic.

— Altceeva? întrebă profesorul Marinescu. Știe cineva un roman în al cărui titlu este raul la care vă uitați acum?

Șușotelile nu dădură niciun rezultat, elevii puseră mâna pe telefoane să-l întrebe pe profesorul Google, iar

Marinescu dădu să le mai ofere un indiciu, când deodată vorbi, complet neașteptat, Spiru. „Poate că totuși nu a fost o idee rea să le predau în felul ăsta!” își spuse profesorul încântat.

— Vine o moartă pe Siret! spusese Spiru, fascinat de fereastră. Copiii izbucniră în râs, iar Marinescu zâmbi îngăduitor. „Măcar e prima glumă pe care o spune băiatul ăsta într-un an, de când îl știu”, își zise bărbatul.

— Amuzant, dar titlul original e...

— Vine o moartă pe Siret! exclamă alți doi copii.

— Nu, nu, hazliilor, este „Venea o moară pe Siret”, îi corectă Marinescu dar nu apucă să mai adauge nimic, deoarece copiii țipară, holbându-se pe geam.

Și aveau dreptate să țipe. Sub ochii lor, la nici cincizeci de metri, cu viteză redusă a raului, plutea un cadavru, înveșmântat într-o rochie lungă galbenă, care, chiar și udă leoarcă, sărea în ochi. Femeia era întoarsă cu fața în jos și trecea, ca orice cadavru, cu o indiferență care le înghețâ sângele în vine.

— Nu va mai uitați! se trezi profesorul Marinescu. E un lucru îngrozitor! Vă rog, Simona, Ionuț, trageți jaluzelele! Răzvan, da drumul la televizor, facem o mică pauză și vă puteți uita la desene.

Marinescu sperase că va fi un apel rapid, după care să mai vorbească puțin cu copiii, ca să-i liniștească, și apoi să mai rămână măcar puțin timp și pentru literatură; abia apucaseră să facă o jumătate de oră din cele două de meditații. Numai că la 112 sună ocupat, fără oprire. Trecură cinci minute și Marinescu încă era invitat, de către o voce

caldă, amăgitor primitoare, să aștepte. Copiii vorbeau între ei, surescitați, fără să se uite la desenele animate de la televizor.

— Dom' profesor, dar cine o fi fost femeia?! întrebă totuși fata.

— Dragii mei, nu avem de unde să știm. Vă rog, nu va mai gândiți însă la asta. N-aș vrea să visați urât la noapte.

Nu reușea să prindă urgențele și să întrebă dacă putea să-i apeleze cumva pe internet sau WhatsApp. Se așează la laptop și începu să caute, lăsându-i pe copii să șușotească și să se zgâiască printre jaluzele. „Oricum, nu cred că se mai vede, a trecut deja”, gândi el.

Avea dreptate... și în același timp greșea.

— Încă unul! strigă asurzitor Ionuț. Mai vine unul!

Copiii dădură la o parte jaluzelele, profesorul se repezi la geam și, oripilat, văzu în apele pământii ale Siretului un alt trup omenesc, cu mâinile și picioarele desfăcute, tremurând oribil în bătaia undelor.

— Gata, nu va mai uitați! trase el jaluzelele. Cred că încheiem orele azi.

— Dar de ce?! se plânse Răzvan, cel mai silitor dintre ei, căruia chiar îi plăcea la meditații.

— Trebuie să reușesc să sun la 112, Răzvan, s-a întâmplat ceva. Nu mai putem continua meditațiile azi. Veniți mâine, bine?

— Dar părinții vin să ne ia la 11, ce facem până atunci?!

— Îi sun eu să vină, o liniști Marinescu. Simona, pune, te rog, câte un pahar de suc cât vorbesc eu la telefon. Și vă puteți uita la televizor.

Marinescu îi lăasă în sufragerie și se refugie pe hol, ale cărui geamuri dădeau către oraș. Nu apucă însă să apeleze 112, pentru că văzu un nor de fum negru care se ridica dinspre Galați. Nu era bine deloc! Ce se întâmplă?

— Dom' profesor, da' nu merge televizorul! se plânse Ionuț.

— Cum adică?

— Adică merge, dar nu se vede nimic.

Profesorul se întoarse în sufragerie, unde copiii se uitau mirați și puțin speriați la televizor.

— Stai liniștiți, e vreo defecțiune. Vin imediat, să nu plecați de aici!

În curte, totul era normal. O adiere blândă mângâia ramurile cașilor, mirosul plăcut de tei adormea simțurile, pe drumul prăfuit, din pământ, nu trecea nimeni, de asemenea nu se vedea nimeni nici în curtea cea mai apropiată, a lui Tcaciuc – de altfel destul de normal la ora aceea în mijlocul săptămânii.

Niște craci trosniră undeva în dreapta și profesorul tresări. Lătratul câinelui izbucni în mod isteric. Marinescu se duse, cu o prudența pe care și-o reproșa („De ce naiba să-mi fie frică în propria-mi curte, în miezul zilei?“), către coteț. Rex nu că putea rupe lanțul, dar părea că în câteva clipe avea să smulgă cotețul cu totul și s-o rupă la fugă către gardul care, dublat mai încolo de tufișuri, dădea spre Siret. Crăcile trosniră din nou și de data asta bărbatul văzu tufișurile mișcându-se, ca și cum cineva încerca să treacă prin ele și să vină către gard. Își dădu seama că i s-a zburlit părul în cap de groază. Îi dădu drumul lui Rex,

care se repezi furios la gard, dar se opri brusc acolo, neîndrăznind nici măcar el să sară dincolo.

Apoi tufișurile se dădură la o parte și un bărbat căruia parcă îi fusese smulsă o parte a feței, cu descărnarea exhibată violent și bucăți de carne, cheaguri de sânge și dinți la grămadă atârându-i pe gât. Marinescu se trezi pe jos, fără să-și dea seama dacă se împiedicase de ceva sau pur și simplu căzuse năucit. Rex latra furibund, cu blană zburlită pe spate. Intrusul se agățase în ramuri, iar una dintre ele îi perforase limba, care, pe măsură ce el încerca să înainteze, i se lungea tot mai mult în urmă; până când crenguța de rupse și omul continua să pășească înainte, nesigur, cu un smoc întreg de crengi și frunze agățate de limbă care îi ieșea din jumătatea de gură rămasă.

— Prea tare, frate, un zombi!

La colțul casei, copiii priveau scena cu o oroare care făcea casă bună cu fascinația.

— V-am zis să nu ieșiți! Treceți înapoi acum! strigă profesorul și reușiră să intre cu toții în casă, copiii fără chef, iar Marinescu încuind ușa de trei ori și punând și ivărul. Copiii se buluceau la ferestre, încercând să vadă intrusul din curte. Îi lăsa în pace și sună din nou la urgențe, cu același rezultat. „Doamne, Ana!” îl fulgeră un gând. Aceasta era în oraș, își luase liber pentru că venise prietena ei din Timișoara și voia să-i arate Galațiul. „Tipic pentru Ana! N-o mai vede pe Zina de ani de zile și se apucă să-i arate splendoarea de oraș exact când vine apocalipsa! Numai ea putea face așa o gafă!” O apela, dar cu rezultatul deja intrezaribil. Nu era bine deloc, trebuia s-o anunțe. Dar cum?

Se întoarse în sufragerie, unde copiii se zgâiau pe fe-
restre.

— Unde e...? nu termină el întrebarea, pentru că nu știa
cum să numească apariția.

— Nu știm, a dispărut după colț! strigă Simona.

Lătratul furios al lui Rex se transformă într-un schelă-
lăit care scădea în intensitate cu o viteză nefirească, apoi
se făcu liniște. Îi lăsa în sufragerie și se duse în dormitorul
care dădea către cușca câinelui, uitându-se afară cu teamă,
de după perdea.

Omul fără jumătate de față smulgea cu dinții intesti-
nele lui Rex.

În timp ce vomită, Marinescu își dădea seama că e un
clișeu îngrozitor. Nu i se mai întâmplase niciodată să
vadă ceva scârbos și să aibă reacția asta. Dar, ce-i drept,
nici nu mai văzuse niciodată un câine încă viu căruia un
om fără un obraz și jumătate de gură îi mesteca mațele
încă fierbinți.

Chiar atunci sună telefonul. Se șterse la gură de per-
dea, nu-i mai pasă, și răspunse.

— Liviu, sunt în mall, la Dunărea, nici nu știi ce-i aici!
A luat foc undeva și toată lumea din mall a luat-o razna!
Noi suntem la o cafea, dar ăștia se agita de...

— Ana...

— ...parcă au văzut ursul! Hahaha! Ce oameni nebuni!

— Ana, Ana! Ascultă-mă! Urcați-vă chiar acum în ma-
șină și veniți acasă!

— Poftim? Stai liniștit, nu e aici incendiul, aici e...

— Lasă incendiul, se întâmplă altceva! E periculos, nu
mai stați acolo...

— Nu-nu, după asta mergem la ghicitoare!

— ...?!

— Daaa, Zina vrea neapărat să mergem la Coana India, să-i ghicească viitorul, că cică s-a certat cu al ei și nu mai vrea să stea să...

— Ana!! Ascultă-mă! Se întâmplă ceva grav în oraș, televizorul nu merge, au izbucnit incendii, pe Siret pluteau...

— Știu că ție ți se pare o prostie ghicitul, dar noi mergem la Coana India, i-am promis Zănei! Și oricum vreau să vorbesc și eu cu bunica, aștept de luni de zile ziua asta!

— Doamne ferește, nu tu nu auzi ce-ți zic? Erau două cadavre în Siret! Și un... un... un... cineva ne-a omorât câinele!

— Ce?! Ce vorbești tu acolo?!

— Da, exact așa! L-a mâncat de viu!

— Doamne ferește!

Se lăsă o scurtă liniște, iar Marinescu respiră ușurat, măcar reușise s-o convingă că nu situația e gravă.

— Aaaa, stai c-am înțeles! reluă Ana convorbirea, parcă cu forțe noi. Mă iei la mișto ca să nu mă duc la ghicitoare! Hahaha, bună glumă! Auzi, a mâncat câinele! Nu, ne ducem la Coana India, e hotărât! Și să știi că nu-mi place că te opui să vorbesc cu bunica! N-ai pic de suflet!

— Termină cu prostiile și vino acasă, nu glumesc deloc! E apocalipsa zombilor, înțelegeți?!

— Doamne, Liviu, ai băut în zori?! Adică ghicitul e o prostie, dar zombii sunt adevărați?! Nu, ne ducem la femeia aia, chiar acum, și cu asta basta!

— Ana, lasă naibii ghici-

Tonul de sfârșit de conversație îi răni urechea. Ce naiba, nebuna aia îi închisese telefonul?! Ana fusese întotdeauna absurdă și exagerată, era pasionată de spiritism și ghicit în cafea, avea un talent rar întâlnit la oameni de a veni cu soluții de natură dementțială, care adesea se terminau mai prost decât problema pe care încerca s-o soluționeze, făcea adesea lucruri complet ilogice... dar acum era prea mult! Era viața ei în primejdie, iar ea refuză să înțeleagă, ba îi mai și trântea telefonul în nas!

Marinescu suna înapoi în clipa următoare, însă apelul nu avea loc și când se uită mai bine constata că nu avea semnal. Rețeaua era moartă. Bun, măcar se interupsese apelul, nu-i închisese ea telefonul... Dar de ce nu funcționa rețeaua?

Situația era, se pare, mult mai gravă decât voia să admită. Stârvurile din Siret, incendiul din Galați, comunicațiile moarte aveau sigur legătura și, dacă ar fi fost să parieze, ar fi pus toți banii pe estimarea că era doar începutul. Văzuse prea multe filme despre apocalipsă ca să nu știe că, indiferent dacă Galațiul era atacat cu adevărat de morți vii sau de ruși cu arme biologice sau orice altă explicație, răul cel mare de abia acum se pogora asupra lor. Trebuia să ia măsuri cât mai rapid. În primul rând copiii, apoi Ana. De fapt, și Ana tot în primul rând! se gândi înfiorat.

— Copii, spuse el hotărât, întorcându-se în sufragerie. Treaba e așa: telefoanele nu merg, iar în oraș și probabil și aici, în sat, e periculos. Vreau să rămâneți baricadați aici

și să nu ieșiți sub nicio formă! Afară e periculos, dacă ieșiți de aici, muriți, ai înțelese?! Chiar dacă părinții voștri, copii, vin să vă ia, vă uitați întâi la ei, să nu fie... aaa... bolnavi, să nu...

— Adică zombi? întrebă Ionuț fără să-și ascundă încântarea.

— Adică dacă nu pot vorbi sau sunt răniți grav sau se mișca ciudat, nu le deschideți! Spiru! Fii atent, te las șef aici. Tu îi comanzi pe toți! Nu iese nimeni de aici!

— Am înțelese!

— Dar unde plecați? întrebă Simona îngrijorată.

— Soția mea e în oraș, mă duc s-o aduc acasă. Sunt câțiva kilometri până acolo, mă întorc repede. Voi stați aici, sunteți mai în siguranță decât dacă veniți cu mine. Acum, trageți obloanele la toate geamurile și încuiați ușile. După ce terminați, fugiți sus și blocați scara cu mobil! Și ascultați de Spiru!

Trei minute mai târziu, Marinescu, după ce ieșise precaut și se convinsese că arătarea din curte încă se hrănea cu câinele lui, închidea grăbit poarta, pornea mașina și ieșea în trombă din curte. Șoseaua șerpuia mulându-se pe unduirea Siretului, traficul era obișnuit, până în Movileni nu văzu, cel puțin de aici, de pe șosea, nimic în neregulă. De abia la ieșirea din sat văzu o căruță care venea năvalnic din sens opus. Apropiindu-se, constata și că animalul trăgea înnebunit căruță, dar numai când se apropie înțelese de ce: vizitiul, cu o față de om nebun, sărise de pe capră pe cal și încerca să-l muște din mers, ceea ce scosese din minți animalul, care încerca, în zadar, să se îndepărteze de atacator!

Marinescu apasă accelerația, trebuia să ajungă cât mai repede în oraș! Prima oprire era la ghicitoare, în Micro 17, știa unde stă, pentru că o luase de acolo pe Ana anul trecut. Spera că soția lui să fi ajuns deja acolo, iar dacă nu, măcar mallul era aproape.

Ah, Ana, mereu faci lucrurile pe dos! De ce ai face și tu, măcar o dată, lucrurile astfel încât să nu fie greu?! De ce, după ce că oricum situația e complicată, o mai încarci și tu? Fusesse nevoit să lase patru copii încuiați în casa dar nu în afara pericolului, să vină cu mașina până în oraș expunându-se unor primejdii de moarte, să se ducă peste Coana India, pe care ultima dată o înjurase din poarta, iar oamenii ei amenințaseră că-l taie – și Anei nici nu-i pasă, ea își făcea treaba ei! Treaba nebunească, pe deasupra. Vezi că sunt incendii în oraș, vezi că soțul te sună scos din minți, zombii mai au puțin și te halesc – și tu te duci la ghicitoare!

Marinescu izbucni în râs, de unul singur. „Nu e nevoie de ghicitoare”, își spuse el. „În ritmul ăsta, îți ghicesc eu de pe acum că mâine și pe tine, și pe mine ne vor caca niște zombi undeva pe o stradă!”

Așa fusese dintotdeauna relația lor. El luptase mereu pentru ei, o iubea din toată inima, iar ea, nu că nu-l iubea, la rândul ei, dar în loc să lupte și ea, alegea mereu calea cea mai nebunească. Era ca și cum aveau de cărat, să zicem, un dulap, și era firesc să se opintească el, nu i-ar fi cerut niciodată să care și ea cu cârcă – însă, în loc să aprecieze asta, ea îi mai azvârlea și o noptieră și se cocoță și ea deasupra!

Și nici măcar ăsta nu-i era de ajuns soției sale. Pentru că îi reproșa mereu: că nu e că X, că nu face lucrurile ca Y, că nu are curaj, că nu e în stare să care un dulap și o noptieră, ia uite la soțul lui Z, nu numai că le căra, dar le duce zburdând în pasul ștrengarului! Așa bărbat își dorea ea, să jongleze cu greutatea, cât timp ea se ducea la vrăjitoare să afle cum va fi căsnicia ei! Ba chiar, își dădu seama Marinescu în timp ce ocolea o mașină răsturnată în mijlocul șoselei la intrarea în oraș, da, îl acuzase o dată, pe când se uitau amândoi la „Z Nation”, cel mai bun serial cu zombi după părerea amândurora, ca el n-ar fi în stare să facă pentru ea tot ce fac eroii de acolo! „Ai trece tu printr-o gloată de zombi ca să mă salvezi?! Le-ai tăia capul ca să nu mă mănânce?! Aiurea, n-ai fi în stare să ucizi nicio muscă!” Păi uite că tocmai mă reped spre o hoardă de zombi pentru tine, Ano!

În mai puțin de zece minute intră în curtea unei case cu etaj, vopsită strident și într-o stare destul de proastă având în vedere câți bani făcea escroacă de India (nu-i putea spune „coană”). Aici totul era liniștit, parcă se afla pe altă lume. Nu răzbătea hărmălaia din restul orașului și nu se vedea nici țipenie de om. Asta era bine, se gândea cu groază că magraonii Indiei îl așteptau ca să-și pună în aplicare promisiunile belicoase.

Bătu în ușă și auzi imediat o voce joasă, urâtă. Ușa se deschise și dinăuntru răzbătu un miros urât, de igrasie, haine murdare umede și mâncare grasă. Dar mirosul încă mai era suportabil; apariția, nu: o balabustă pieptoasă, nu neapărat obeza, însă diforma, cu un halat care îi dezvelea

pulpele crescute și apoi lăsate în toate direcțiile, încălțată cu niște papuci cu puf din care îi ieșeau coarnele unghiilor proeminente, vopsite întunecat.

— Pe tine te știi! vorbi ea direct, arătându-și dinții care nu păreau să fi văzut vreodată o periuță, nici cei din aur, nici cei câțiva, stingheri, gri. Ai venit aici mai de mult și m-ai înjurat!

— Sărut mâna, da, nu am venit să ne certăm, îmi caut soția! E aici?!

— De unde să știu io? Pe tine te cunosc, dar știu io care-o fi aia?

— Doamna India, e o urgență!

— Parcă ziceai că-s excroacă!

— Am vorbit la nervi, îmi cer scuze! Dacă Ana vă prețuiește, înseamnă că sunteți o doamnă deosebită! E aici?!

Balabusta îl privi cu experiența femeii trecute prin multe și se dădu la o parte.

— Nu e, dar intră și zi-mi care-i soția aia a ta. Că la câtă lume vine aici...

India își târî cu greutate trupul masiv, pe care și-l azvârli pe un fotoliu prăpădit și care scârțâi a protest.

— Ana Marinescu. Slăbuță, brunetă, buze subțiri. Frumoasă, adăugă el fără să știe de ce, dar băboiul (de fapt, nu era chiar babă, probabil sărise foarte puțin de 50, dar cărnurile lăsate o făceau să pară mai bătrână) nu părea lămurit deloc. Stați așa, că vă arăt o poză cu ea! îi veni o idee și în timp ce căuta pe telefon o lămuri:

— În oraș e de rău, sunt incendii, lumea se omoară, e o epidemie, ceva. E foarte periculos. Ana mi-a zis că vine la dvs., d-aia sunt și eu aici. Poftim!

Balabusta se chiorî la poză și un zâmbet i se întinse pe fața lătăreață.

— Aaaa, doamna Ana! O știu, vine des pe-aici!

Marinescu căscă ochii, însă faptul că Ana încă trecea pe aici, fără să-i spună, era acum ultima lui problemă.

— Dacă nu e aici, înseamnă că trebuie să apară din clipa în clipă, spuse el cu speranță. Așa că o aștept! Am venit s-o salvez.

— Auzi, ai tras ceva pe nas? Chiar, dacă vrei, să știi că am niște „ceai”...

— Lasă naibii prostiile! exclamă Marinescu, tot mai alarmat de situație. Nu plec de aici fără Ana! Mai bine te-ai gândi să te baricadezi în casă, zombii ăștia intră peste oameni în casă!

— Sărăcia reacu', nu merge! mormăi India, constatând că telefonul era mort.

— Acum mă crezi?

O bufnitură puternică răzbătu de afară, apoi țipete. Marinescu se repezi la geam: o dubă de poliție se izbise de zidul unei case vecine, spărgându-l și rămânând înfiptă acolo, cu moloz pe capotă.

— Haoileo, e mascații! exclamă Coana India. Ai adus mascații!

— Nu au venit pentru dvs... Și nu i-am chemat eu, înțelegeți că în oraș e pe viață și pe moarte?

Dintre tablele îndoite ale dubei se prelinse afară un polițist în uniformă, cu sânge pe față. Profesorul dădu să iasă din casă și să-l ajute, însă un val de sânge îi umplu gura omului legii, căzu în genunchi, apoi pe jos cât era

de lung. Dar moartea sa dură doar câteva clipe. Deschise ochii și se ridică, nesigur.

— Îl vezi? o apucă Marinescu de umeri pe ghicitoare. Țăla e un zombi, vrea să ne mănânce creierul! Auzi, casa mai are vreo ieșire? Trebuie să mă duc după soția mea, dacă vine și dă peste zombii ăia de-afară?

Dar nu se putea înțelege cu femeia, care zbiera că i-a adus mascații pe cap, ba pe deasupra pusese mâna pe un păr și îl amenința că-i rupe capul.

— Ieși afară, că te omor cu parul, să moare copiii mei! urla balabusta cu stropi de salivă, agitând bâta în aer.

Senzația de timp pierdut cu prostii, în timp ce poate Ana era fugărită de zombi pe străzi, îi dădu un curaj nebun și se repezi la balabustă, îi blocă mâna cu parul și o împinse în perete.

— Haaoloo, vrei să mă violezi?! Fir'i al reacu' de prostu' reacu', ajutooor! zbieră femeia.

Marinescu își dădu seama că era lipit tot de ea, o împingea în perete ca să n-o lase să-l lovească, și se cutremură de scârbă, depărtându-se după ce îi smulsese parul din mână.

— Vrei să mă violezi, ha? Na, uite-aici! țipă ea și-și dezveli țâțele căzute, încrețite, cu areole uriașe fleoșcăite.

— Ești nebună!

Un geam se sparse și cioburile se împrăștiară pe jos. Un polițist îl spărsese cu capul și agita un pistol în mână învelită ca vai de ea de resturile sfâșiate ale unei mâneci îmbibate în sânge.

— Vine mascații peste noi! Ajutor! Viol! urlă ea illogic.

Polițistul nu avea spor însă cu pistolul și nici cu intratul pe geam. Avea nasul rupt și chipul însângerat, pe semne în accident se înfipsea cu fața în bord. Părea prea rănit să fie atât de vioi, mai mult ca sigur era...

Înainte ca Marinescu să se hotărască dacă omul era mort, viu sau mort viu, acesta, ținând pistolul neîndemânatic, îl retrase, ca și cum încerca să-și dea seama, pentru prima dată, cum se folosește. Se uită în țevă...

— Nu! strigă profesorul, dar răsună o împușcătură și polițistul dispăru din raza lor vizuală.

— Vai de mineee, ăsta a mierlit-o la mine-n curte! Ne omoară mascații!

— Zi, mai ai vreo ieșire prin spate?

— Nu, doar asta!

De abia acum era într-o situație disperată. Nu putea ieși, afară erau zombii (și văzu pe geam că ieșiseră și alți magraoni, care se băteau cu polițiștii nemorți dar pierdeau, numărul zombilor crescând), nu putea părăsi casa nici prin altă parte; mai avea poate numai minute, dacă nu și mai puțin, de trăit...

— Nu mai pot să mă țin! Mă dor mâinile și picioarele!

— Mai rezistați puțin! Dacă cădeți, sunteți mâncată! Adică... în fine!

Ana și Zina, alături de alte două femei, o cucoană elegantă și o tânără tunsă scurt, aflate întâmplător și ele în

mall când primul mort înviat mușcase de față un agent de pază – clipa în care lumea parcă explodase, rupând-o la fugă haotic, călcându-se în picioare, dărâmând standuri și prăbușindu-se unii peste alții pe scările rulante –, reușiseră să iasă din mall printre primele, dar nu se duseseră cu puhoiul spre ieșirea principală, ci undeva în lateralul clădirii și, urmărite de câțiva zombi, fugiseră până când ajunseseră la capătul curții, în fața unui gard din beton, de doi metri și jumătate înălțime. Singura șansă de moment de a scăpa de morții care se țineau după ele fusese să se urce pe gard, ajutându-se reciproc, sfâșiindu-și hainele din grabă și julindu-și antebrațele în betonul aspru, în speranța că dincolo nu era nimeni. Dar era. Un zombi uriaș, se vede fost culturist, înfuleca cu poftă dintr-un bătrân, chiar sub nasul lor. Așa că nu le rămăsese decât să stea într-un echilibru primejdios, cu picioarele pe gard și sprijinite cu mâinile de peretele unui garaj, aflat la o întindere de mână, în speranța că vor fi salvate înainte să se prăbușească.

— Ah, se tângui Ana, de ce nu am și eu un soț bărbat, care să vină să ne salveze?! Liviu n-a fost niciodată în stare de nimic, d-apăi să înfrunte zombii pentru mine!

— Ana, e soțul tău, nu mai vorbi așa...

— Este, dar e un papagal! Pe baza lui...

— Aoleu, vin mulți! zbieră femeia din stânga Anei. O să se lovească de gard și o să cădem!

Într-adevăr, un puhoi de ființe isterice, unele cu capul spart, altele cu gâtul rupt, și care fâsaiau continuu frecându-se unele de altele și de pereți, năvăleau către ele,

cu speranța că își vor putea potoli foamea paroxistică. În câteva clipe, zidul se zguduia sub picioarele lor, se clătină, ele se dezechilibrează, dar printr-o minune nu căzură. Însă ființele haotice de dedesubt se împungeau în zid și unele în altele, tot mai violente, iar gardul, slăbit, se mișcă din ce în ce mai amenințător.

— Nu mai pot să mă țin!! strigă cucoana elegantă.

— Nu vă dați dru...

Dezastru.

Cucoanei îi alunecară mâinile și căzu cu capul înainte peste zombiul voinic. Tânăra dădu s-o apuce de haină și fu trasă după ea. În cădere îi seceră picioarele Zinei. Ana o apucă de mână pe aceasta ca să nu cadă și se duse după ele.

După bufnituri de genunchi, șolduri și fețe izbind betonul sau capul nemortului solid, cele patru femei rămăseră năuce pe jos câteva clipe, între gard și garaj, unele peste altele, care cu fusta-n cap, care cu picioarele prin aer.

Huiduma zombi încerca cu greu să se ridice de sub ele. Femeile se traseră îngrozite, mai mult târâș, către fundul intrândului, cât mai departe de ființă din iad, mânjită de sânge, și victimă sa. Când silueta masivă le ocupă orizontul, femeile se făcuseră afiș pe zidul din spate, nemaiputând nici măcar să țipe.

Dar... Era un dar: nemortul nu le ataca. Stătea în picioare și se uită spre ele, tremurând și mârâind, dar nu se apropia.

— Ce naiba se întâmplă?!

- Nu știu... Poate l-ați amețit când ați căzut peste el.
- Adică ce, sunt grasă?!

Cucoana elegantă se lovise la față, iar tânăra îi ștergea sângele de pe fata cu o eșarfă, retrase în fundul culoarului. Nesperatul respiro nu dură mult însă: Ana văzu cu panică renăscută că dinspre strada adiacentă veneau alte câteva zeci de necrocanibali ruși de foame care urma să se înghesuie toți în spațiul strâmt neinspirat în care ajunseseră, să le strivească și apoi să le devoreze, probabil încă vii.

Dar nici aceștia nu le atacară. Puhoiul se opri la un pas de micul spațiu în care se aflau, cuprinși parcă de curiozitate sau respect. Așa se scurse o jumătate de oră. Zombii nu se mișcau din loc și nici nu le lăsau să iasă. Femeile se așezaseră pe jos și se mai liniștiseră puțin, dar faptul că zombii se mișcaseră organizat și le țineau prizoniere nu avea darul să le alunge complet îngrijorarea.

- Ce pregătescăștia oare?

— N-am nici cea mai vagă idee. Of, dacă al meu ar ști unde sunt!...

— Se întâmplă ceva, spuse deodată tânăra tunsă scurt și atunci se ridicară toate, încercând să se zgâiască peste capul gardienilor abulici. Hoarda moartă se despărțea în două, părând că face un culoar.

- Nu-mi place deloc, bâigui tânăra. Fac loc pentru ce?!
- Ce naiba e aia?!

Un careu de zombi, pe două rânduri, înainta către ele parcă protejând o femeie cărată, tot de nemorți, pe o portieră de camion, ca pe o lectică. Cortegiul imposibil se

opri la un gest al femeii. De uimire, femeile nu mai ziceau nici păs. Și deodată răsună o voce pe care Ana o cunoștea foarte bine.

— Duduia Ana, aici! strigă magraoanca, cocoțată pe portiera și stând comod, cu un zâmbet larg inexplicabil pe fata unsuroasa.

— Coana India?! exclamă stupefiată Ana, care nu o recunoscuse.

— Stai așa, că asta nu e totul! strigă femeia încântată.

Zombii din față se dădură la o parte, cu respect și teamă parcă, și din spatele baldachinului apărură un bărbat, cu cămașa ruptă, bandajat la un braț, însă foarte viu și care pășea cu încredere, chiar cu semeție spre ele, zâmbind larg și trecând printre zombi ca un împărat. Era Liviu Marinescu.

— E în regulă, iubito, se auzi vocea lui bărbătească. Ești în afara oricărui pericol. Doamnelor, haideți să ieșim de aici.

— E soțul meu! strigă triumfătoare Ana. A venit să ne salveze!

Soții Marinescu se îmbrățișară nebunește, Ana izbucnind în lacrimi.

— Iubitul meu, știam eu că o să mă salvezi!

— Lăsați tâmpeniile, să fugim până nu învieăștia iar! urlă tânăra.

— Nu e nevoie, spuse cu siguranță în glas Marinescu. Cât timp stați cu mine, nu vă atacă nimeni.

Cucoană se uită stupefiată la ei doi și o apucă de haine pe Ana:

— Țsta ți se pare ție papagal?! Ești o femeie extrem de dementă!

— Haideți, le îndemnă Marinescu. O să mergem pe jos până la șosea, poate găsim o mașină cu cheile în contact și în care să încăpem toți, ca să ne ducă acasă, că am lăsat copiii acolo. Dar e în regulă, ați scăpat!

Cortegiul înainta destul de încet, zombii îi protejau, însă în jurul lor uciderile, urletele, spargerile de geamuri și pereți din gipscarton nu încetaseră cu totul.

— De unde ai știut că sunt aici? Întrebă mirată Ana. Și ce-i cu India?! Vreau să-mi spui totul!

— Draga mea, m-am dus la India să te caut. Când am văzut că nu erai acolo, am vrut să vin la mall, dar nu am mai putut ieși din casa nebunei, pentru că am fost asediați de zombi. Și atunci mi-a venit ideea să o pun pe India să-ți invoce spiritul.

— Să ce?!

— Exact cum ai auzit. Eram disperat să știu că trăiești!

— Păi și mi-ai invocat spiritul ca să vezi dacă trăiesc?!

— E logic, iubito. Dacă nu te găsea, rezulta că ești în viață!

— Dar tu ai zis mereu că e o escroacă!

— Și am mai zis mereu că apocalipsa zombilor e doar ficțiune. Dacă însă morții vii erau adevărați, poate că și Coana India putea vorbi cu spiritele.

Ana își privea soțul ca pe o haină veche, ponosită, în care, îmbrăcând-o de nevoie, descoperise un teanc gros de bani uitat acolo din tinerețe.

— Coana India, spirite?! Nu-mi vine să cred că vorbești tu așa! Și că probabil i-ai dat bani Coanei India să vorbească cu bunica!

— Asta nu, că n-aveam. A trebuit să fac ceva de care nu sunt foarte mândru: am amenințat-o c-o dau la zombi!

— Ah, ce îmi place când ești dur!...

Era prins între Ana, copii și zombii de afară. Chiar dacă reușea să se strecoare din bârlogul asaltat de morți al balabustei, unde să se ducă mai întâi? Ana, în mare pericol, era prioritatea absolută, dar dacă se ducea după ea și era prea târziu, că fusese prinsă la mall, între sute de potențiali zombi, poate nu-i mai putea salva nici pe copii. Iar dacă se ducea mai întâi acasă, să salveze copiii, care poate deja le dăduseră drumul înăuntru părinților zombificați, poate rata șansa de a o salva pe Ana. Iar el era blocat aici, cu ghicitoarea...

Și atunci o idee genială îi scăpăra prin mintea disperată. Era o soluție disperată și de care altădată ar fi râs în hohote, respingând-o ca stupidă, dar măcar era extrem de logică. În plus, câștigau toți: și Ana, și copiii, și el personal, ba chiar într-un fel și zombii și India! Numai că soluția avea un mic, mic, mic punct slab: era imposibilă.

Mai exact, era imposibilă în mod normal. Dar și apocalipsa zombilor părea imposibilă – și totuși, morții se împingeau în ușa casei, amenințând să o spargă și să intre peste ei. „În lumea de până mai azi-dimineață, așa ceva era imposibil. Ce s-a întâmplat de a devenit real?!“ „Vine o moartă pe Siret!“ își aminti el cuvintele lui Spiru. Romanul lui Sadoveanu fusese interpretat ca un simbol al

schimbării disruptive. Moara care plutea la vale, luată de puhoai, era probabil un spectacol la fel de neverosimil ca și morții umblând și atacând oameni de afară.

Și aici era vorba doar de o schimbare, atâta tot. La care trebuia să se adapteze ca să nu fie ucis, și încă ucis în următoarele câteva minute. Dar cum să-ți arunci la gunoi convingerile cele mai solide, ba chiar să faci un lucru de care până acum râdeai și pe care îl reproșai soției? Cum să admită în fata balabustei că aceasta avea dreptate?

Prea multe gânduri!, își spuse. Își salva soția și numai după aceea își permitea să se gândească dacă e imoral, absurd sau imposibil. Ușa trosnea sub apăsarea morților și yala nu avea să mai reziste mult. Se întoarse către India, căreia îi dârdaiau șuncile pe fotoliu, îngrozită, în timp ce mormăia ininteligibil, în țigănească. Probabil polițistul împușcându-se în fața fusese prea mult chiar și pentru ea. Și mai rău, din nefericire pentru el, încă nu-și trăsesese halatul peste țâțe.

— Acoperă-te, fir-ai a... Acoperă-te, te rog, am o idee cum să scăpăm amândoi de aici și s-o salvez și pe Ana și pe copii! Fii atentă. Vreau s-o invoci pe bunica Anei, cu care ai mai vorbit! Ea sigur mă poate ajuta.

Balabusta, încă în stare de șoc, închise lumina, trase bine perdelele și se așeză la masă.

— Te costă 500, îl anunță India.

— Dar n-am atâția bani la mine.

— Cât ai?

— Nu știu! Uite, am... 42 de lei.

— Păi și vrei s-o chem pe 42 de lei?! Ia-ți gândul, eu nu lucrez moca!

— Tu înțelegi că fiecare secundă e prețioasă acum?! Trebuie să-mi salvez soția!

— Nu fac nimic pe gratis! se opuse agresiv balabusta. Ai 500 sau n-ai?

— Nu am la mine! Ți-i dau dup-aia, bine?

— Băi, că proastă mă mai crezi! Îmi dai 500 pe loc și îl chem imediat pe cine vrea mușchii tăi!

Marinescu căuta disperat o soluție. Balabusta refuză superior verigheta, „Nici la amanet nu iei mai mult de 100 pe ea”, și atunci bărbatul, din reflex de telespectator, își suflecă mâneca, să-i dea ceasul...

Pe naiba. Nu era ca-n filme! Era un ceas ieftin, dăduse 90 de lei pe el, iar baba nu era proastă. Marinescu nu mai avea nicio soluție. Iar fără bani, ea nu îl ajuta, și dacă nu îl ajuta...

— Îți zice baba ce poți să faci, o auzi atunci pe Coana India.

— Da, zi-mi, fac orice!

Femeia se ridică în picioare și îi zâmbea, arătându-și dinții, care aurii, care întunecați. Dar nu mai spuse nimic.

— Zi-mi odată, că nu mai am timp! Ce naiba vrei?

Balabusta continua să zâmbească insinuant, spre exasperarea lui Marinescu. Care exasperare începu însă să se transforme în îngrijorare. „Nu, e absurd!”, își spuse el cu ochii cășcați de oroare.

— Sunt și eu o femeie singură, nu mai sunt foarte tânără, dar am și eu nevoi...

Bărbatului nu-i venea să-și audă urechilor. Băboiul își desfăcu halatul și-i oferă o priveliște care îi întoarse stomacul pe dos.

— Fii și tu drăguț cu baba și te ajut și eu...

— Ești nebună?! Acoperă-te naibii!

Balabusta concupiscentă se apropia însă de el, cu un mers care se voia seducător, deși părea mai curând deranjul unei proteze de șold. Marinescu se dădu înapoi încercând fără niciun rezultat să găsească un argument, în timp ce India înainta:

— Îți invoc pe bunica, pe Ceaușescu, pe Napoleon, pe cine vrei tu, numai vino și fă-mi poftele! Nu vrei să-ți salvezi femeia?!

Bărbatul se uită iar pe geam; strada și curtea erau pline acum de zombi cu sânge pe la gură, care împingeau în ușa ce stătea să cedeze. Altă ieșire nu avea, iar balabusta nu se lăsa, ba chiar își lepădă halatul, rămânând în toată splendoarea trupului ei decăzut și, după miros, divorțat de mult timp de săpun. Pe de altă parte, pentru Ana fiecare secundă era prețioasă...

— Hai repede, atunci! spuse el cu inima în gât. Dar îmbracă-te naibii!!

— No, no, no! O facem așa, ca la carte, cu tot ce trebuie! Și cu d-aia, și cu d-aia... Hai, jos textila, frumosulei!

Zece traumatizante minute mai târziu, în timp ce se apucase s-o invoce pe bunica Anei, Coana India sări de la masă, mugind ca o vacă, cu ochii holbați. Marinescu, deși vomita într-un colț, se luminează la față când văzu reacția bătrânei.

— Vai mie! se tânguia aceasta. Blestem! Voiam s-o chem pe bunica lu' Ana... și deodată a sărit pe mine multe spirite! Cu zecile! N-am văzut în viața mea așa ceva! Și

tot vin mereu altele, parcă vin să se adape de la un izvor!
Suntem pierduți!

— Ba nu, e perfect! exclamă voios Marinescu.

— N-auzi, nebunule, că m-au...

— Nu, ascultă-mă! Spiritele alea multe care au sărit pe tine *sunt zombii ăia de afară!* Înțelegi? Zombii sunt morți, iar tu, fiind medium, poți lua legătura cu ei. Nu mă crezi? Întreabă-l pe unul la întâmplare când a murit.

O apucă de mână, la naiba, ce mai conta o strângere de mână!, balabusta își continuă incantația și mârâielile, își dădu iar ochii peste cap (lui Marinescu i se strânse stomacul, că tocmai văzuse asta mai devreme, dar din alte motive, cu adevărat înspăimântătoare), apoi spuse cu voce cavernoasă:

— ...sunt Tudoreață Ion și am murit de zece minute... Sică a lu Costel m-a mușcat de gât...

Balabusta se cutremură din nou și căzu cu capul pe masă, gâfâind. Apoi se ridică; ieșise din transă. Când își dădu seama ce se întâmplase, holbă ochii și mai mult.

— E mort Nelu al lu' Tudoreață?! E vecini cu mine ăștia, stă vizavi! Era băiat de...

— Lasă-l naibii, tot cartierul e mort, eu altceva îți zic! Ești un medium adevărat, îmi pare rău că te-am făcut escroacă! Acum, invoac-o pe Ana!

— Ce?! E moartă?!

— Nu știu, asta vreau să aflu!

Urmară cele mai lungi și mai groaznice cinci minute din viața lui Marinescu, care își rodea unghiile la propriu de încordare, însă la capătul lor balabusta, epuizată, îi spuse că nu o găsește.

— Mulțumesc, Doamne! respiră ușurat bărbatul, simțind palpitații de fericire. Înseamnă că trăiește! Fii atentă, India. Morții ăștia ne văd acum?

— Nu știu... Cred că da...

— Bun, arată-le poza Anei și pune-i să întrebe din zombi în zombi dacă nu au văzut-o. Când o găsesc, fă-i să ne ducă la ea!

— Să le poruncesc io la morții ăștia?!

— *Da!* Doamnă India, ei sunt spirite, iar tu ești mediu, deci le poți manipula. Trupurile fiind moarte și în același timp nemoarte, probabil spiritele astea sunt în purgatoriu, ceva, și la rândul lor încă își mai pot controla cadavrele. Ordonă-le să nu mai atace oamenii, să nu ne mai facă rău. Poți deveni regina lor, înțelegi?! Ești femeia care va domni peste zombi, ba chiar, se înflăcăra Marinescu, femeia care a adus încheierea subgenului cu zombi! Romanele și filmele cu zombi nu vor mai avea rost, pentru că ție ți-a venit ideea genială și atât de logică de a-i controla prin spiritism, făcând imposibilă orice invazie de zombi! Hai, fă-i să lucreze pentru tine! Dă armata jos din pod cu ei! Și mai ales zi-le s-o caute pe Ana!

— Cred că ai făcut lucruri incredibile ca să mă salvezi, așa e? îl privi Ana cu admirație.

— N-ai nici cea mai vagă idee! se cutremură Marinescu până-n călcâie.

— Ți-a fost greu, nu-i așa?...

Soțul ei făcu un gest care arăta că nu mai contează, e firesc pentru soți să se sacrifice pentru soțiile lor.

— O să-mi povestești într-o zi prin ce ai trecut, nu?

Marinescu o privi alarmat.

— Nu vreau să te încarc cu detalii traumatizante, spuse el cu multă convingere, iar Ana îl îmbrățișă, așa, din mers.

— Sunt mândră de tine! îi șopti ea.

— E doar meritul tău, Ana.

— Al meu?!

— Păi da. Dacă nu erai tu smintită, acum eram amândoi morți!

Râseră din toată inima și continuară să pășească, în mijlocul alaiului de zombi domesticiți. În spatele lor, Zina se uita cu admirație la bărbatul obidit de soție, pasămite însă un tip curajos, care nu ezitase să înfrunte urâciunea pentru a-și salva aleasa inimii. Și mai la coada cortegiului, Coana India stătea comod pe portieră și visa cu ochii deschiși: „Orașu’ e năpădit de haladiții ăștia și îi trebuie o salvatoare, care să-i scape de ei. Desigur, pe bani grei, că are banu’ primăria... De fapt, dacă salvez orașul, cred că...” zâmbi ea luminându-se la un gând și își îndemnă căraușii să meargă mai repede. „Mai iute, Tudoreață, că o face pe baba primar!”

dureau mâinile de la câte pagini smulsese-răm, însă locotenentul ne îndemnă să nu scădem ritmul, să le sfâșiem mai departe, dacă nu mai puteam cu dreapta, să începem cu

stânga, dacă ne amorțea și stânga, să le rupem cu dinții!

Eram atât de prinși și aprinși, încât aproape că le rupeam în ritm. Plutonul nostru rupând foile părea o mică orchestră care cânta o simfonie modernă, abstractă, în care leitmotivul era sunetul sfâșierii hârtiilor din cotoare, acompaniat de foșnetul obositor al paginilor date în căutarea celor care trebuia distruse.

— Permiteți să raportez, năvăli Lupașcu, am mai găsit încă vreo zece rafturi pline în magazie!

— Ia și oamenii de la pază, pune-i să rupă foile.

Obișnuit ca ordinele să-i fie respectate instantaneu, locotenentul se uită puțin cruciș la Lupașcu, care rămăsese pe loc, fără să plece și fără să spună nimic.

— Ce e?!

— Permiteți să raportez, sunt cel puțin 500 de cărți acolo.

L-am privit mirați; Lupașcu, cel mai slugarnic și fricos dintre noi, îndrăznise să conteste ordinul locotenentului! Și mai surprinzător însă, acesta din urmă se uită la ceas, oftă și ne făcu semn să ne oprim.

— Aveți dreptate. Nu mai avem timp. Lăsați totul, ieșiți afară și dăm foc la clădire, să ardă cu totul. Executarea!

Am ieșit din apartament cu ușurare, cu mâna amorțită, călcând cu bocancii nenumăratele pagini 9-10 și 99-100 așternute ca un covor pe podea. Cărțile din care le smulsese-răm zăceau peste tot, pe jos, pe mese, pe fotolii, acolo unde fuseseră aruncate după ce le mutilaserăm, rămânând ca niște guri știrbe. Era chiar oribil și mă bucuram să plec de acolo, dar la etajul 5 apăru dintr-un

alt apartament Badea, surescitat, ținând arma stângaci, în stilul lui.

— Am găsit o familie ascunsă! ne spuse el tremurând.

— Evacuează-i și veniți după noi! strigă la el locotenentul, care îl auzise.

— Rog să trimiteți întăriri!

Ne-am oprit, mirați. Locotenentul însă nu avea timp de uimiri, ne făcu semn mie și lui Istudor să rezolvăm situația și continuă coborârea spre parter.

Intrați în apartament, am înțeles adevăratul motiv pentru frica lui Badea. Acesta, cu arma în mână, ținea la respect un bărbat, soția acestuia, o bătrână, doi băieți adolescenți, două fete ceva mai mici, un băiețel de câțiva ani și un bebeluș foarte mic pe care mama îl strângea în brațe îngrozită. În total, 9 persoane.

— Doamne ferește, oameni buni, sunteți idioți?! am exclamat. Pe bune, 9?! Vreți să muriți? Vreți să murim cu toții?!

— Iertați-ne, avem șapte copii, ne era frică! ne imploră femeia.

— Badea, ce mai stai? îl repezi Istudor. Știi ce ai de făcut!

— Nu, vă rog, nu faceți asta! izbucni femeia, auzind cuvintele camaradului meu.

— Nu, nu, vă rugăm frumos! începură să plângă și copiii.

— Nu pot, băigui Badea, frecând arma în mâini. Nu pot să fac asta!

— Idiotule, dar să mori poți?! Pentru că dacă nu faci asta, o să murim cu toții!

— Fă-o tu, eu nu pot!

Badea îl împinse, scârbit, pe camaradul său, care se prăbuși peste o măsuță, spărgând-o, dar lui Istudor nu-i păsa. O înșfăcă pe bătrână de mână și o trase după el, spre

oroarea familiei. Capul familiei se năpusti la el, să-o elibereze, însă făceam echipă cu Istudor de prea mult timp ca să nu reacționez, așa că i-am pus piedică bărbatului, care se prăvăli și el pe jos, dându-i răgaz colegului meu să o ducă pe bătrână dincolo.

— Nu te opune, i-am șuierat. Știi foarte bine că e singura soluție!

— Dar e mama mea! spuse omul cu lacrimi în ochi.

— Ai fi preferat să ducă dincolo unul dintre copii? Sau pe soția ta? Sau pe tine, să-i lași fără apărare? Îmi pare rău, sunteți 9, nu e vina nimănui, asta e situația!

De dincolo răsunară o împușcătură și apoi un bufnet. Se lăsă liniștea. Badea ieși tremurând din camera cealaltă și se răsti la membrii în stare de șoc ai familiei:

— În câteva minute dăm foc la clădire! Hai, ieșiți, ieșiți!

Am luat în brațe câte un copil și, împingând înainte restul familiei, am coborât în stradă. În urma noastră, camarazii lobară câteva grenade incendiare prin geamuri. Flăcările izbucniră ca un balaur, mistuind mobilă, tablouri, haine, televizoare și, speram noi, absolut toate cărțile.

Hăituiți de locotenent, am continuat să smulgem plăcuțele de pe clădirile din zonă care erau la numărul 9 al străzilor, să ciurim cu gloanțe afișajul autobuzelor nr. 9, să rupem plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor care începeau cu 9-B, să retezăm cu topoarele fiecare al nouălea pom dacă existau pâlcuri cu numărul acesta, să spargem geamuri dacă erau grupate câte 9...

Eram epuizați, însă știam foarte bine că dacă ne scapă și un singur 9, nimeni nu mai era în siguranță. Natura e inflexibilă, e ne-

iertătoare, face lucrurile cu acribie aritmetică, nu poți negocia cu ea sau să-i explici că erai obosit...

Tocmai smulgeam al nouălea stâlp al unui gard, când m-am oprit, fulgerat de un gând care îmi trimise un fior rece pe coloană, până în creier. Am lăsat totul și, deși nu-mi venea deloc ușor, m-am dus la locotenent:

— Permiteți să raportez! Ni s-a ordonat să distrugem orice cifră și grup de 9, inclusiv numeralul „nouă” — dar nu cumva ar trebui să anihilăm și pronumele „nouă”?!

Am crezut că mă străpunge cu privirea sau chiar că mă plesnește; nu ar fi fost prima dată că făcea asta cu militarii din subordinea sa. Ce-i drept, era și singurul comandant care nu pierduse niciun om de la începutul agresiunii naturii împotriva omenirii; totuși asta nu-l făcea mai plăcut sau mai suportabil. Și totuși spuse ceva neașteptat:

— Poate că ai dreptate. Afrim! Transmite prin sistem la comandant, propun să se interzică în toată divizia utilizarea în vorbire sau scris a pronumelui „nouă”. Și a adjectivului „nouă”, de fapt! La treabă! Îmi aruncă, fără mulțumiri, fără nimic.

În urma noastră, avioanele treceau cu zgomot deasupra orașului și trăgeau cu rachete în etajele 9 ale clădirilor pe care le curățaserăm noi, multe dintre ele dărâmându-se pe jumătate, dar nu mai avea nicio importanță. Continuam să mutilez toți 9 pe care îi găseam și în același timp mintea îmi duduia. Dacă ne scăpau instanțe la care nici nu ne gândeam? Ni se spusese să eliminăm și IX-ul roman, bineînțeles, dar dacă găseam scris undeva, nu știu, ALIX sau CHIX sau STIX, se puneă că e 9?! Uite, cei din regimentul 7 erau convinși că au șters toți nouarii și totuși fuseseră

spulberați, ceea ce însemna că le scăpase ceva. Unul dintre cei câțiva ofițeri care supraviețuiseră declarase că era sigur 100% de eliminarea completă a cifrei 9. Bine, spuneau însă oamenii, atunci poate moartea se pogoară din văzduh și în alt fel, care ne scapă, pentru niște 9 la care nu ne gândim! Păi da, cum ar fi ALIX, mi-am zis.

Era incredibil. Fuseseră suficiente doar câteva zile ca 9 să devină deja respingător, să capete conotație negativă, chiar scârboasă, să se transforme, probabil pe multe generații de acum înainte, într-o cifră blestemată, aducătoare de ghinion, de nenorociri, de moarte. Și undeva acolo, în adâncul cel mai vulnerabil al sufletului, mă încerca spaima și mai rea că poate lucrurile nu se vor opri aici: dacă după 9 urma 8? Cine garanta că nu va veni și 7, apoi 6? De unde știam că până la urmă nu vom rămâne fără cifre, de fapt, fără aritmetică? Că în univers nu vor mai exista

Mașina de simțăminte

Mâna pătată de bătrânețe apucă încet mausul și îl mișcă, nesigură, punând, cu stângăcie, cursorul pe iconul messului și apoi deschizând fereastra de messenger. Nu se schimbaseră nimic de azi-dimineață: sub mesajul său era afișat, ca o palmă peste obraz, „Seen”. Bătrânul oftă.

— Cum e? Întrebă soția. A răspuns?

Bănică nu mai spusese nimic, iar soția se apropie, uitându-se de aproape la monitor.

— Probabil e ocupat, spusese ea fără convingere.

— Ocupat de două zile?! Hai să fim serioși...

— Probabil au petrecut după botez și or fi obosiți. Sau mahmuri...

— Dar de văzut a văzut mesajul nostru! Putea măcar să zică: „Mulțumesc, vorbim mai târziu”...

— Lasă, că o să răspundă. Cât e acum la ei? 8 jumate dimineța?

— Ah, ce-l mai aperi! Chiar și acum! D-aia se poartă așa cu noi, că l-ai cocoloșit prea tare!

— Ce să fac? E fiul nostru... Stai așa! Uite, a răspuns!

buna dimineata! ce faceti?

poate la tine dimineata.

aici este 9 și jumătate seara

da, sorry. uit mereu

acum m-am trezit si eu

mai baiatule, cum ramane cu

pozele alea? au trecut doua

zile de la botez

Cei doi bătrâni așteptară, cu speranță, răspunsul fiului, mai bine de un minut. Se uitară unul la celălalt, obosiți, nevoind să se gândească la eventualitatea că nu le va mai răspunde deloc. Tresăriră când sună telefonul.

— El e, el e! se deschise la față mama. Răspunde tu!

— Bună seara! se auzi vocea fiului.

— Bună seara, Miron! Ce faceți? Ce fac Isabela, Silviu?

— Bine, mulțumesc. Ei încă dorm.

— Cum a fost la botez?!

— A fost frumos... Hai că aleg niște poze mai frumoase și vi le trimit. Cum e vremea în București?

— E seara... e înnorat, așa. Miron, tată, când mai veniți și voi acasă? Nu ne-am mai văzut de...

— Tată, ți-am mai zis, e foarte greu de făcut atâta drum. Și mai ales cu copilul...

— Dar nu v-am mai văzut de cinci ani! Tu îți dai... (Mama îl bătu ușor pe umăr pe Bănică, să se liniștească, iar acesta se întrerupse, oftând. Femeia luă telefonul.)

— Bună, dragule! Ce faceți? Ce face Silvică?

— E bine, doarme. Aici e încă foarte dimineață... Și e un soare!...

— Foarte bine, mamă. A fost frumos la botez?

— Sclipitor, i-am zis și lui tata. O să vă trimit poze, spuse fiul cu o urmă de oboseală în glas.

— Miron, te rog, nu te supăra pe noi... Așa sunt părinții, ce poți să faci? Ne e foarte, foarte dor de voi...

O scurtă tăcere din Noua Zeelandă.

— Da, stai liniștită, răspunse în final fiul.

— Ți-l dau pe tata, spuse femeia încet și-i pasă telefonul.

— Ziceai că-ți schimbi mașina, Mironel...

— Da, spuse iute fiul. Am luat un Audi din 2018, la un preț incredibil. Știi cum merge?! O să-ți trimit poze cu el.

— Lasă mașina acum, vreau poze cu voi trei.

— Păi nu ți-am zis că-ți trimit?! Ce naiba... Chiar acum le iau din cloud, aleg câteva mai bune și vi le dau, bine?

— Mulțumesc, spuse bătrânul cu glasul stins.

— Ah, tată, nu mai fi atât de dramatic! Crezi că mie mi-e ușor atât de departe de casă?

— De-aia m-am și opus să plecați atât de departe, oftă bătrânul. Și apoi, când ați plecat, noi eram mult mai tineri. Lucrurile se schimbă...

— Știu, știu, numai iubirea pentru copii nu se schimbă! Mi-ai zis-o de atâtea ori.

— Ai să vezi și tu, că ești tată acum.

— Adică ce, crezi că nu-mi iubesc copilul?! Îl iubesc, doar că nu vreau să fiu și eu ca...

Fiul se opri la jumătatea frazei, ca și cum își dăduse seama că exagerase, sau mai curând că nu avea sens discuția în direcția asta.

— Tată, uite care e treaba. Să-ți zic un lucru, poate vă ajută. Iubirea părinților pentru copii este prevăzută în ADN, înțelegi? Te-ai născut programat să-ți iubești copiii, nu e ceva ce alegi sau câștigi. Ești construit să-i iubești. Oamenii își iubesc și își îngrijesc copiii și la nevoie se sacrifică pentru ei, dar nu pentru că sunt au suflet bun sau sunt altruști, știi prea bine că e nu toată lumea așa. Nu e ceva personal, e doar o comandă care li s-a dat dinainte să se nască, e by default.

— Adică ce vrei să zici, că iubirea noastră pentru tine nu e adevărată?!

— E adevărată, dar, dacă vrei, nu e autentică. E preprogramată, e aranjată dinainte. Gândește-te la animale, la păsări, la ce vrei tu – și ele își apără copiii și se sacrifică pentru ei! E foarte frumos, dar nu o fac pentru că sunt de treabă, animalele nu sunt bune sau rele la suflet; ele își apără puii pentru că așa au fost programate!

— Vorbești prostii! Cine să ne programeze pe noi?

— Cine ne-a făcut, tată. Dumnezeu, natura, cum vrei să-i zici. Ne-a făcut să vrem să mâncăm când ne e foame, să ne doară când ne lovim, să râdem la ceva amuzant și să ne iubim copiii, că altfel omenirea n-ar mai fi existat. Viața e prea grea să-ți mai pese de perpetuarea speciei, mai bine oamenii ar fi lăsat naibii înmulțitul, dar dacă crezi că lupți pentru tine și copiii tăi, specia supraviețuiește.

— E o interpretare răutăcioasă, atâta tot. Încă mă urăști că ne-am certat când ați plecat!

— Doaaaamne, tată! Cum să te urăsc?! Auzi la el... Incredibil... Nu te urăsc, vă iubesc pe amândoi.

— Da, pentru că ai fost programat să ne iubești!

— Păi toți am fost, nu o lua personal!

— Zi ce prostii vrei, noi te iubim! Oricât ne-ai ignora, oricât nu te-ai gândi la noi, oricât de puțin ți-ar păsa de noi, noi te iubim! Și pe Isabela și pe Silviu! Nu se poate altfel, asta simțim, nu e nicio programare!

— Tată, hai să-ți zic altfel: dacă stai să te gândești, iubirea părinților pentru copii e nefirească. E exagerată. Orice ți-aș face, nu că-ți fac eu ceva, dar orice ți-aș face, tu mă vei iubi. Iar femeii care în mod normal se tem și de umbra lor devin ninja când se ia cineva de copilul lor și dacă e nevoie se aruncă în foc! Chestia asta nu ți se pare ciudată? Adică ce, chiar absolut toți oamenii au un suflet iubitor? Așa cum aveți voi! o prinse el din zbor, fără să-și poată ascunde satisfacția neașteptată că o întorsese meșteșugit.

— Acum râzi de noi!

— Nu, nu! Doamneeee!... Zic doar că nu toți oamenii au suflet bun, dar chiar și ăia cu suflet negru își iubesc sincer copiii. Ce dovadă mai bună vrei că suntem programați?!

— Poți să zici ce vrei, noi te iubim pentru că ești fiul nostru și ne e dor de tine! Iar ce zici tu acolo, pe lângă că mă doare, e SF! Numai de la calculatoarele astea vi se trage, credeți că vă folosiți de ele, dar de fapt ele vă deformează gândirea, până ajungeți să gândiți ca ele! Și să credeți că iubirea nu e iubire, ci e programare... Dar nu trăim într-un roman SF, fiule, trăim în realitate! Viața e adevărată, iubirea pentru copii e adevărată, că o simțim! Păcat că nu o simt și copiii, încheie el cu vocea frântă.

— Iar ești melodramatic! Ce să fac dacă România e o țară înapoiată și a trebuit să mergem pe partea ailaltă a Pământului ca să trăim și noi bine?! Ce, tu nu te-ai mutat de la satul ăla prăpădit la oraș? E același lucru.

— Eu nu i-am spus niciodată tatălui meu că nu mă iubeste, ci doar execută indicații!

— Incredibil ce a înțeles!... exclamă exasperat fiul. Tată, fii atent. Mi-a venit o idee, o să-ți arăt ce voiam să spun. Liniștește-te, îți trimit imediat pozele. Uite, închid și mă suni după ce le vedeți, da? Te pup!

Bănică lasă telefonul pe birou. Bătrâna, așezată lângă el, auzise toată conversația.

— Așa e el, spuse femeia. Nu o lua personal, ne iubeste, dar așa e generația asta, cu gândul numai la tehnologie.

— Mai lasă-mă, că au luat-o razna cu tehnologia asta! Suntem oameni, nu roboți. Tehnologia nu poate înlocui sentimentele. Nu există mașinării de simțit. Există doar...

Sunetul mailului o făcu pe mamă să se ridice și să vină mai aproape de monitor.

— Hai, hai odată, că ne-a trimis pozele! îl grăbi ea.

— O, pașă, cât de darnic ești! mormăi bătrânul. A trebuit să tragem de el două zile să ne dea poze de la botezul nepotului nostru...

— Lasă asta și deschide-le odată! Știi să le descarci?

— Știu!...

Cursorul mausului, condus nesigur de bătrân, se poziționează peste iconul uneia dintre fotografiile downloadate, fix la mijloc, cum învățase. Două clicuri greoaie, ca o respirație sacadată... și în loc de poză apăru o casetă de dialog.

— N-ai dat bine! îl certă soția sa. Apasă mai repede!

— Stai, că scrie ceva aici. „Instal adițional codec tu uorc...” Ce-i prostia asta?

Bătrânul țâstâi și încercă din nou să dea dublu clic, însă, dintr-un motiv pe care nu îl putea înțelege, nu se întâmplă nimic.

— Ce are, domne?! mârâi bătrânul. I-am zis să ne trimită poze și uite la el ce trimite!

După mai multe încercări nereușite, bătrânul se lăsă păgubaș, luă telefonul și își sună fiul.

— Măi Miron, ce mi-ai trimis aici? Că nu e poză.

— O, ba da, e poză! Ți-a apărut un mesaj pe monitor?

— Da.

— Închide-l de la x-ul din dreapta sus. Așa. Ce nume are poza?

— Sunt niște cifre... 8546834 și apoi punct și rav.

— *Raw*, pronunță Miron cu accent englezesc. Cifrele sunt numărul pozei și literele de după punct arată tipul fișierului foto. Iar pozele pe care ți le-am trimis sunt într-un alt format decât cele pe care le știi tu. Or, programul cu care deschizi tu poze de obicei nu poate deschide pozele astea.

— Lasă-mă cu tehnica! Eu vreau să văd pozele de la botez!

— Da, o să le vezi. Dar pozele astea nu pot fi deschise cu orice program.

— De ce?!

— Pentru că sunt făcute să nu se deschidă decât cu un anumit program... Acum înțelegi?

— Poftim?

— Caseta de dialog îți zicea: ca să vezi poza, trebuie să ai programul respectiv de văzut poze. Dar poza nu se deschide că nu voia ea. Ea nu are nicio opinie! Pur și simplu este concepută să nu se deschidă cu orice program de văzut poze, ci cu unul anume. Sigur, ar fi putut fi făcută să o vezi cu orice program, dar cine a creat-o a vrut să utilizezi unul anumit. Este *pro-gra-ma-tă* să răspundă la un anumit soft! Nu e vina ei și nu e nici meritul ei. Cineva a creat fișierul în formatul respectiv și i-a prevăzut în ADN, ca să zic așa, să se deschidă doar cu softul corespunzător. Poza face ce a fost învățată să facă! Înțelegi încotro bat?

— E o prostie! Noi nu suntem poze, suntem oameni!

— Da, dar și pe noi ne-a făcut cineva.

— Da, pe tine te-am făcut eu și mama ta!

— Da, domne! Și ați făcut asta pentru că ați urmat niște instrucțiuni pe care nici nu știați că le aveți, sunteți ca

un program de editare de imagini în care cineva, nu voi!, cineva, creatorul, creează o poză nouă. Și tot creatorul programează pozele să se deschidă cu un anumit soft, așa cum părinții sunt programați să iubească anumiți copii, respectiv ai lor. Fii atent. Pozele .raw conțin informații despre imaginea surprinsă cu aparatul foto, dar nu le poți vedea, tot așa cum nu poți vedea informațiile și instrucțiunile despre o persoană care sunt înscrise în ADN-ul acesteia. Știi câtă informație este într-un .raw?! Ordinea în care sunt aranjați biții, metadate gen mărimea senzorului foto sau profilul de culoare, expunerea, modelul aparatului foto, data când a fost făcută poza, drepturile de autor și multe altele! La fel, în ADN e prevăzut sexul copilului, ce înălțime va avea, câtă inteligență, ce culoare va avea părul său și e marcat și cine sunt părinții lui și când l-au conceput! Înțelege? Nu mai fi melodramatic, suntem doar niște fișiere și facem ce suntem programați să facem!

— Fiule...

— Uite, continuă însă Miron, care o luase la vale. Alt exemplu. Programul Word, de editare de text, e foarte strict cu salvarea documentului *creat de el*: nu poți închide documentul fără să te întrebe Wordul dacă nu salvezi documentul; iconul de salvare îți spune mereu când poți salva și când nu e nevoie; o funcție a softului salvează automat textul la intervaluri regulate. În plus, Wordul știe absolut totul despre document: fix câte semne are, ce modificări s-au făcut și când și multe altele. Crezi că Wordul iubește documentul?! Nu, a fost programat să aibă grijă

de el, atâta tot. Sau, sau!, ridică puțin tonul Miron simțind că tatăl său vrea să-l întrerupă, închipuie-ți câteva persoane care stau pe o câmpie frumoasă, cu niște clădiri în depărtare. Le place locul, se simt acasă. Le cheamă Ion, Maria și Gogu, da? Fiecare e altfel: unul mai corpulent, altul mai mic, unul mai bătrân, altul foarte tânăr. Fiecare are viața lui, problemele lui, planurile lui. Daaar, ceea ce ele nu știu este că sunt, în realitate, niște fișiere cu poze pe un desktop. Tata.jpg, Mama.jpg, Fiul.jpg. Mai aveți desktopul de la Windows, cu câmpia aia, și poze cu voi și cu noi, nu? Pozele alea fac ceea ce au fost menite să facă, există ca să fie văzute. Crezi că pozele alea se gândesc: „Vai de capul nostru, suntem niște fișiere!“? Nu, le e bine așa. Așa și noi, dacă am vedea ce e cu adevărat lumea și cine a creat-o și ne-a creat și pe noi, am fi stupefiați și în stare de șoc. Dar până atunci ne e bine așa cum suntem și facem ce am fost meniți să facem. Iubirea există, da, însă e doar un reflex necondiționat, e o comandă. Înțelegi acum ce zic?!

— Impresionant, dar există o gaură în teoria ta. Părinții au în ADN iubirea pentru copii, da? Dar cum explici iubirea părinților pentru copiii adoptați? Cum mai sunt programați părinții și copiii în cazul ăsta?!

— Doamne, Bănică, ai luat-o razna! Ce-ți veni?! se auzi înfundat vocea mamei.

— Lasă-mă, femeie, tu n-auzi ce aberații vorbește?! continuă, la fel de înfundat, tatăl. Să-și asume teoriile, e bărbat în toată firea!

— Tată, ce zici tu acolo? Ce legătură au copiii adoptați cu discuția noastră? Tată?... Alo! Tată!

Bătrânul asculta, satisfăcut și chiar râzând pe tăcute, încercările zadarnice ale fiului lor de a-l contacta, apoi termină apelul și nu se opri aici, ci închise de tot telefonul.

— Ce faci, Bănică?! holbă ochii mama. De ce i-ai închis în nas și ai oprit și telefonul?

— I-am închis și n-o să-i răspundem, nici eu, nici tu! Lasă-l să mai fiarbă puțin...

— Doamne, bărbate, asta e cruzime! Îl lași să înnebunească, să creadă că e adoptat?!

— Adică ce, zici că o să sufere?

— Bineînțeles!

— No-no-no! îi făcu el cu ochiul. N-ai auzit? Nu e suferință, e ceva *pro-gra-mat*! Nu are de ce să-și facă probleme, din moment ce suntem niște roboți... Lasă-l să vadă și el cum e!

— Dar e copilul nostru, Bănică! Pe mine mă doare să știu că suferă!

— Stai liniștită, pe noi ne doare, dar Miron doar „execută o rutină de software”, cum zicea el odată. Ei nu au sentimente, ci doar instrucțiuni codate. Hai să nu le stricăm softul cu simțăminte!

Bătrânul o cuprinse pe după umeri pe soția sa.

— Și, în același timp, stai să vezi ce o să ne mai sune el pe noi de-acum înainte! exclamă Bănică profund încântat. O să vorbim cu el în fiecare zi... Ne-o da el cu software-ul lui pe la nas, dar în fond nu uita, râse bărbatul, de la noi îl are!

luat prima sticlă, am șters pânzele de păianjen mumificate ca și cum aș fi alintat-o și citirăm cu toții eticheta: Sauternes La Tour Blanche, 2001. Cu multă grijă, am tras de dopul de plută. Când mai avea puțin să iasă, i-am întins-o Mirabelei. Leo protestă din semne, era vinul lui preferat, îl voia el. „Asta e o prostie! Ce mai contează ce vin e, în situația asta?!” am gândit. „Mai ai destule aici!” i-am arătat rafturile apăsate de sticle și l-am împins, cam tare însă, făcându-l să cadă peste o masă plină cu instrumente și sticle, iar lemnul se frânse sub greutatea lui și bunul meu prieten se prăbuși, în așchii, cioburi și un zgomot infernal. Nu-mi păsa, era un tip rezistent, iar pe de altă parte îi dădea un respiro (haha, bună asta, mi-am zis, respiro!) Mirabelei. Frumoasa sportivă închisese ochii și își învelise buzele pe gura sticlei, pentru a nu pierde nici măcar un singur strop. Îi puteam vedea sânii generoși cum se ridică și se coboară, cu sfârcurile întărite de voluptate.

M-am uitat la Leo, nu reușise să se ridice, ținându-se de șale, probabil se lovise destul de rău. Am profitat și am făcut oficiile cu următorul recipient, pregătindu-l până la punctul în care Mirabela nu avea altceva de făcut decât să-l pună la gură și să respire, din străfundul plămânilor mult prea văduviți de oxigen, aerul acela pur, original, chiar dacă otrăvit de vapori de alcool. În fond, să respiri în voie și să pleci și puțin beat - ce mai puteai dori de la viață în zilele astea dezolante, cel mai probabil și ultimele, pe care le trăiam?!

Am bătut-o pe umăr, luă recipientul și transferul de la prima sticlă la a doua îl

făcu fără cusur, fără să piardă niciun milimetru cub de aer, în vreme ce arunca nepăsătoare sticla folosită, plină cu vin până mai acum o oră valoros. Mirabela respira aerul dinăuntru, cei câțiva centimetri cubi păstrați fără intenție pentru ea, în timp ce mă strângea de mână, ca o promisiune mută, care îmi umplu sufletul de bucurie. Când, după câteva clipe, aerul din sticlă se termină, i-am întins-o pe următoarea.

I-am dat apoi mai multe vinuri deodată și l-am ajutat pe Leo să se ridice, înmânându-i și lui câteva. Mă privea cu ură, le-ar fi refuzat, le-ar fi spart de pereți sau poate de fața mea, dar mi le smulse din mână, desfăcând-o pe prima.

Ceva mai târziu ieșeam din cramă și pășeam, pe bulevardul răvășit, spre centru, către o anumită clădire de birouri, cu brațele și hainele și genți ticsite de sticle pe care le respiram și apoi le aruncam, fără pauză. Cineva care ar fi vrut să ne găsească ne-ar fi luat urma ușor după siajul de cioburi. Ajunși la clădire, Leo îmi făcu un semn de lehamite: „Nu mai găsesc nimic înăuntru!”. „Ba da, ascultă-mă pe mine”, i-am replicat și am repetat gestul și către Mirabela, care părea la fel de neîncrezătoare ca și el.

După câteva minute, spărgeam o ușă și ne pomeneam într-o mică încăpere întunecată în care, între rafturile încărcate cu diferite lucruri acum absolut inutile pentru noi, se ghiceau contururile câtorva bidoane mari de 19 litri, de apă de la aparat, goale, pentru că nu mai apucaseră să fie schimbate.

Prietenii mei se repeziră la ele, cuprinși de extazul bogăției. Leo mă luă chiar în brațe și mă învârti de bucurie, iar Mirabela, cu dorință în privire (sau poate era doar

luată în freză de la aerul din sticlele de vin...), mă întrebă din umeri și degete de unde știam de sticlele astea. Mă gândeam cum să-i explic, când cineva înfipse un topor în perete cu o zguduitură, improșcându-mă cu tencuială!

Erau patru matahale înarmate până în dinți. Mi-am dat seama într-o fracțiune de secundă că nu aveam nicio șansă în fața lor. Unul dintre bărbații apăruiți din neant ne indică să lăsăm pradă și s-o ștergem. L-am tras de mână pe Leo, Mirabela venea după el, ei se uitau la noi, mai aveam puțin și scăpam... când unul dintre ei o apucă brusc de umăr pe sportiva cu păr superb, oprind-o. Bărbatul o ținea strâns și ne făcu semn să ne cărăbănim, cu arma ațintită elocvent către noi. Mirabela avea ochii căscați de stupeoare, iar când am început să ne îndepărtăm către ușă, stupeorea ei se transformă în groază. Dar nu aveam încotro. Dacă săream la bătaie, ne ucideau pe toți trei. Mi se rupea inima pentru ea, mai ales că tocmai o cucerisem cu mișcarea mea elegantă cu vinul, însă îmi salvam prietenul din copilărie și mă salvam și pe mine. Cu lacrimi în ochi, am dat să ieșim.

Leo însă se smuci brusc și se aruncă spre ei și la fel de brusc fu respins în sens opus de carabina descărcată în pieptul lui de la jumătate de metru. Bubuitura ne sparse timpanele, iar Leo se lovi cu capul de perete și apoi căzu pe jos în sânge, iar de data asta era nu mai era ca în filmele în care jucase, ci chiar murise.

Unul dintre ei îmi smulse bidonul de aer din mâini și mă îmbrânci pe scări. Nu, nu erau omenoși, ci făceau economie de gloanțe.

Următoarele ore, până la sosirea nopții, le-am petrecut împleticindu-mă pe străzile

goale, cu pieptul rănit permanent de povara lipsei de oxigen, pe care mă chinuiam să-l păstrez cât mai mult în plămâni. Ici profitam de o sticlă de Pepsi neînceptută găsită pe jos, ale cărei două degete de aer mă țineau până la al doilea colț, colo deschideam disperat, înainte să leșin din cauza hipoxiei, o sticluță infimă de oă, trăgând în plămâni și gazul acid și probabil și un pic de oă, dar nu îmi mai păsa. Întindeam la extrem ultimele firicele de oxigen din organism și prin mintea deja confuză îmi treceau lucruri întâmpate acum nici o oră, însă parcă trecute de ani de zile, eram toți trei încărcăți în buzunare, la curea, în chiloți, oriunde puteam prinde ceva, cu pachete de tortelloni, humus, paste sau carne, pe care le găuream și le foloseam ca să ne mai țină puțin, apoi le azvârleam și băjbâiam după altele, toate astea în fuga bezmetică prin mallul în care ne prinsese pe neașteptate nenorocirea. Încercam să ocolesc oamenii care fugeau înnebuniți în toate direcțiile, îi fentam cât puteam, de câteva ori ne-am și ciocnit, îmi ceream scuze, deodată însă mi-am dat seama că înaintaserăm foarte puțin și rezervele ne erau pe terminate; atunci Leo trecu în fața mea și, ca etrava unei nave care sfărâmă aisberguri, ne tăie cărare printre oamenii panicați, îi izbea, îi dărâma, nu-i păsa, important era că reușirăm să avansăm spre ieșire; în jurul nostru mallul fierbea de oameni disperați să rămână în viață, care sorbeau aerul din jucării din plastic, din ouă Kinder, din colace, piscine gonflabile (o minune care putea salva o familie întreagă!), ba chiar și din femei gonflabile, din mingi, din baloane decorative, sfâșiau cutiile de carton pentru cereale și apoi apucau în gură ambalajul din

plastic și sorbeau cu nesaț aerul cu miros de fulgi de porumb, în general făceau absolut tot ce puteau face ca să mai poată respira încă încă un minut, încă treizeci de secunde, încă patru-cinci răsuflări... Femei distinse, cu haine de firmă scumpe, sugeau cu zgomot aerul din cutiute de medicamente, ale căror câteva fire de aer le mai lăsau să trăiască preț de câteva clipe; bărbați solizi, probabil sportivi, se încăierau pe pachete de țigări pe care le sfâșiau pentru a-și prelungi viața câteva secunde; oameni în toată firea smulgeau din mâinile copiilor baloanele vesel colorate, al căror suflet gazos îl sugeau amânându-și moartea cu minute bune; femei în etate, cu părul alb, vânau în patru labe printre mărfurile prăvălite pe jos deodorante încă nedeschise pentru a le scoate capacul și a mai trăi câteva zeci de clipe - și nu toate reușeau, multe izbindu-se cu fața de podea și rămânând acolo; oamenii, îngroziți de moarte, își vârau gurile în sticle de bere, suc, apă sau tărie, borcane cu iaurt, sticlute cu parfum, sfâșiau cutii de săpun, rupeau ambalajul înghețatelor și fugeau în brațe cu torturi de înghețată, numai bune să le respire mai târziu, poate chiar să le dea copiilor lor - dacă nu cumva erau obligați să le consume pe drum pentru a nu muri sufocați.

În numai câteva minute, existența omenirii se schimbase brutal, deodată mărfurile acestea pentru care toată lumea plătea în fiecare lună deveniseră lipsite de semnificație financiară, orice obiect avea valoare doar în măsura în care conținea puțin aer necontaminat, introdus sau rămas acolo înainte de deversarea din ceruri. Brusc, oamenii renunțaseră la pasiuni, interese, ocupații, relații, distracție, la orice, și ajunseseră fulgerător

niște ființe a căror unică preocupare era lupta permanentă să nu moară sufocați...

Am reușit să ieșim din mall și mă rugam ca mașina să fie încă acolo, pe străduța alăturată, ca să putem să plecăm, calculând în minte dacă debilele rezerve de aer aveau să ne ajungă până acasă.

Ei bine, măcar mașina era acolo.

Ei bine, degeaba era! Am avut imaginea unor cățeluși care sug de la mama lor. Dar nu erau câini, erau oameni, un medic în halat altădată alb, o mamă și un tată cu doi copii-lași, o țigancă cu fuste crețe, un tânăr hipster extrem de elegant, strânși pe jos în jurul mașinii și care respirau disperați aerul din cauciucurile înțepate cu te miri ce și se pocneau unii pe alții peste ochi ca să respire mai mult. Se salvaseră cu aerul din pneuri, ingenioși!, dar prin asta ne condamnaseră pe noi la moarte...

Mintea îmi mergea frenetic în răcoarea din cramă, știam că sticlele nu ne vor ține în viață prea mult, aveam nevoie de aer mult, să putem trăi zecile de ani care ni se cuveneau, nu voiam să murim din cauza prostiei stelare! Încercam să-mi amintesc de vreun bețiv care să fi băut cât mai mult din damigeană, lăsând aer măcar pentru un sfert de oră, cât să ne ajungă, poate, să căutăm vreo cunoștință bolnavă care avea acasă tub de oxigen sau vreun atelier unde puteam găsi așa ceva sau o sală de fitness ca să folosim termosuri și bidoane din acelea cu pai rămase nefolosite, sau - ah! - o statuie metalică goală pe dinăuntru, cât mai mare - asta ne putea ține în viață zile întregi! Sau, de ce nu, țevile de apă caldă din blocuri, cu punți uriașe de aer, chiar dacă statut, țevile ne puteau... Dar stai, parcă plecaserăm din cramă!, mintea mi

se învălmășea, mi-am dat seama că eram pe stradă și sorbeam în gol dintr-o cărămidă pe care o crezusem o sticlă de

Aventurile lui Don't Juan

Palade, agitându-și molcom paharul cu votcă și martini, ca și cum licorile s-ar fi putut amesteca și mai bine și ar fi rezultat un gust mai bun, necunoscut până atunci, se uita fermecat la tânăra domnișoară care, rezemată lejer de balustrada terasei, vorbea îmbujorată cu alte două persoane. Nu e vorba că era frumoasă. Era frumoasă, de frumoasă. Dar, pe lângă frumoasă, mai era ceva. Ce? Proporționată neașteptat? Imperfectă delicios? „Habar n-am”, își spuse Palade intrigat. Dar era ceva. Probabil o frumusețe cu multe zecimale, multe nuanțe, nu o puteai cuprinde dintr-o privire, cu cât te uitai mai mult, cu atât descopereai lucruri noi, curbe surprinzătoare. Era o frumusețe în continuă desfășurare, înflorire, care se întâmpla discret și cu grație. Da, da, poate că asta era: grația. Domnișoara era minionă și de o prospețime amețitoare, iar privirea lui Palade încerca să poposească pe un loc oarecare al trupușorului mic și delicat dar nurliu din cale afară, însă formele făceau ca privirea să alunece, într-un mod de altfel plăcut, de la o formă adorabilă la alta, fără să se poată opri asupra uneia singure...

Tânăra stătea lângă balustrada argintie dincolo de care, în aerul vag răcoros al nopții, se întindea pădurea Hoia-Baciu. Horia se gândi că prezența ei contrazicea în-

săși rațiunea acestui eveniment monden dedicat industriei farmaceutice, chimică prin definiție, din moment ce nurii tinerei puteau scoate din afaceri cel puțin Prozacul, Propranololul și Viagra! Discuția celor trei era animată, iar râsul tinerei, puțin strident, dar cu atât mai încântător, răsună de câteva ori; Palade se trezi că aștepta următoarea glumă. Oftă. Nu putea să se ducă la ea și să se prefacă senin că vrea să o cunoască pentru a-și spori portofoliul de contacte din industria farma. Era prea evident. L-ar fi pufnit râsul pe el însuși. Era ca și cum, pierdut în deșert fără apă, ar fi găsit o sticlă de Pepsi rece și ar fi pretins că pasămite nu vrea să bea, ci doar să studieze conturul fascinant al sticlei.

— Știu exact ce e în mintea ta acum, auzi Palade o voce în spatele său. (Nu era nevoie să se întoarcă, știa cine e.) În clipa asta ai uitat complet cine ești. Ți-a ieșit din minte că trebuie să faci networking și habar nu ai cine e Rodica.

— Cine?

— Vezi?! Universul tău, odinioară vast, s-a redus acum la un metru și vreo 55 de centimetri – recunosc, superbi toți...

— Lupașcule, nu-ți mai bate joc de sentimentele mele înălțătoare! Dacă tot te-ai prins unde mă uit, zi-mi odată cine e domnișoara.

— Habar n-am, ridică din umeri Lupașcu venind, din spate, lângă colegul său.

— Imposibil, tu cunoști pe toată lumea din farma.

— Adevărat, dar pe domnișoara nu am mai văzut-o până acum.

Lupașcu se îndepărtă; Palade, în alte sfere, sorbea din pahar și își imagina că privirea lui era o boare răcoroasă pe mutrița nevinovată și decolteul extrem de vinovat, care abia reținea carnea albă, curată. „Nu e posibil să o găsesc atât de frumoasă și să nu o cunosc; dacă mă atrage atât de mult, nu poate să nu fie personal! E ca un semn, e ceva ce mă invită. E ca și cum aș fi găsit un portofel pe care scrie <<Palade>>: nu știu dacă e al meu, dar cumva ne leagă o relație specială. Cum am deja cu femeiușca asta, de care sunt mai aprins după zece minute și fără s-o cunosc decât am fost de Rodica într-un an de relație deloc plictisitoare!”

Un strănut discret, delicat, ca de pisică, îi atrase atenția lui Palade. Tânăra și companionii ei râseră, ea își ceru scuze, apoi un director de firmă de distribuție de aici, din Cluj, pe care Palade îl știa mai mult din vedere, se apropie de ele și după câteva cuvinte se îndepărtă cu cealaltă. Era perfect!

Palade își băgă mâna în buzunarul sacoului, iar degetele simțiră conturul liniștitor al celor trei doze de Oscinomocilus, în fiole mici și mate din plastic, învelite cu o folie subțire. Nu era corporatist, nu era spălat pe creier în firmă, nu lua Oscinomocilus împotriva răcelii ca să arate că era loial brandului, ci chiar constatase, lucrând ca fizician la producător, dar și pe pielea lui, că acest medicament homeopat, pe care multă lume îl socotea o escrocherie, chiar era eficient. Și nu îl lăsase niciodată la greu. „Pe de altă parte, o fi el doar apă chioară”, filosofă Palade amuzat, „dar nici intențiile mele nu sunt tocmai serioase!”

Se ridică și pași fără grabă spre tânără. Pe măsură ce se apropia, își dădea însă seama că intențiile lui nu *fuseră* serioase; cu fiecare pas acestea deveneau tot mai serioase, de la fantezia juvenilă a unei aventuri grăbite și intense în toaleta hotelului și până la o relație; iar când ajunsese la doi metri deja căuta restaurant pentru nuntă! Se opri lângă ea și îi zâmbi cât putea de senin. Tânăra îi întoarse zâmbetul, prietenoasă, își dădu chiar părul puțin peste urechea delicată, iar decolteul era complice – dar cu toate astea tânăra îl ținea, cumva, la distanță. Poate ochii întunecați trădau asta, poate faptul că nu se întorsese cu totul către el, ci numai puțin, continuând să admire silueta împădurită a dealurilor care umpleau bezna?

— Îmi cer scuze, eram așezat puțin mai încolo și am auzit un foarte grațios strănutat. Or, sunt instruit și chiar obligat să aud strănuturi, zâmbi el și îi întinse cutia de Oscinomocilus.

— Mulțumesc mult, dar sunt bine, îi răspunse tânăra cu un surâs profesional, impersonal, având însă curtoazia de a-i respinge cadoul cu un gest delicat, mai mult schițat.

— Tocmai pentru că sunteți bine v-am propus acest medicament. Oscinomocilusul nu este pentru oameni bolnavi, este pentru oameni sănătoși, preventiv.

— Nu vreau să vă fac să vă simțiți prost, însă mă tem că e pentru oameni sănătoși *care cred*.

— Este extrem de adevărat. Și recunosc că lucrez la firma care îl produce. Ce vă reține însă să credeți?... Dacă asta ar fi ceea ce v-ar face să nu mai răciți, ce v-ar putea feri de gripă, nu ar fi un preț rezonabil? Ce, v-ar fi jenă că funcționează inexplicabil?

— Stimate domn, e ca și cum aș fi îndemnată să cred în zodii ca să-mi meargă bine!

— Știu încotro bateți, spuse Palade dând din cap. „Medicamentele homeopate nu sunt medicamente, pentru că nu au bază științifică. Și dacă nu au, nu pot funcționa.” Adevărat, dar ce ne facem cu aceste mici tubulețe *care chiar funcționează?* îi zâmbi el agitând dozele de Oscinococcus. Dovada asta contrazice teoria. Și atunci renunți la dovadă, în loc să renunți la teorie? Sau să o ajustezi? De ce medicina clasică respinge faptele doar pentru că nu le-a găsit o explicație, în loc să caute explicația mai bine?! Nu asta se presupune că ar trebui să facă știința? Nu ar trebui să facă descoperiri, nu acoperiri?

— Cred că doar vă găsiți scuze pompoase ca să vindeți apă chioară cu zahăr la suprapreț, îi zâmbi ea deschisă, cu prospețime și bunătate.

Ai rătăcit ore întregi prin zăpadă, ud și înghețat, apoi ai găsit deodată o cabană unde e căldură. Te schimbi, te bagi sub pătura groasă, lângă focul din șemineu, bei un ceai fierbinte – dar frigul încă nu s-a dus din oasele tale, te miri că ești la căldură dar încă te simți rece ca gheața...

Și deodată începe să ți se facă cald! Valurile fierbinți îți cuprind picioarele, mijlocul, urcă la piept, la mâini, la cap, ești învăluit în binefacere, ești protejat și fericit! Exact această senzație o avu Palade când tânăra îi zâmbi deschis, chiar și în pofida cuvintelor reci. Ba chiar fata supralicită și își mută poziția, astfel încât acum bărbatul îi putea vedea, în despicătura neașteptată a rochiei, piciorul drept până aproape sus de tot.

— Cunosc prea bine opinia profesioniștilor din sănătate, răspunse el prefăcându-se că nu a văzut nimic. Știu că toți consideră Oscinomocculusul o șarlatanie...

— Nu, nu chiar șarlatanie; dacă oamenii vor să plătească, firma nu le poate refuza banii, spuse ea în timp ce mișcarea cu care ridică paharul la gura îi dezveli neașteptat de mult un sân. În schimb, continuă senină, problema este că homeopatia face ca toată medicina clasică să pară inutilă, chiar ticăloasă. Și apoi, în cel mai fericit caz e vorba de placebo...

— Să presupunem că ar fi placebo, admise el. În cazul ăsta însă, într-adevăr medicina clasică ar deveni inutilă. Adică ne-am putea trata cu apă în loc să ne otrăvim cu chimicalele din medicamentele clasice – nu ar fi perfect?

— Dacă era posibil, o făceam de mult, scoase limba șăgalnic tânăra.

— Mi-e greu să mă gândesc la Oscinomocculus când mă uit la sânii tăi! răbufni el deodată și parcă i se păru că tânăra tresare; deși nu ofensată.

— Doar la sâni, Don Juanule? îi făcu ea cu ochiul.

— Mi-a trebuit o voință de fier, exersată de-a lungul căsniciei, să nu mă holbez la picioarele tale...

— Hm, redeveni ea serioasă, deși liniștită. Mi-am lăsat telefonul în cameră. Mă însoțești?

— Bineînțeles!

Drumul până la camera tinerei, prin mulțimea adunată la eveniment, prin hotel, pe scările ample, pe culoarele care păreau nesfârșite, neputând să își ia privirea de la rochia care se vâlurea alintând pielea imaculată, și pe care

o ghicea fierbinte; a feselor odihnitoare ale tinerei, dură o veșnicie. „La naiba”, își spuse amețit, „sunt bun, am pus <<pat>> în <<homeopat>>!” Ajunși în cameră, o apucă de mână, reținând-o, și o întoarse spre el. Mirosea a vară timpurie. Aproape îi simți fierbințeala buzelor, dar tânăra evită cu grație sărutul, îl împinse blând și îi șopti în ureche:

— E vreo grabă?...

— Chiar e, răspunse el prompt. Am o erecție dure-roasă! „Pardon?!” gândi Palade.

— Bei ceva? zâmbi ea îndepărtându-se.

— Da... Cum te cheamă?

Tânăra deschise minibarul și își făcu de lucru cu sticlele și paharele.

— De când lucrezi pentru Oscinomocculus? îl întrebă ea.

— De 15 ani. Dar de unde...

— Ești în vânzări?

— Nu.

— Dar ce faci?

— Cercetare.

— Ai acces la informații secrete?

— Da.

— Știi de ce firma voastră și-a amplasat sediul din România la Cluj?

— Bucureștiul e prea departe și mult mai scump.

— Și de ce sediul e în vestul orașului și nu în centru?

— Au vrut o amplasare plăcută și reprezentativă, care să spună ceva despre brand.

— Ce?

— Că e, asemenea pădurii, natural. Nu e artificial, cum e centrul.

— Dar de ce tocmai lângă pădurea Hoia-Baciu?

— Nu știu.

Privirea femeii se îngustă, iar tonul deveni brusc dușmănos.

— De ce pădurea Hoia-Baciu? ridică ea tonul.

— Nu știu!

— Ce interes aveți în pădurea Hoia-Baciu?!

— Nu știu!!

— Nu mă minți! se răsti ea. Figura îi era acum de piatră. Palade dădu să se ridice de pe fotoliu, dar realizează că nu se poate mișca. Nu mai putea decât să stea acolo, așezat, cu ochii la ea, și să-i răspundă la absolut tot ce îl întreba, și mai ales să-i răspundă numai cu adevărul.

— Ce ați găsit în pădurea Hoia-Baciu?

— Nimic! Ce mi-ai făcut?!

— Uite ce e, Horia Palade... Da, știu perfect cine ești, te-am vânat special și ți-am turnat o soluție în paharul cu tărie, ca să aflu de la tine ce mă interesează! Clujul e cel mai mare centru IT și de startup-uri al României după București. (Tânăra fără nume, în timp ce îi expunea calmă problema, îi trase o palmă usturătoare peste ochi și, văzând că nu poate reacționa, dădu din cap aprobator.) Dar de ce nu Oradea sau Timișoara, care sunt mai aproape de Occident? Eu am o teorie: companiile vin aici nu atât pentru orașul Cluj, cât pentru pădurea Hoia-Baciu. Se știe de mult timp că aici se întâmplă fenomene misterioase, apariții de OZN-uri, viziuni spectrale. Din cauza asta, eu cred

că multe companii vin aici *pentru a obține cunoștințe tehnologice și științifice din altă lume*. Și, dacă e nevoie, o să droghez tot hotelul ăsta ca să aflu ce fel de cunoștințe! Știi de ce? Pentru că sunt cea mai bună jurnalistă din țara asta. Ba chiar poate și din Transnistria, de unde am și jucăria pe care ți-am pus-o în pahar, râse ea brusc și scurt. Nimeni nu îmi poate ascunde nimic, nici măcar extraterestrii!

— Doamne ferește, chiar crezi aberațiile cu pădurea Baci?!

— Nu mă ascuți, mârâi tânăra, punându-i brutal mâna în gât. Și nu pari să înțelegi. Degeaba încerci să te abții, pentru că până la urmă serul te va obliga să vorbești. Iar acest lucru poate dura până aflu ce vreau și îți dau antidotul, sau cât reziști tu. Recordul, în caz că ești un tip competitiv, e de o jumătate de oră! Dacă însă într-o jumătate de oră nu primești antidotul, mori. Așa că nu-mi mai pierde timpul, idiotule, și spune-mi ce vreau să știu! Ce vrea să descopere firma ta în pădurea asta?

— Jur că nu știu! Nu am auzit absolut nimic de așa ceva!

— Ești un tip ascuns și nu îmi plac tipii ascunși... Serul însă, oftă ea, se pare că te crede. Totuși, ca să primești antidotul, trebuie să-mi dai ceva, un secret, ca să nu fi pierdut timpul degeaba. Și ca să vezi că sunt corectă, îți voi spune și eu un secret: lucrez la cotidianul „Zi de zi”. E un ziar foarte serios, dar sunt și multe scursuri acolo. Iar cea mai mare scursură, chiar dacă are concurență acerbă, râse ea urât, e tâmpita de pe farma. O târfă proastă care a ajuns redactor-șef adjunct culcându-se în dreapta și în stânga! Dacă însă vin cu ceva interesant în domeniul ei, o să pot

să dau cu ea de pământ și să-l cunosc personal pe misteriosul nostru patron, pe care tâmpita l-a cunoscut, târfa dracului! Iar el mă poate pune redactor-șef. Așadar, ce ai pentru mine? Un secret, un brevet, o plagiatură, orice!

— Nu am secrete... se chinuia Palade, transpirat rău și agitându-se.

— Se vede clar că încerci să lupți cu serul, spuse tânăra gânditoare. Ce îmi ascunzi? E ceva cu Oscinomocilusul?

— D-d-da! îi țâșni cuvântul printre dinți, după ce încercase din răputeri să spună nu.

— E din pădurea Hoia-Baciu?

— Nu!

— Asta chiar e interesant... Care e secretul Oscinomocilusului? E tehnologie extraterestră?!

— Nu, gâfâi Palade. Noi l-am făcut.

— Și care e secretul medicamentului?

Tânăra se uita la el realmente interesată. Palade se smucea, gema, mârâia, parcă se opunea cu toată ființa unei forțe mult prea puternice care încerca să-l strivească.

— Nu e medicament! izbucni până la urmă bărbatul, căruia acum îi curgea sânge din nas.

— Poftim? Nu e medicament?! deveni și mai interesată jurnalista.

— Normal că nu e medicament, e făcut din inimă și ficat de rață pisate și diluate de miliarde de ori, e practic apă chioară, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dar nu ziceai tu că vindecă răceala?

— Ba da, ba da! Ăla e însă doar efectul. Dar nu știi *cum* se întâmplă asta!

— Cum?!

— Nu e medicament, e un mijloc de transport! *Oscinomocilusul te ia din lumea asta, din varianta asta cuantică, și te teleportează în alta aproape identică, 99,9999% identică, în care singura diferență este că ești sănătos!*

Tânăra, de data asta, chiar rămase mască, holbându-se și încercând să înțeleagă, preț de zece secunde.

— Vrei să zici că Oscinomocilusul e un sistem de transport între dimensiuni?! întrebă ea până la urmă.

— Nu între dimensiuni, ci între lumi. Orice se întâmplă în cosmos și în viața noastră, de la o moleculă la expansiunea universului, de la înălțimea exactă a unui munte la de câte ori atinge o piatră plată apa când o arunci razant, se produce într-o infinitate de variante, una singură în lumea noastră și restul în lumi paralele, inaccesibile. Dar specialiștii noștri au descoperit că diluarea organelor interne ale unor mamifere care conțin, printre altele, criptocroma, care e o flavoproteină, duce la sensibilizarea acesteia, practic o face receptivă la câmpuri magnetice pe care nici nu le bănuim și care pot facilita accesul către realități care nu pot fi sesizate în mod normal, asemănător modului în care microorganismele magnetotactice pământene, de pildă *Magnetospirillum*, se deplasează de-a lungul câmpului magnetic al Terrei. Altfel spus, proteinele criptocrome CRY1 și CRY2, care la mamifere au rolul de inhibitori ai componentelor CLOCK-BMAL1 ale ritmului circadian, facilitează oglindirea, dacă vrei, a variantelor realității și accesarea acestora prin...

— Bine, bine, oprește-te! Stai să înțeleg ceva. Dacă Vasile răcit ajunge în lumea lui Vasile sănătos, ce se întâmplă cu Vasile sănătos? Vor fi doi Vasili în lumea aceea?

— Nu. Sunt două instanțe ale unei așa-zise transsubstituții superpoziționale.

— Adică ce, îl înlocuiește?

— Să zicem că Vasile răcit și Vasile sănătos sunt una și aceeași persoană, dar într-un fel de superpoziție, asemenea particulelor subatomice. Practic ei au exact același experiențe, gânduri, sunt perfect identici în timp real. Îți jur, nici noi nu înțelegem încă pe deplin procesul! Eu chiar asta studiez și de-abia zgâriem pojghița de la suprafață! S-a emis inclusiv teoria unei reîncarnări forțate, pentru a accede în altă viață, e drept, în același corp, un soi de karma laterală, dar...

— Deci, îl opri cu un gest ferm ambițioasa jurnalistă, Oscinomocculusul nu te vindecă, ci te ia din lumea asta, unde ești răcit, și te duce în alta în care singura diferență e că nu ești răcit?!

— Da.

— Deci practic nu vindecă boala, ci vindecă realitatea! Fabulos! Păi asta e mai tare ca pădurea Baciul! Palade, ți-ai câștigat antidotul. (Îi înfipse o seringă în venă.) Te vei putea mișca imediat, deși greoi, iar mâine te vei simți extenuat. Îți recomand multă odihnă, îl bătu ea pe cap, ca în glumă, dar destul de tare. Și mai lasă tinerele superbe, că nu mai ești nici tânăr, nici vreo frumusețe.

Palade căzuse pe spate, eliberat, și găfâia. Tânăra nu îi mai dădu atenție; era atât de increzătoare, încât se întoarse cu spatele, conversând cu cineva în scris pe telefon, în timp ce dădea din picior nerăbdătoare. Palade, care după un minut mai prinsese ceva puteri, se ridică la loc, deși nu fără greutate, ștergându-și sângele de pe față.

— Să înțeleg că de sex nici nu se mai pune problema, rosti bărbatul, iar tânăra izbucni în răs, răsul ei strident și fermecător.

— Serios, credeai că ai o șansă să te culci cu mine?! E drept, dacă aș fi știut de la început ce secret ascunzi, poate, cine știe... Dar nu, tot nu! concluzionă ea jignitor după o extrem de scurtă ezitare. Nici gând, băi Don't Juan! îi aruncă tânăra și izbucni într-un răs care nu mai era plăcut, ca adineauri, ci mustea de satisfacția unei femei bătrâne care a scuipat în ceașca dușmanilor după o viață grea.

— Și totuși, eu cred că am o șansă, zâmbi Palade obosit. Cred că, atunci când va afla secretul, patronul ziarului te va obliga să te tăvălești cu mine.

— Nu știam că printre efectele secundare ale serului adevărului se numără și demența, se strâmbă ea într-un mod care, bărbatul trebui să recunoască, era adorabil.

— Ai curaj să-l suni și să-i spui ce ai aflat?

Femeia se uită la el, pentru prima dată cu un dram de interes. Nu încă erotic, ci interesul arătat unui bărbat care o poate surprinde.

— Știi ce? Poate chiar e mai bine s-o fac. Uite, îl sun în clipa asta.

Tânăra stătea cu telefonul la ureche, dând în continuare nerăbdătoare din piciorul frumos, îmbietor, de pe care rochia îi alunecase iarăși. Nu mai era cochetărie, bineînțeles, era sfidare, dar lui Palade îi convenea. Întâmplător, în același timp îi sună și lui telefonul.

— Nu răspunzi până nu plec eu, îl atenționează tânăra. De fapt, dă-l încoace!

Fata îi luă telefonul și dădu să-l închidă. Deodată ră-mase încremenită uitându-se la telefonul din mâna ei. Se holbă la telefonul bărbatului, apoi la al ei, după care iar la primul.

— N-nu înțeleg, spuse tânăra.

— Nu l-ai sunat pe patronul ziarului?

— Ba da! Atunci de ce sună telefonul tău și mai și scrie numele meu la apelant?!

— Pentru că pe mine mă suni, domnișoară Dora Mincu, i se adresă Palade. Eu sunt patronul ziarului la care lucrezi!

— Ce?! De unde până unde?

Palade flutură o doză goală de Oscinomocculus, pe care se vede că o luase adineauri:

— În lumea asta, în care tocmai am ajuns, eu sunt misteriosul patron al publicației „Zi de zi”. În care calitate îți interzic să publici ceva din ce ai aflat azi. În plus, după ce am călătorit între universuri pentru țâțele astea bogate ale tale, mi-am câștigat, la naiba, dreptul să-mi fac de cap cu ele! Dacă ții la jobul tău, dezechiparea!

Tânăra, speriată, începu să-și desfacă rochia, mai mult pentru a câștiga timp.

— Dar cum ai reușit să schimbi realitatea?! Oscinomocculusul e pentru răceală...

— Vezi tu, Dora, el poate schimba doar realitatea subiectivă a celui care îl ia. De pildă, nu îl poate ucide pe Hitler. Oscinomocculusul poate face orice schimbare doar în viața utilizatorului. *E în întregime problema oamenilor că îl folosesc numai pentru răceală!*

nervii ca arcuș de vioară pe care un artist

isteric îl bombardează cu zeci de lovituri frenetice pe secundă; mă uitai la Bailey, chipul său săpat în piatră, de englezoi dur și eficient, nu trăda nimic, însă până și el tot om era: transpira de încordare, iar sudoarea îi curgea în jos, pe gât, și îi îmbiba gulerul tunicii. Și avea dreptate să transpire, deoarece canalul în care refugiaserăm era astupat de dărâmături, așa că nu aveam unde fugi mai departe.

La suprafață se auzi un tropot înăbușit de soldați care înaintează rapid încercând să se facă neauziți. Nu le ieșise, însă oricum nu mai conta: noi eram doar doi, ei sigur erau prea mulți ca să putem avea o șansă în fața lor.

— Or fi ai noștri afară? l-am întrebat cât am putut de încet pe englez, dar acesta îmi făcu semn cu degetul la gură să nu mai scot niciun sunet, apoi înălță din umeri.

— Wir sind der Wehrmacht, tună de afară un glas de om care nu are nevoie să se ascundă. Și care continuă într-o engleză bolovănoasă: In ze name of ze Führer, come out!

M-am uitat la Bailey, îmi făcea semn să nu nu ies, dacă se prefăceau, ca să ieșim la vedere și să ne măcelărească? Mă întrebă din gesturi câtă muniție mai am, i-am arătat că două gloanțe și îmi semnaliză că el mai are unul singur. „Decât să ne prindă, mai bine ne împușcăm reciproc”, îmi făcu el semn. „Ba bine că nu!” Nu credeam că pot fi scuturat de un fior în timp ce eram oricum pe front, și posibil înconjurați de inamici, însă gândul la sălbăticia cu care erau tratați prizonierii Aliați reușea să mă înfioare chiar și în situația asta disperată. Era greu de crezut că lumea mai poate fi atât de barbară în 1944, e epoca modernă, la naiba!

— You have sǎrty seconds! am mai auzit vocea de afară. Încercam să găsesc o cale de a ne salva, când deodată camaradul meu Bailey îmi gesticulă „Ies doar eu, tu stai aici” și, până să apuc să-l împiedic, țâșni afară din canal, cu mâinile ridicate deasupra capului și strigând cât putea de tare să nu tragă în el. Cu inima cât un purice, așteptam împușcături...

Și totuși acestea nu veniră. Mai mult, l-am auzit pe englez strigându-mă:

— Come on out, François, they're friendly!

Am ieșit la suprafață, cu pușca în mâini, dar cu țeava îndreptată precaut în jos. Eram înconjurați de cel puțin zece soldați na-ziști. Comandantul lor, care se vede că vorbise mai devreme, era un sturmbannführer de la SS, deșirat, cu palme și tălpi foarte mari și cu o figură impenetrabilă.

— Slavă Domnului, am crezut că sunteți dușmani! am respirat ușurat.

— Nici noi nu eram siguri de voi, răspunse neamțul. Dacă nu ieșeați singuri, dădeam ordin să vă scoată de acolo cu flammenwerfer-ul.

M-am privit cu Bailey, înghițind în sec, și când să deschid gura un țiuit care în numai câteva clipe deveni asurzitor se prefăcu într-o bubuitură care mută pământul sub tălpile noastre, hălci de pământ smuls de explozie ne căzură peste căști, în timp ce ne ghemuiam sau ne aruncam la pământ, apoi pe deasupra capetelor începură să șuiere avioanele.

— Aviația aztecă! ne strigă sturmbannführer-ul. Adăpostiți-vă!

Îngrozit, am recunoscut formele greoaie, neobișnuit de rotunjite, ale bombardierelor aztece. Treceau atât de aproape, încât jur că într-unul dintre ele, înclinat periculos pen-

tru o manevră, am văzut pilotul, o apariție grotescă și totodată fascinantă, îmbrăcat în costumul tradițional viu colorat, cu cununa mare de pene pe cap, cu amulete la gât, brățări la mâini, la bustul gol, vopsit pe față și piept și cu cercei uriași, dar luminat sclipitor de aparatura ultramodernă a bordului.

Clipa de reverie trecu însă, mitralierele de la bordul avioanelor sfârtecau pământul, ziduri, spulberară o căruță abandonată, perforară un soldat german care se prăbuși ca o păpușă de cârpe, cu sângele țâșnindu-i din mai multe găuri și hrănind, prea târziu, iarba arsă... În împrejurările astea l-am cunoscut pe sturmbannführer-ul Rolf Kriedscheider, cel care avea să fie supranumit după războiul de contraconquista Eroul de la Stalingrad.

Kriedscheider se născuse în 1913 într-o familie săracă dintr-un cătun cu nume nepronunțabil, pe malul Rinului, și nu ar fi avut nicio șansă să devină ofițer dacă tatăl său nu ar fi fost ucis, împreună cu ceilalți câțiva bărbați adulți din cătun, pe când participau la „campania de cucerire preemptivă” (cum îi spusese Hitler) a misteriosului continent de peste Oceanul Atlantic, Vespuccia, din 1935. Deoarece campania fusese un eșec, trupele dispărând fără urmă pe continentul prea puțin cunoscut (într-o oglindire a tuturor expedițiilor europene pe acel țărâm, începând cu cea a lui Cristofor Columb), Germania nazistă avusese nevoie de refacerea imaginii deteriorate și printre altele băieții din cătunul cu pricina fuseseră înfiați de familii bogate; astfel ajunsese micul Rolf la școala de ofițeri. Când rachetele aztece începuseră să spulbere clădiri și cartiere

întregi din Londra, în atacul-surpriză din 1940 care deschisese Bătălia Angliei, desfășurat de pe portavionul încă „Viracocha”, considerat, până atunci, un simplu petrolier, Kriedscheider era un scharführer SS detașat în Anglia aliată. El se distinsese conducând un comando pe puntea unui vas unde aztecii se pregăteau să spintece pieptul mai multor prizonieri englezi și germani și să le smulgă și mănânce inimile cât oamenii erau încă vii, un ritual de mulțumire a zeului lor Huitzilo-pochtli; comandoul lui Kriedscheider salvase absolut toți prizonierii, iar el fusese înaintat în grad. Când mai apoi țările Europei se uniseră sub comanda lui Hitler și a Germaniei împotriva invadatorilor de peste ocean, Kriedscheider, pe atunci deja hauptsturmführer în SS, primise comanda unui batalion de asalt cu care participase la nenumărate misiuni, cea mai recentă fiind de străpungere a trupelor germane care asediau, deja de câteva luni, Stalingradul. Aztecii, incașii și mayașii erau într-o situație foarte proastă, o mare parte a militarilor din aceste zone calde murind înghețați în gerul ostil al Rusiei, însă restul primiseră ordin să cucească, cu orice preț, orașul rusesc pentru a întoarce soarta contraconquistei. Stalingradul, asediat, era în ruine, iar batalionul nostru anglo-francez fusese trimis, alături de altele, pentru a ajuta sovieticii, inclusiv cu scopul nedeclarat de a-i convinge să se alăture efortului de război, deoarece până atunci rușii, preocupați să zdrobească rezistența îndârjită a țarului, rămăseseră neutri. După cum știm foarte bine, Stalin nu avea să accepte nici așa intrarea în război alături de Aliați, însă, la un an după ce l-am cunoscut noi pe Kriedscheider, Rusia avea să

lanseze cele două bombe atomice, asupra Teno-
chtitlanului și a Machu Picchului, practic
punând capăt războiului. Dar poate această
misiune disperată a Rusiei nu ar fi fost posi-
bilă fără actul de curaj supraomenesc al SS-is-
tului Kried

Feminism 2.0

Popescu își trânti servieta pe un scaun al barului, se ri-
dică pe vârfuri escaladând altul și se instalează, cu un oftat,
în fața teighelei. După o zi întreagă de muncă era dărâmat
de oboseală și simțea că un păhărel de tărie l-ar fi repus
pe picioare. Își scoase cravata, își deschise primul nasture
al cămășii și îi făcu semn barmanului.

- Un Jack mic și o cola. Fără gheață.
- O zi grea? îl întreabă barmanul, care îl cunoștea.
- Nu mă întreba!

Primi paharul dar nu apucă să-l ducă la gură, pentru
că îl văzu la o masă, stând singur, pe vechiul său prieten
Ion Gavriloiu, cel mai vesel om din lume.

- Nelu Veselie! îl interpelă Popescu.
- Paul?!
- Ce bine îmi pare că te văd, bătrâne! Ia un loc lângă
mine!

Popescu remarcă imediat salopeta prietenului său și
bocancii solizi, de șantier, puțin pătați cu var.

- Doamne, Neluțule, de când nu ne-am mai văzut?!
De la grădiniță?

— Da...

- Ce faci, bătrâne? se deschise Popescu, înviorat deo-
dată la vederea vechiului său prieten. A trecut ceva de

când nu ne-am mai văzut. Vii des aici? Mie îmi place atmosfera, trec în fiecare săptămână, de obicei vineri seara, dar uneori mă mai opresc și-n cursul săptămânii. Știi tu, bag câte un întăritor, îi făcu el cu ochiul. Ce mai faci tu? Unde lucrezi? Muncești pe șantier?

Nelu dădu din cap aprobator, iar Popescu își dădu seama că și prietenul său era foarte obosit.

— Muncă grea, este? Mie-mi zici? Eu lucrez într-un birou, sunt șef de departament, ai zice că e o muncă mai ușoară decât a ta, fizică, însă plec stors de acolo și nici nu-mi mai rămâne timp de nimic. Dar ce să fac? Ai mei sunt bătrâni, le-am preluat ratele la casă, la loterie încă n-am câștigat, râse el. Pe deasupra, prietena mea vrea mereu în oraș, vrea mereu ba una, ba alta... Dar merită, că mă lasă s-o pup! Bună treabă emanciparea asta sentimentală, este? îi făcu el cu ochiul.

— Nu știu...

— De ce, nu ai prietenă?

Nelu Veselie ridică din umeri, mai curând indiferent.

— Lasă, e timp! îl încurajă Popescu. Tu ești băiat vesel, sau cel puțin așa te știam. Doar erai Nelu Veselie la grădiniță! Ce-i cu tine?

— Aia ela de mult, acum e mai greu, spuse Gavriloiu fără entuziasmul prietenului său.

— Tu încă vorbești stricat? nu mai rezistă Paul. Ai fost la doctor, la logoped?

— Ia uite ce am eu aici, schimbă vorba Gavriloiu, parcă amintindu-și de porecla sa din grupa mică, și scoase din buzunar un pumn de abțibilduri vesel colorate.

— P-ăsta cu Star Wars îl am și eu, le trecu în revistă rapid Popescu. Și p-ăsta cu zombi! Oooo, ai cu Jon Snow?! Frumos, unde l-ai găsit?

— Mi l-a dat un plieten, îi aduce tata lui de afală.

— Stai să vezi ce am și eu, se apucă Popescu să scotocească în servietă, nevrând să rămână mai prejos decât prietenul său evident inferior social și financiar. Ia uite, Lamborghini Hot Wheels d-aia mare!

— Uaaa, ce malfă e! Ne jucăm cu ea?

— Hai!

Popescu și Gavriloiu goliră paharele, apoi se dădură jos de la bar, se așezară în fund pe jos și prinseră a se juca cu mașinuța, care sfârâia veselă de la unul la altul.

— Ce viteză bagă! se bucură Gavriloiu. Cât clezi că ale? 100 la olă?

— Un milion la oră! Și ia zi, ce faci tu la muncă? Își întrebă Popescu prietenul în timp ce dădeau mașinuța de la unul la celălalt.

— Păi ce mă pune meștelul să fac. Azi am călat saci de ciment la etajul doi, o glămadă de saci!

— Grei?

— Nu, ăia de 50 de kile i-a dat la un nene, mie mi-a dat d-ăia mici, de 15...

La masa de alături, doi domni mai în vârstă, cu halbe de bere în față, se uitau dezaprobat.

— Uite-i și p-ăștia, Dorule... Îți vine să crezi că unul d-ăsta mi-a furat locul de muncă?

— Nu mă mai mir de nimic în ziua de azi, îi răspunde oftând celălalt mesean.

— 25 de ani de experiență, mai aveam puțin și ieșeam la pensie, și i-au dat funcția unui țânc d-asta, mă rog, puțin mai mare, avea vreo 11-12 ani.

— A înnebunit lumea, Gigi, confirmă celălalt. Pe vremea noastră, beleaua cea mai mare a copiilor de vârstă lor era teza la mate. Țștia, uite-i, beau, se duc la muncă, ți-i mai pune și șefi! Cât are ăla micu', 5 ani?

— Hei, copile, ia zi, câți ani ai?

Popescu se întoarse către ei, mirat, în vreme ce Nelu Veselie își onora porecla făcând curbe ample cu mașinuța pe jos.

— Cu mine vorbiți?

— Și cu tine! Câți ani are colegul tău?

— Nu se zice „copil“, tataie!

— Nu zău!

— Se zice „adult cu disconfort generațional“! Dvs. nu știți?

Bărbatul dădu din mână a lehamite și ciocni cu prietenul său.

— Este ofensiv să vă adresați cu „copile“, continuă însă Popescu. Știți că vă pot acționa în judecată?

Bărbații izbucniră în râs și mai cerură un rând. Chelnerul veni cu halbele, dar nu le puse pe masă, ci se aplecă spre cei doi bărbați:

— Vă rog, nu vreau probleme în bar. Lăsați-i în pace, ce știu ei?

— 'tu-i mama lui de copil! spuse Doru printre dinți. Două curele la cur și-i ies din cap aerele de șef de departament!

Văzând privirea scandalizată a chelnerului, un băiat foarte tânăr, celălalt o întoarse, bătându-l împăciuator pe braț:

— Glumește, nu-l lua în seamă!

— Bine, dar glumiți mai încet. Am un vecin care a ajuns la poliție pentru o glumă d-asta cu cureaua.

— Bine, bine, tu lasă berea. Stai liniștit, nu-ți facem belele.

Lui Popescu însă îi trecuse pofta de joacă și se ridică de pe jos.

— Hai să ne mai jucăăăm! îl imploră Gavriloiu.

— Nu, gata. Dă-mi mașinuța!

— Nuuu, hai să ne mai jucăm!

— Nu mai am chef! Dă-mi-o!

Nelu Veselie însă se ridică și el și se refugie după o masă goală.

— Plinde-mă dacă poți!

O cursă nebunească începu printre mese, unii clienți se amuzau, alții îi priveau încruntați, însă Popescu era hotărât să-l prindă pe Nelu, să-i ia mașinuța și, după cum afirma cu glas tare, să-i tăbăcească pielea.

— Sâc sâc sâc, că nu mă plinzi! râdea în gura mare Nelu Veselie, alergând printre mese, dar cursa i se încheie destul de brusc când mâna mamei sale, o femeie de nici 30 de ani, i se înfipse în perciuni.

— Nelule, tu ai înnebunit de tot?! Trebuia să fii acasă de o jumătate de oră! Cât ai băut?!

— Doal o votcă mică, mami!

— Aiurea! Parcă nu te știu eu pe tine!

Ca și cum doamna Gavriloiu s-ar fi vorbit cu mama lui Popescu și în ciuda faptului că femeile nu se cunoșteau, aceasta din urmă intră și ea în bar tocmai atunci și îl ochi imediat pe fiul ei, care îi smulgea mașinuța din mâna lui Nelu Veselie. Îl apucă de umeri, cu blândețe, și-l puse s-o privească în ochi.

— Paul, ce se întâmplă aici?

— Lăsați-i, doamnă, au muncit din greu azi, merită și ei să se matrafoxeze și să se alerge printre bețivi! ricană Doru de la masă. Ce, sunt copii?!

— Sunt „adulți cu disconfort generațional”, îi țină isonul un domn de la altă masă.

Femeia îi ignoră și se apropie de mama lui Gavriloiu.

— Bună ziua, sunt mama lui Paul. S-au certat?

— Bună ziua, nu știu, acum am intrat și eu.

— E în regulă, doamnă Popescu, o liniști chelnerul. Nu au făcut nimic rău, s-au fugărit puțin pe-aici.

— A băut mult al meu? îl interogă sever doamna Gavriloiu.

— Nu, doar două votci mici.

— Două votci?! Măi băiete, tu te-ai țicnit? Ți-am zis doar că nu ai voie decât una!

Mamei lui Paul, văzând că nu se întâmplase nimic rău, i se făcu milă de expresia speriată a băiețelului cu care se jucase fiul ei.

— Haideți că nu a făcut nimic rău, doamnă. N-a băut mult...

— N-au băut mult?! Fiul meu are 5 ani, doamnă!

— Lăsați, dacă e bun de muncă pe șantier, e bun și

de-o votcă. Așa ajunge bărbat! Nu d-asta ne-am luptat să fie egali cu noi?

— Doamne, ați înnebunit lumea cu copilismul ăsta! exclamă revoltată mama lui Gavriloiu. Numai voi, copiliste, sunteți de vină! Pe vremea mea copiii mergeau la școală și se jucau, nu munceau în firme, în construcții și în niciun caz nu beau alcool și nu fumau!

— Ce vreți, doamnă, lumea progresează! Nu mai putem rămâne ca în comunism. Pe vremea noastră, copiii erau tratați ca niște persoane handicapate. Acum, uitați, când termină liceul au deja experiență de viață și nici nu-i mai discriminează nimeni.

— De la feminism a pornit totul, pufni Doru, aparent către Gigi, dar suficient de tare cât să fie auzit și de cele două femei. Dar nu le-a mai ajuns feminismul, i-au făcut și pe copii egali cu noi, tot cu forța!

— Dorule, după mine, feminismul era un lucru bun și nobil.

— Serios? Întrebă acesta dezamăgit.

— Da, numai că trebuia făcut de bărbați și de bunăciuni!

Izbucniră în râs, ciocniră și apoi Gigi ridică glasul:

— Barman, încă două halbe, că e show!

— Copilismul e un lucru foarte bun, stimate domn, se oțărî doamna Popescu, doar că lumea nu-l acceptă din cauza unor prejudecăți inoculate cu forța de societatea patriarhală. (Femeia se întoarse către mama lui Nelu Velsie.) Nu vă aduceți aminte că altădată copiii nu munceau până la 23 de ani?! Nu vă dați seama cât pierdea societatea? De când s-a dat legea cu nondiscriminarea ti-

nerilor preadulți, economia e pe plus în fiecare an, PIB-ul a crescut cu 20%, iar...

— Lăsați-mă, doamnă, cu PIB-ul! o întrerupse doamna Gavriloiu. Copiii ăștia – că asta sunt, copii, nu adulți cu disconfort generațional! –, de frica dvs. să nu-i discrimineze nimeni, au ajuns sclavi!

— Eu sunt șef de departament! prinse curaj Paul. Am 2.500 de lei pe lună, net! Și am rate la casă! Săracii mei părinți, cu salariile lor mici, cum să plătească ratele?!

— Da' tu o fleci în bilou toată ziua cât eu cal găleți cu ciment și dau cu tâlnăpocu'! intră în lupta micuțul Nelu Veselie.

— Cu ce dai, mah?! izbucniră în răs bărbații.

— Cu tâlnăpocu'!

— Târrrnăcop, îi șopti apăsător doamna Gavriloiu. Trebuie să înveți să pronunți corect! Și dvs. nu mai râdeți de el, sunteți oameni în toată firea!

— Păi și ei sunt oameni în toată firea, doamnă! Când ăla micu' s-a așezat la bar, avea o mutră de-am zis că e la al treilea divorț și soția i-a luat casa și mașina!

— Râdeți cât vreți, dar egalitatea de vârstă e semn de progres! Copilismul urmărește ca tinerii preadulți să nu mai fie văzuți drept mici, inferiori, niște chestii bune să le mângâi pe creștet și să le tragi de obraji! La vârsta lor, învață mult mai bine decât la 20 și ceva de ani, inclusiv meserie. E foarte bine că nu mai creștem copii care la 23 de ani, când să ia lumea în piept și când au cea mai mare putere de muncă și o facultate terminată, încă să stea cu părinții și să nu știe nimic despre viață! Acum, la 4 ani

pot fi pe picioarele lor. Ei nu-și mai pierd aproape 20 de ani de viață, ca înainte, pentru că așa le impunea societatea bărbaților. De ce să pierzi anii în care ai mintea cel mai deschisă și eficientă?

— Dar de ce să-și piardă copilăria, doamnă? se burzu-lui mama lui Ion.

— Dar nu și-o pierd! După ce merge la școală și muncește pe șantier, băiatul dvs. poate să se joace cu mașinutele, soldățeii sau să stea pe laptop cât vrea el. Abia câștigă bani în felul acesta, doamnă. Și câștigă și societatea, care are mai mulți angajați, mai multă forță de muncă. Hei, hei, băieți, ce faceți acolo?!

Popescu și Gavriloiu, profitând de atenția mamelor la discuție, se încăierau pe podea. Cele două femei se repeziră să-i despartă, în vreme ce bărbații urmăreau scena cu satisfacție nedisimulată.

— Te spală la bot, să moală mama! zbieră Nelu Veselie, cu mâna în părul lui Paul, care încerca stângaci să-l pălmuiască.

— Pe cine spargi la bot, muncitorule?!

Mamele îi despărțiră, nu fără oarecare dificultate, apoi își puseră fiii să achite consumația și ieșiră fără să se mai salute. Doamna Popescu parcase puțin mai încolo și tot drumul până la mașină Paul se întoarse scoțând limba la prietenul său de la grădiniță, care, mergând în sens opus, îi răspundea cu același tratament.

— Paul, conduci tu?

— Da, dă-mi cheile!

— A fost o întrebare de test, zăpăcitule! Ai uitat c-ai băut?

— Ce dacă? Conduc bine și când beau...

Doamna Popescu îl mângâie cu duioșie pe obraz și-i spuse:

— Oi fi tu șef de departament la muncă, dar tot copilul meu ești!

ctuează o anchetă pentru a stabili circumstanțele decesului tânărului matematician. Vă vom ține la curent cu ultimele noutăți în acest caz care...

— Doamne ferește! făcu Victoria, destul de tare cât s-o audă Octav din dormitor.

— Ce e, dragă? spuse acesta, de abia trezit.

— S-a sinucis un olimpic la matematică!

Răspunsul bărbatului veni din dormitor sub formă de mormăit. Victoria era frumoasă și avea multe alte calități înrudite cu aceasta, însă se lăsa impresionată prea ușor de fleacuri mondene. Și Octav avea dreptate: câteva prea scurte minute mai târziu, tânăra nu se mai putu stăpâni:

— Iubitule, hai că e tare! O să avem în curând un breaking news!

— Mai stau puțin în pat, se auzi glasul neimpresionat al bărbatului. Nu e nici 7...

Victoria dădu din cap, excedată, și ridică volumul sunetului, nedorind să piardă niciun detaliu.

— ...de cea mai crucială importanță, pe care o vom aduce la cunoștința întregii țări în câteva minute, odată ce îi vom verifica veridicitatea. Până atunci, în altă ordine de idei, vă reamintim, un student de 20 de ani,

fost campion olimpic mondial la matematică, s-a sinucis azi-noapte în București. El ar fi lăsat un bilețel în care afirma că a descoperit un lucru care l-a afectat atât de...

— Bine, bine, dă-l mai încet, că am venit! mormăi Octav, în pijama, trântindu-se pe canapeaua din sufragerie alături de tânără. Care era știrea aia așa de importantă?

— Nu știu încă, dar o vor anunța în curând, deocamdată o...

Tânăra se întrerupse, rămânând cu gura căscată la televizor; până și Octav trebui să recunoască faptul că era surprins. În direct, doi polițiști o ridicau pe prezentatoare de la pupitru și încercau să o scoată din studio. Mai mulți colegi ai femeii interveniră, se ridică tonul, se îmbrânciră. Apoi transmisia se întrerupse și începură din nou reclamele. Victoria schimba canalul, dar, ciudat, peste tot era publicitate.

— Octav, se întâmplă ceva, îți zic eu. Nu e lucru curat! N-ai văzut că n-au lăsat-o să mai vorbească?!

— Hm, uite ce zice lumea pe Facebook, răspunse el cu nasul în telefon: „Dacă e adevărat ce am auzit, de azi omenirea se schimbă!”. Și: „Poliția a întrerupt transmisia la trei posturi TV care încercau să difuzeze știrea!”.

— Dar care știre?!

— Nu știu!

Se uitau unul la celălalt, bărbatul mai mult nedumerit, tânăra chiar alarmată, când deodată postul lor preferat își reluă emisiia în direct, cu aceeași prezentatoare, de data asta cu părul răvășit și aproape isterică:

— ...ridicată de poliție acum câteva minute pentru a mă împiedica să dezvălui ceea ce este cea mai șocantă știre a tuturor tim-

purilor! Am fost dusă la dubă, însă în ultima clipă oamenii legii au primit ordin să mă elibereze, așa că m-am întors în studio pentru a vă prezenta știrea care ne va schimba viața și felul în care o înțelegem... (Ascultă în căști câteva clipe.) Am primit acum confirmarea, știrea este adevărată! Ba mai mult, este strâns legată de misterioasa sinucidere a olimpicului! Iată despre ce este vorba, doamnelor și domnilor: (vocea prezentatoarei se frânse o clipă, de emoție)... A fost descoperit un număr nou, până acum necunoscut, între 6 și 7! Repet, între 6 și 7 mai există un număr! Iar tânărul care și-a luat viața azi-noapte a recurs la gestul disperat deoarece descoperise acest lucru, era în stare de Șoc și...

— Soțul tău e sigur plecat din București? întrebă neașteptat Octav.

— Poftim?! Ce legătură are cu cifra?!

— Nu știu, dar din clipa ăsta nimic nu mai e sigur!

— Nu mă speria... N-are nicio legătură! E doar o cifră în plus, cui îi pasă?!

— Nu cred că înțelegi implicațiile... Dar știi ce? Mai bine mă îmbrac.

— Exagerezi, iubitul! Cum să pleci?! Ah, stai așa, că vorbește un profesor de mate!

— ...și implicațiile existenței unei cifre până acum necunoscute. Păi în primul rând orice numărătoare, actuală sau trecută, este greșită. Nu suntem 7 miliarde de oameni pe planetă, revoluția n-a avut loc în 1989, noi cel mai probabil nu suntem în 2020, ci poate de-abia prin 1700, iar dvs., apropo, aveți copii?

— Da, doi.

— E posibil să greșiți! Dacă între 6 și 7 mai există ceva, e posibil ca întreaga bază

de numerotație să fie dislocată, dată peste cap, în moduri greu de prevăzut. Apoi, va trebui să fie schimbate legi, condiții din contracte, sume plătite. Toate tastaturile din lume va trebui modificate pentru a face loc cifrei celei noi, iar salariile pe care le primesc oamenii sunt din clipa de față incorecte - și încă nu știm dacă prea mari sau prea mici! Apoi, gândiți-vă la orice clasament, top, la faptul că infractorii care au primit taxe de protecție pentru a comite ilegalități se vor simți înșelați la bani și e posibil să aibă loc un val de crime și violențe, sau să ne gândim la alegeri: dacă între 6 și 7 există încă o cifră, alegerile, care au avut un scor foarte strâns, trebuie repetate, pentru că e posibil ca actualul guvern să fie ilegal la putere! Pe de altă parte, doamnă, această cifră crescută ca o măsura de minte în gura existenței e posibil să fie un lucru bun. Poate așa universul va deveni mai coerent, poate multe mistere matematice sau științifice vor putea fi elucidate, poate, cine știe, piesele puzzle-ului lumii vor cădea unde trebuie și vom pune la punct marea teorie unificată din fizică, poate chiar...

- Nu mai înțeleg nimic! exclamă Victoria. Cum e posibil să fie un număr acolo? Șase, șapte... Mai și seamănă între ele cuvintele, sigur nu e nicio fisură acolo!

- Depinde, ricană bărbatul, care deja se încălța. Te-ai gândit vreodată că poate tocmai din acest motiv cuvântul șase seamănă cu cuvântul șapte?! Sunt singurele cifre al căror nume seamănă. Nu e dubios?

- Ia, ia, din nou breaking news!

- ...că nu a fost descoperită o cifră nouă între 6 și 7, ci, și a subliniat acest lucru,

a apărut o cifră nouă între 6 și 7! S-o ascultăm vorbind chiar pe doamna profesoară.

— Acest lucru este și mai grav — se auzi glasul profesoarei, puțin înfundat de transmisia prin telefon — deoarece ordinea firească a lumii, a universului va fi dată peste cap, poate chiar brutal, în moduri încă imposibil de prevăzut. De pildă, poate în seturile obișnuite de 6 pahare va apărea încă unul și setul se va sparge; poate în clădirile mai înalte de 6 etaje va crește de la sine unul nou, sfărâmând alte niveluri...

— Vicky, ia vezi paharele alea, mai bine le scoți din cutie!

Femeia îl privi cu reproș și dădu să deschidă gura pentru a-l pune la punct, supărată oricum pentru faptul că Octav se grăbea să plece, când acesta îi făcu semn spre televizor:

— Doamnelor și domnilor, spunea prezentatoarea, am primit chiar acum încă o știre de senzație, care sporește misterul din jurul descoperirii noi cifre. Este greu de crezut, dar tânărul olimpic nu este mort. El fusese declarat mort, după ce s-a aruncat de la etajul 7, însă

Palimpsest

Firicelul de apă ițit timid printre pietrele reci din munții Germaniei, aparent fără nicio șansă, izbutește să crească, să prindă cheag, să strângă la sânul său apele din jur și împreună cu acestea să erupă într-un șuvoi uriaș, care însă curge sugrumat între chingile țărilor din aval, până când nu mai suportă strânsoarea și, între România și Ucraina, în dreptul bisericii din satul Pătlăgeanca, își câș-

tigă libertatea și se despletește în două (apoi trei și mai multe) curgeri cu nume predestinate: în sus pe brațul Chilia, sacrificat ascetic între hotarele celor două țări până la Marea Neagră, iar în jos, tocmai scăpată de strânsoarea țărilor, continuă veselă cu brațul Sf. Gheorghe, care, oricât ar tânji după mare, în drum spre aceasta găsește răgaz să îmbrățișeze Tulcea într-o lungă mângâiere nesfârșită. Iar acolo, la vreo oră depărtare de oraș, pe un canal interior, șalupa duduia, carena despicând apa groasă pe canalul străjuit de sălcii grele. Nu mai avea mult și în curând urma să intre pe brațul Sf. Gheorghe, după un drum oboșitor dar liniștit, pe care căpitanul, care crescuse pe malurile Dunării, învățase să înoate în aceasta, navigase în sus și-n jos prin apele ei primitoare dar periculoase și fuseseră mult timp doar ei doi, sub soarele zilei sau în adâncul nopții, îl mai făcuse de atâtea ori. Se însera, contururile malurilor începeau să se șteargă, fluviul să se întunece, până când avea să-i dispară aproape de tot din ochi dar să-i rămână, cu clipocitul valurilor, în urechi.

— Hei! Aici!

Un strigăt slab, acoperit de duduitul motorului, îi atrase atenția căpitanului. De pe malul drept, un bărbat, până la genunchi în nămolul acoperit cu stuf și frunze, gesticula disperat. Căpitanul nu opri șalupa pe loc, dar încetini, în timp ce scruta zona cu multă atenție.

— Ajutor! Nu mă lăsați aici! urlă din nou bărbatul, încercând să fugă către ambarcațiune, însă de-abia mișcându-se prin apă și noroi și butuci și crengi. Vă rog, așteptați-mă! M-am pierdut! Mă puteți ajuta?!

Șalupa se opri complet, deși motorul încă mergea. Căpitanul sparse întunericul tot mai adânc cu lumina albă, bogată, a farului. Cu acesta scană malurile, de ambele părți, speriiind câteva păsări și niște broaște care pleoscăiră sărind în apă, însă în rest nu distingea nicio altă siluetă, nicio mișcare.

— Trebuie să raportez mai întâi la căpitănie, strigă și căpitanul. Așa e regula!

— Raportați unde vreți, numai nu mă lăsați aici!

— Sunteți rănit? Mai e cineva cu dvs.?

— Nu!

Puțin mai târziu, șalupa despica din nou muntele de apă, îndreptându-se pe brațul Sf. Gheorghe către civilizație. Bărbatul, acoperit cu o pătură, dârdâia sorbind din cafeaua fierbinte, însă nu atât de frig, cât mai mult, aprecie căpitanul, de frică. Bărbatul părea în stare de șoc, iar după primele întrebări nu reușise să afle nimic de la el.

— Cât mai avem până în oraș?

— Într-o oră ajungem.

Omul privi în jur; șalupa plutea în întuneric, parcă prea încet, luând în piept fluviul care voia s-o țină pe loc sau măcar s-o facă să se întoarcă din drum, și legănându-se în bătaia valurilor, trasă parcă înainte de valul de lumină albă. Până la urmă, bărbatul începu să se mai liniștească.

— S-a întâmplat ceva acolo? îl întrebă liniștit căpitanul. Sunteți foarte afectat.

— Nici nu știu cum să vă zic...

— Domnule Manu, în calitate de căpitan, sunt obligat să știu ce e cu persoanele care urcă la bord. Când mergi

noaptea prin deltă nu prea întâlnești oameni singuri ră-tăciți. Și dacă dai, de obicei te gândești că pot fi contra-bandiști.

— Nu sunt contrabandist!

— Dar ați văzut vreunul? Ați avut probleme cu ei?

— Aș fi vrut eu să fie contrabandiști!

Căpitanul se încruntă. Ce putea fi mai rău decât con-trabandiștii?

— Sunt bucureștean, încep Manu. Pasiunea mea e pescuitul. Nu e prima dată că vin în deltă și nici prima dată că vin singur. Nu sunt vreun băiat fricos de oraș. Îmi încarc bateriile când petrec aici două-trei zile și nopți, sin-gur cuc, în liniște, cu undița în apă. De fapt, asta și făceam, acum vreo oră cred. Am simțit că-mi trage undița, era unul mare, l-am simțit. Eram concentrat acolo, îl agăța-sem și încercam să-l aduc la mal, când...

Bărbatul fu întrerupt de un fior puternic și vărsă pu-țină cafea pe pătură, dar căpitanul îi făcu semn că nu e nicio supărare.

— Deodată am auzit niște sușoteli, continuă după câ-teva clipe bărbatul. Am tresărit, sincer, dar nu-mi era pro-priu-zis frică. Mai ales că păreau mai curând șoapte de copii. „Cineva a venit cu familia în deltă și ăia mici se țin de glume”, am gândit în prima clipă. Apoi am văzut o mișcare în tufișuri, care s-au scuturat violent, și au apărut două siluete. Nu le distingeam foarte bine, începuse să se întunece, și inițial am crezut că sunt, după cum bănuiam, doi copii. Mă pregăteam să-i întreb ce fel de părinți îi lasă să umble de capul lor în deltă la ora aia, când mi-am dat

seama că erau prea slabi să fie copii. *Sau oameni*. Erau slăbănogi și cu capul masiv. Atunci m-a cuprins groaza, nu mi-e frică de oameni, de animale, însă stârpiturile alea două îmi sugerau ceva, nu știu, mistic. Cu omul te bați, pe animal îl păcălești, dar ce te faci când ești confruntat cu ceva *necurat*?

Nu-mi dau seama dacă rămăsesem blocat de stupefacție sau mă paralizaseră ei, cert este că nu m-am mișcat de acolo. Apoi cei doi pitici, că erau mici, până-ntr-un metru înălțime, au început să-mi facă semne oribile. În sensul că își unduiau brațele de parcă nu aveau încheieturi, era ceva scârbos în gestul ăla, care nu-mi era clar dacă însemna că mă cheamă sau mă gonesc. Eu nereacționând, au început să-și vălurească și mai tare mâinile, și era și mai rău.

Și am fost deodată îmbăiat în lumină. Era o lumină orbitoare, care venea de undeva de sus și era atât de uleioasă, de consistentă, de parcă făceam duș cu ea, parcă eram ud learcă. Deasupra mea, m-am uitat îngrozit, era ceva uriaș, poate metalic; m-am gândit, nu știu de ce că nu putea fi, la burta unui vapor.

— Și ce era?

— Nu știu! Nu era avion sau elicopter, nu se auzea nimic și trecea prea încet. Să fi fost un elicopter, l-aș fi auzit cu mult înainte și aș fi fost cel mult intrigat, dar nu speriat. Lumina aia însă îmi dădea fiori reci, o spaimă cumva supranaturală... Apoi lumina s-a stins, iar chestia aia a țâșnit deodată în aer, sus de tot, a rămas puțin acolo, după care s-a repezit cu o viteză fantastică în altă parte și

tot așa. Simțeam acum că pot fugi, dar rămăsesem complet fascinat de mișcarea prin cer a obiectului ăluia. De fapt, nici nu părea un aparat de zbor, ci mai curând, după curbele smucite, imposibile, ai fi zis că e fasciculul de lumină al unei lanterne. Ca și cum Dumnezeu, din Rai, căuta pe cineva cu lanterna pe pământ... După care lumina s-a stins ușurel, în timp ce era în aer, și apoi a dispărut complet. Dacă după asta am auzit din nou sușotelile acelea oribile sau eram doar înspăimântat și aveam halucinații, nu știu, dar am rupt-o la fugă și nu știu cât am alergat prin pădure când am auzit șalupa dvs...

— Ați avut o experiență interesantă acolo, admise căpitanul. Și nu pun la îndoială buna dvs. credință, văd că sunteți în stare de șoc. Ce credeți însă că a fost?

— Mi se pare destul de evident, șopti bărbatul cu voce stinsă, însă mi-e și frică să o spun.

Manu se uită în jur, la malurile din întuneric, ca și cum se aștepta să vadă cum îl pândesc de acolo cele două siluete slăbănoage. Își trase pătura mai bine pe el și continuă, parcă măcinând cuvintele:

— Sună poate stupid, dar cred că am văzut un OZN. Și extraterestri!

— Hm... Credeți în existența extraterestrilor?

— Ieri aș fi zis că nu, ridică din umeri bărbatul. Acum însă...

— Pe bună dreptate, încuviință căpitanul. Totuși, știți care e marea problemă aici? Unii zic, după cum știți și dvs., că OZN-urile sunt nave spațiale ale extraterestrilor.

Alții, că ar fi ființe de pe alte planete, oameni din viitor, dintr-o lume paralelă, umbre ale unor ființe sau obiecte dintr-a patra dimensiune, fenomene psihice, îngeri, demoni, câte și mai câte. Dar toate aceste ipoteze sună improbabil sau chiar absurd, ceea ce înseamnă că mai curând răspunsul corect nu e printre ele; și atunci zic: nu cumva e prea devreme să venim cu răspunsuri? Nu cumva deocamdată marea soluție este *să punem întrebări mai bune*? De pildă, în loc de „Sunt nave de pe alte planete sau nu?” ar trebui să ne întrebăm: „Ce altceva ar putea fi?”. Pentru că răspunsul corect există, sunt convins, dar încă nu l-am găsit noi.

— Iar asta e destul de îngrijorător, pentru că am cam epuizat toate variantele! mormăi Manu.

— Pe de altă parte, fiecare epocă își are aparițiile ei. Noi vedem nave spațiale pentru că suntem în era spațială, în Evul Mediu vedeau demoni pentru că li se vorbea mult despre diavol și iad, și tot așa... Dacă însă, de fapt, vedem nu nave extraterestre, nici demoni, nici fantome, ci un lucru de neînțeles, pe care fiecare generație îl investește cu sens în funcție de experiența ei?... Nu vă uitați așa, am absolvit Academia Navală, nu sunt un simplu plutaș, zâmbi prietenos dar abia disimulat superior căpitanul. Și, apropo, să știți că în jumătate de oră acostăm.

Auzind vestea cea bună, Manu se mai luminează puțin la față, permițându-și chiar să-și dea jos pătura și să se ridice, întinzându-și oasele.

— Așadar, continuă căpitanul, dacă cumva încercăm disperați să dăm un sens familiar acestor apariții, viziuni,

cum vreți să le ziceți, să le găsim o explicație, dar de fapt este ceva complet străin, complet diferit, ce nici nu putem înțelege?

— Dar ce ar putea fi atât de diferit?

— O să vă spun ceva ce am auzit cu mulți ani în urmă, i se adresă căpitanul, pe când eram un tânăr marinar, în primul meu an pe ocean, pe un mineralier. Mulți mateloți erau niște brute, alții erau de treabă, dar indiferenți, însă colegul meu preferat era Dom' Profesor. Așa i se zicea doar pe la spate, pentru că nu-i plăcea porecla asta. Reacționa urât când auzea „Dom' Profesor” și insista să i se zică nea Pantazi. Avea vreo 50 de ani, destul de bătrân pentru meseria asta, dar era inimos și muncitor. Încet-încet, văzându-mă mai școlit decât ceilalți mateloți, ne-am împrietenit și așa mi-a spus într-o seară, la a doua sticlă de rom, că fusese, într-adevăr, profesor de fizică, ba chiar un fizician eminent. Însă descoperise lucruri atât de stranii, încât i se făcuse frică și renunțase la studii și la predat, dedicându-se vieții pe ocean. Bineînțeles, ceilalți mateloți spuneau că era un profesor care pur și simplu înnebunise și, sincer, nu știu nici azi care variantă era adevărată. În tot cazul, Dom' Profesor mi-a vorbit despre un lucru care cred că o să vă intereseze și poate o să vă și răspundă la niște întrebări. Și o să vi-l spun așa cum mi l-a zis și el. Sunteți familiarizat cu noțiunea de palimpsest?

— Am auzit cuvântul, dar nu mai știu ce înseamnă.

— Este un pergament de pe care, din diverse motive – cum ar fi că autorul avea nevoie să scrie ceva și mai important, dar nu avea pe ce, pergamentul fiind scump și

greu de găsit – s-a răzuit ceea ce fusese scris inițial și s-a scris, evident, de mână, un text nou. Partea cea mai interesantă însă este că unele pergamente prezintă porțiuni în care se mai poate distinge textul vechi. Desigur, acest lucru este de mare interes mai ales pentru cercetători, de pildă istorici sau filologi, deoarece adesea pot fi descoperite texte despre care se credea că au fost pierdute. Sau comparația textului vechi cu cel nou poate evidenția o schimbare politică, să zicem o conducere care a deformat realitatea și a impus consemnarea unui fals.

Ei bine, Dom' Profesor spunea că ecuațiile și calculele pe care le făcuse timp de 20 de ani indicau că realitatea noastră, în care trăim toți, a fost clădită pe ruinele unei alte realități, rosti căpitanul pe un ton cât mai egal, dar cu toate acestea Manu tresări la auzul cuvintelor și se așeză la loc, învelindu-se cu pătura ca și cum aceasta l-ar fi protejat de orice intruși, din realitatea noastră sau din oricare alta.

— Cum adică altă realitate? șopti el fără putere, simțindu-se vulnerabil.

— Înainte de realitatea în care trăim azi, ar fi existat o alta. Nu știm cum era și ce era acea realitate, dacă existau oameni, dacă era foarte diferită de a noastră sau noi suntem copia ei. Realitatea aceea însă, spunea Dom' Profesor, a fost ștearsă și peste ea a fost zugrăvită realitatea asta, pe care o simțim și vedem și mirosim. Numai că, din motive pe care nu le cunoaștem, pe alocuri răzbate puțin din vechea realitate. Cumva meșterul, cine o fi el, a fost poate neatent și când a dat cu pensula sau cu pana sau cu dalta a lăsat puțin din ceea ce era înainte. Sau poate vechea rea-

litate s-a infiltrat, asemeni mucegaiului, în peretele realității noastre și a început să se vadă prin ea.

— Bine, dar cine putea să facă asta?! Dumnezeu? Natura? Cine? Și ce înseamnă de fapt „realitatea noastră”? Și cum adică să ștergi realitatea?!

— Exact aceste întrebări l-au făcut pe Dom' Profesor să se lase de fizică, spuse căpitanul pe un ton neintenționat dramatic. El și-a dat seama că pătrunsese pe un teren primejdios prin faptul că accedea la informații pe care mintea umană încă nu le poate asimila și, ca atare, putea fi afectată de ele.

— Deci practic ce spuneți, OZN-urile sunt rămășițe ale realității precedente?

— E posibil... Bine, pe vremea aceea nu se prea vorbea despre OZN-uri, însă profesorul mi-a exemplificat prin aparițiile de stafii, fantome, iele, spirite și așa mai departe. Și cred că putem găsi o sumedenie de alte exemple care s-ar preta la teoria lui. Poate în Triunghiul Bermudelor există o pâlnie care se scurge în realitatea veche, poate avionul ăla dispărut în Oceanul Indian a ajuns și el tot acolo, poate murmurul din Taos e și el un vestigiu al existenței dispărute... Ideea însă e că nu știm ce sunt lucrurile acestea, pentru că nu știm cât de diferită era fosta realitate. Noi vedem aparate de zbor și ființe și fantome, însă dacă realitatea inițială era atât de diferită, încât vedem poate chiar echivalentul unor banale fenomene naturale? De pildă, dacă realitatea noastră ar fi, la rândul ei, supra-scrisă, cei care vor veni după noi probabil s-ar speria îngrozitor când ar percepe trăsnetele sau fulgerele sau ninsoarea rămasă de la noi...

— Bun, făcu Manu nerăbdător, dar de ce există aceste resturi ale fostei realități? Să fie o greșeală? Să fie neglijență? Să fie un fel de Easter egg? Să fi păstrat creatorul realităților un soi de supapă, pe unde să se elibereze tensiunea suprapunerii celor două straturi de realitate?

— Dom' Profesor mi-a sugerat altă variantă. El mi-a mai vorbit și despre pentimento, spuse căpitanul aprinzându-și o țigară. Acest termen este folosit pentru tablourile în cazul cărora pictorul s-a răzgândit, în timp ce picta, cu privire la aspectul final, compoziție, idee, efectuând schimbări, dar urmele compoziției inițiale rămânând încă vizibile, cu ochiul liber sau doar cu aparatură specializată. Există multe exemple binecunoscute, de pildă pictori celebri care pe când erau săraci nu-și permiteau o pânză nouă și sacrificau opere neterminate; sau ingerințe politice care duceau la acoperirea unor figuri indezirabile. Sau un personaj care se uită spre stânga atunci când toate celalalte privesc spre dreapta, motivul fiind că pictorul a găsit o idee mai bună, însă nu a vrut să mai șteargă personajul în cauză, pe care îl considera reușit. Destul de interesant, cuvântul pentimento înseamnă în italiană căință, părere de rău, remușcare. Creatorul a creat, însă la un moment dat și-a dat seama că direcția în care mergea opera sa nu era bună sau nu era suficient de bună sau situația s-a schimbat sau a venit cu o dezvoltare și mai interesantă – cine poate ști?! Cert este că e posibil ca, în timp ce clădea realitatea, brusc să-i fi imprimat altă direcție, însă fără să mai șteargă tot ce făcuse până atunci, ci păstrând unele părți. De ce? Nu știm. Poate era prea greu să șteargă totul, poate îi plăcuseră acele porțiuni pe care le-a

lăsat și care au un alt sens, însă noi le judecăm după experiența noastră. Creatorul a început să creeze o lume, dar a abandonat-o sau aceasta a evoluat în mintea lui în altceva, complet diferit, însă fiind foarte mulțumit și de acea primă formă, pe care n-a avut inima s-o distrugă, a lăsat-o pur și simplu acolo, cuprins de regret la perspectiva de a o șterge.

— Extraordinar! șopti Manu, din pătură. Adică OZN-urile sunt remușcarea lui Dumnezeu?

Căpitanul zâmbi și ridică din umeri, cârmind către luminițele din zare ale orașului.

— Dar dvs. personal, dle căpitan, care credeți că e explicația pentru existența acestor rămășițe ale realității?

— Eu, domnule Manu, cred că nu e nici greșală, nici neglijență, nici nostalgie. Cred că motivul e altul. Cred că, pur și simplu, acel cineva care a lăsat în realitatea noastră fragmente din vechea realitate *a vrut să ne ofere ceva în plus*. Dar nu ceva clar, o simplă informație, ci ceva care să ne intrige, să ne facă să gândim, să ne inspire, să ne stimuleze creativitatea. Un lucru lăsat intenționat acolo ca să ne pună mintea la contribuție, să ne dezmoștească gândirea în caz că am uitat să fim curioși, să căutăm mereu ceva nou, să descoperim, să inventăm, să inovăm. Nu contează atât de mult ce înseamnă peticele astea de realitate, aparent fără sens; ci mai curând contează să găsim țesătura din care ar putea face ele parte sau, de ce nu, să țesem noi înșine ceva nou pornind de la peticele lăsate de el. Pe de altă parte, peticele astea lăsate la vedere e posibil să fi fost doar niște proiecte abandonate, sau niște notițe,

sau poate o idee de realitate în jurul căreia nu a mai avut timp sau chef sau inspirație să clădească – cel puțin nu pe moment. Dar nu a vrut să le distrugă, ci le-a ascuns în noua realitate și poate într-o bună zi le va relua și le va desăvârși, cine știe?

— Cred că înțeleg, dădu din cap Manu. Pe vremea când pictam, a venit la mine o cunoștință, ca să-i arăt câteva tablouri de-ale mele. Le-am expus pe unul dintre pereți, el nu a zis nimic, dar a întins degetul spre un colț al încăperii: „Nu mi le arăți și pe cele de acolo?” „Ah, nu, alea sunt neterminate. Le păstrez că poate le reiau altă dată, când o să am inspirație. Deocamdată sunt doar niște schițe, niște încercări.” „Și ce dacă? Pune-le între cele terminate. Tocmai ăsta e farmecul, nu da totul mură-n gură, lasă privitorul să aibă impresia că e martor la crearea tabloului, sau lasă-l să-și isprăvească în minte, în suflet pictura. Cine se pricepe o să înțeleagă!”

— Exact, confirmă căpitanul.

— Mă întreb, continuă Manu, și dacă fosta realitate nu era mai bună sau mai frumoasă ca a noastră...

— Nu cred că e bine să speculăm în direcția asta. Ne-am simți apăsăți de un păcat originar gata instalat în noi. Ne-am simți vinovați că realitatea aia frumoasă a fost eliminată ca să existăm noi, realitatea asta a noastră dură și grea. Ne-am întreba de ce n-a rămas lumea mai bună... Dar ne-am chinui în zadar, pentru că nu vom afla niciodată.

— Vreți să ziceți că ștergerea realității mai frumoase nu ar fi corectă, însă nu noi hotărâm, ci creatorul? Are sens...

Cei doi bărbați tăcură apoi o lungă perioadă, muncit fiecare de gândurile sale. Șalupa ajunsese, în cele din urmă, la faleza Tulcei, becurile rare și prea puținii oameni prezenți făcând și locul acesta cumva sinistru.

— Vă mulțumesc, mi-ați salvat viața, îi strânse mâna Manu la plecare. Vă caut mâine dimineată ca să vă returnez hainele... Știți, mi-ați mai dat puțin curaj cu explicația dvs. Deodată nu mi se mai pare atât de rău sau absurd ceea ce am văzut. Știți cum e, respingem din teamă instinctivă ce nu cunoaștem. Dacă însă îi dăm o explicație, o formă familiară, avem de unde să-l apucăm și poate chiar reușim să-l înțelegem.

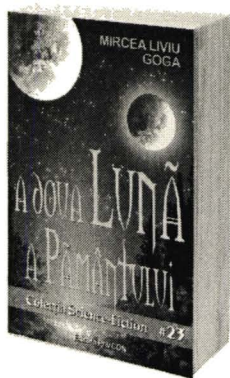
— Mă bucur să aud. Vă mai întoarceți să vă luați lucrurile din deltă, dle Manu?

— Așa aș vrea...

Șalupa se îndepărta de faleză, de pe care Manu îi făcea cu mâna. Căpitanul își aprinse încă o țigară. În jurul său, Dunărea curgea vârtos, abundent, implacabil și, își spuse bărbatul, poate că spăla în fiecare clipă resturile realității preprimordiale, puțin câte puțin în fiecare secundă, în fiecare zi, în fiecare mileniu, până când, într-o bună zi, vechea existență de dinainte de realitatea noastră avea să dispară complet și poate de-abia atunci creatorul va putea spune că treaba lui s-a încheiat și că opera sa e, în fine, completă.

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

*“Vrei o carte care să te țină
cu sufletul la gură de la
prima la ultima pagină?
Asta este!”*

...Ce ascunde misterioasa Vale a
lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar
11 ani, e ales să fie printre puținii care
pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând,
în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt,
de Emanuel?...

Întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești ini-
țiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e
împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână
copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot
restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*

Autor: *Mircea Liviu Goga*

Nr. pag.: 320

Colecția Science-Fiction: #23

Comandați-o la: www.pavcon.ro

CUPRINS

Legea pumnului (nr. 7/2023, republicată)	5
Straniul mecanism al morții	39
Seceriș de stele	66
OZN	99
Omul momentan	124
1907	138
Paloșul lui Occam	149
O surpriză pentru Liliana	173
Venea o moartă pe Siret	183
Mașina de simțăminte	215
Aventurile lui Don't Juan	232
Feminism 2.0	250
Palimpsest	263

Când rachetele aztece înce-
puseră să spulbere clădiri și
cartiere întregi din Londra, în
atacul-surpriză din 1940, care
deschisese Bătălia Angliei,
desfășurat de pe portavionul
incaș Viracocha, Kriedscheider
era un scharführer SS detașat
în Anglia aliată. El se distinsese
conducând un comando pe
puntea unui cuirasat aztec
unde inamicii se pregăteau să
spintece pieptul mai multor
prizonieri și să le mănânce
inimile cât oamenii erau încă
vii, un ritual de mulțumire a
zeului lor Huitzilopochtli;
comandoul lui Kriedscheider
salvase absolut toți prizonierii,
iar el fusese înaintat în grad.

ISBN 978-606-9057-31-5

9 786069 057315 >

Scanare și prelucrare digitală

EM

de

Anonim

și

CN Pluto (București)

2025

